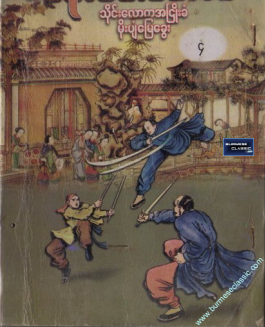

နေလင်းအောင်

သိုင်းလောကအငြိမ်း
မိုးပျံပြေခွေး

၄

OLD BURMESE
CLASSIC

အခန်း (၂၈)

ခေါင်းဆောင်ချုပ် နေရာလွှဲ

မြောင်ယိုလန်သည် တဖွဲဖွဲကျနေသော နှင်းမှုန်ကလေးများကို
ကြည့်နေမိလေ၏။

ဝင်ဇံ မြောင်ယိုလန် ဘာကိုမျှ တွေးနေခြင်း မဟုတ်ပါ။

သူ့စိတ်ထဲ၌ မည်သည့်အရာမျှ မရှိဘဲ နှင်းမှုန်ကလေးများကို
အကြောင်းမဲ့ ငေးမောနေခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

“သခင်မလေး ဘာတွေ တွေးနေတာလဲရှင်၊ အဆောင်တွေ
ရဲ့ရုာကို ပြန်ကြည့်မိနဲ့ ဒီမှာ သိပ်အေးနေပြီ”

ဝင်ဇံ သတိမေ့သံကြောင့် မြောင်ယိုလန် သတိပြန်ဝင်လာ
လေ၏။

“အေး.....အေး.....ပြန်ကြည့်”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ခန်းမကြီးရှိရာ အဆောင်သို့ပင် ပြန်လာခဲ့ကြ၏။

သူတို့နှစ်ယောက် ခန်းမထဲသို့ ဖောက်သောအခါ စောစောက လှသူကင်းရှင်းနေသည့် ခန်းမကြီးထဲ၌ သိုင်းဆရာများနှင့် ပြန်လည်၌ စည်စည်ကားကား ဖြစ်နေချေပြီ။

စောစောက ကြောက်လန့်တကြား ပုန်းရောင်ခဲ့ကြသော သိုင်းသမားကြီးများသည် အစွက်မရှိသောမျက်နှာများဖြင့် မြောင်ယိုလန် အား ကြိုဆိုနေကြလေ၏။

“သူ.....သူ.....ဆင်းသွားပြီလား”

မြောင်ယိုလန်က.....

“ဘယ်သူ ဆင်းသွားလျှော့”

“ဟုဖေးလေး ဒို့စန်းဟုဖေးပေါ့”

“ဆင်းသွားပြီ”

“သူတစ်ယောက်တည်းလား”

“ဦးလေး စိန်အာစင်ကိုပါ ခေါ်သွားဘယ်”

● မြောင်ယိုလန်သည် ဤသတ္တိစင်ယောက်ျားကြီးများကို အလွန် တရာ စိတ်ပျက်နေလေပြီ။

ဤတောင်ကလယ်ထိပ်ပေါ်၌ စိတ်ထား အမြင့်မြတ်ဆုံးနှင့် အနိမ့်ဆုံးလူတို့၌ ဘုရားရှိခိုးပြီးသီ တစ်ယောက်တည်းသာ ရှိကြောင်း

မြောင်ယိုလန် သိရှိပြီဆိုလေပြီ။

ထိုအခိုက်မှာပင် မေ့ရွန်အသီးသီး ထုတ်ကြပြန်လေတော့၏။

“သူ ဘာတွေ ပြောသွားသလဲ”

“သူ ဘယ်သူ့ကို ရှာတာလဲ သူ တွေ့ဆုံတာ ဒီတောင်ကလယ် ထိပ်က သခင်ကြီးတစ်ယောက်တည်းပဲလား”

“သူ ဘယ်တော့ ဆက်လာဦးမှာလဲ”

မြောင်ယိုလန်သည် မိန့်မသားများဆွဲ၍ ထားရစ်ခဲ့ပြီး ထွက် မြေသွားသူများကို စိတ်အချဉ်မပါကနေသဖြင့် စကားကို သံပြတ်နှင့် မြှောလိုက်လေ၏။

“သူက ဘာမှ မပြောမသွားဘူး”

သိုင်းသမားများ၏ မျက်နှာများ၌ မယုံကြည်သည့် အခိုင် အရောင်များ ယှက်သန်းသွား၏။

မျက်ခုံမြို့ပေါ်စုက ဦးဆောင်၍ မြောသည်။

“ကျုပ်တော့ မယုံပေါင်ဖူး၊ လုံမလေးဟာ ဒို့စန်းဟုဖေးနဲ့၊

ဒီခန်းမကြီးထဲမှာ အကြားကြီး စကားပြောနေခဲ့တာပဲ”

ပေါင်စုသည် ဘုရားရှိခိုးပြီးသီတာကိုသို့ လှည့်မေ့ပြန်၏။

“ခင်ဖူးစကား ဘာမှ မသိလိုက်ဘူးလား”

ယီက မှုန်ကုပ်ကုပ်ဖြင့် ပြန်ဖြေသည်။

“သခင်မလေး မြောင်ယိုလန် ပြောနေတာ စကားကျန်ပဲဗျ ကျုပ်ကို ဘာမှ လာမေးမနေနဲ့၊ ကျုပ် ဘာမှ မသိဘူး”

ပြောင်ယိုလန်သည် စကားမပြောဘဲ ငြိမ်နေ၏။

မေင်စုက ထပ်၍ ပြောပြန်သည်။

“လုံပလေး.....ရှိစန့်ဟူသေးက ဘာပြောသွားတယ်ဆိုတာ ကျွန်တို့အဖို့ သိပ်အရေးကြီးပါတယ်။ ကျေးဇူးပြုပြီး တဆိတ်လောက် ပြောပြပါကွယ်”

ပြောင်ယိုလန်သည် အေးအေးစက်စက် ပြုံးလိုက်မိ၏။

“ကောင်းပီပြီပေါ့။ ရှင်တို့ ဒီလောက်တောင် သိရင်ကြမ္မာတော့ ရှိစန့်ဟူသေး ဘာပြောသွားတယ်ဆိုတာ ပြောရတော့မှာပေါ့ဟောဟိုမှာ သူ ပြောသွားတဲ့စကားတွေ”

ပြောင်ယိုလန်သည် စာခွဲခွဲကြီးပေါ်မှ စာလုံးများကို လက်ညှိုး ထိုး ပြသလိုက်လေ၏။

မေင်စုသည် ထိုအခါကျမှ စာခွဲပေါ်မှ စာများကို တွေ့မြင် တော့သည်။

သူသည် ရွှေတိုး၍ စာကို ဖတ်လေ၏။

“လူဆိုတာ မေင်မာရုာ.....

သုံးပေပွည့်တဲ့အနဲ့ သုံးကြိမ်တို့က.....

အသေခံတိုက်၍ အသက်ကိုရင်မိ.....

ရွှေငွေဆိုတာ အချည်းအနီးလော.....

ပုန်းသူအားလုံး စိန်ပေါ်မှာ”

မေင်စုသည် ဟူသေး ဖုတ်တသည့်စာများကို အသံထွက်

ဖတ်ပြီး တခြည်ခြည်၊ ရင်ထိတ်လာလေ၏။

ထို့နောက် မည်သည့်စကားမျှ မပြောတော့ဘဲ ငြိမ်၍ ကုန်သွား တော့သည်။

ဟူသေးသည် သူ့အား အေးမဲပေးကာ ချန်လှပ်ထားခဲ့မည် မဟုတ်ကြောင်း ကောင်းစွာ မျှော်စားမိသွားပေပြီ။

ပြောင်ယိုလန်သည် မုတ်မာသော မျက်ခုံမျှပေါင်စု၏မျက်နှာ ပျက်သွားသည်ကို ကောင်းစွာ သတိပြုလိုက်မိသဖြင့် ထပ်မံငြိမ်မြောက် ရန် စိတ်ကူးပေါ်သွားလေ၏။

“ရှိစန့်ဟူသေး ပြောသွားတဲ့ အချက်တစ်ချက်ကို ‘ကျွန်မ သတိရပြီ’”

မေင်စုအပါအဝင် သိုင်းသမားအားလုံး မေင်မာတောင်လာကြ သည်။

မျက်ခုံမျှပေါင်စုက မှတ်မရ ပေးမြန်းလေ၏။

“သူ.....သူ ဘာပြောခဲ့သလဲ”

“သူ ပြောခဲ့တာကတော့ ဝပ်နီနီနီ၊ ဝပ်ရှင်ရှင်အိမ်၊ သူဟာ သူ့ဖခင် အသတ်ခံရတဲ့ ခုန့်ကြီးကို လက်စားချေရအောင် လာခဲ့တာတဲ့ အခုတော့ သူ့ရန်သူတွေက ကြောက်ရွံ့ ကြောက်ရွံ့သေးတွေ ပါပြီ။ ရှောင်ပုန်းနေကြတော့ သူ ဒီကို လာရတာ အချည်းအနီးမိတဲ့၊ ဒီလို ပုန်းနေကြမယ်ပုန်းသိရင် သူ ဒီအပေါ်ကို တက်မလာဘူးတဲ့၊ သူက နောက်ဆုံး ပြောသွားခဲ့တယ်”

မြောင်ယိုလန်သည် စကားတစ်လုံးမျှ ဆက်၍ မပြောတော့ဘဲ ရုတ်တရက် ရပ်တန့်ပစ်လိုက်၏။

နားထောင်နေသူများမှာ အားလုံး ဆန့်တင့်၍ ဖြစ်သွားကြလေတော့သည်။

ဖျက်ခုံဖြူပေါင်စုသမားက ဆောင်ယွင်ချီနှင့် ယွင်စစ်ကုန်းတို့ကပါ ထပ်မံ လောအော်ကြပြန်တော့သည်။

“ပြောပါ.....ဆက်ပြောပါ။ သူ.....သူ နောက်ဆုံး ဘာတွေ ပြောသွားခဲ့သလဲ”

“သူက ပြောသွားခဲ့တယ်။ ခု သူ တောင်အောက်ကစောင့်ဆိုင်းနေမယ်တဲ့။ လူတစ်ယောက် ဆင်းလာရင် တစ်ယောက်ကို သုတ်ပစ်မယ်တဲ့။ နှစ်ယောက် ဆင်းလာရင် နှစ်ယောက်ကို သုတ်ပစ်မယ်တဲ့”

ဖျက်ခုံဖြူပေါင်စု၊ ဖွဲ့ယွင်ချီ၊ လှိုယွန်ဟို၊ ယင်ကြည်၊ ယွင်စစ်ကုန်း၊ ဆောင်ယွင်ချီ၊ ကျီးယွင်ကန်၊ ထန်ချင်ဝင်း၊ ကျွဲစန်နန်း၊ ထောင်ပိုင်စေ့နှင့် ထောင်ကြည်အိမ်တို့အားလုံး ဖျက်စိမုက်နာ ဖျက်လျက် အားလုံးလိုလို ဖျက်နှာငယ်ကလေးများနှင့် ဖြစ်သွားကြတော့သည်။

စကောင်အောက်သို့ ဆင်းသက်နိုင်မည့် အသက်ကယ်ကြီးမူည်ကြီး၊ ရရှိထားခြင်းအတွက် မည်သူမျှ ဝမ်းမသာ နိုင်ကြတော့ပေ။ လူတိုင်းလူတိုင်း စိတ်နှလုံး ညှိုးငယ်သွားကြသည်။

သူတို့ တွေးနေကြ၏။

“တောင်ထိပ်မှာလဲ ခိုကွာဆိုလို့ ဘာမှ မရှိတော့ဘူး၊ တောင်အောက်မှာလဲ နတ်ဆိုကာ စောင့်နေပြန်ပြီ၊ ငါတို့ ဘယ်လိုလုပ် အသက်ရှင်နိုင်တော့မှာလဲ”

မြောင်ယိုလန်၏စိတ်ထဲ၌ ဟူ၊ မြောင်၊ ဖန့်နှင့် ထန် မိသားစုတို့တွင် မိသားစုအတွင်းရေးများ ခိုမြို့မည်ဟု တွေးနေ၏။

ထိုအချက်များကို ဖော်ထုတ်လွှင့် မိသားစုအားလုံး ငြိမ်းချမ်းမှုကို ရရှိနိုင်မည့် လမ်းစကို မူရ တွေ့ရမည်ဟု သူမ ယုံကြည်မိသည်။

ထိုမိသားစုများအား အတွင်းရေးကို တစ်နည်းတစ်လမ်းဖြင့် ထွက်ပေါ်လာအောင် ကြံဆောင်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း သူမ သိသည်။

“ဦးစိုးဟုပေးက တစ်ခု ပြောခဲ့ပါသေးတယ်ရှင်၊ ဟောစီတောင်ထိပ်ပေါ်မှာ ဦးနေသူအားလုံးက သူ့နဲ့ ရန်ငြိုးရန်စ ခိုပုံတွေစုလည်း ဖြစ်ပါသတဲ့”

“ဟင်.....ဟင်.....” ဟူသော အာမေဇိုတ်သံများသည် ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာကြပြန်လေ၏။

“ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ကွာခြားချက် ရှိပါသတဲ့၊ တချို့က များများစားစား ရန်ငြိုးရုံသူတွေဖြစ်ပြီး တစ်ချို့ကတော့ နည်းနည်းပါးပါးသာ ရန်ငြိုးရုံသူတွေ ဖြစ်ပါတယ်တဲ့”

ဖျက်ခုံဖြူပေါင်စုသည် အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်သူ၊ ငါစဉ်ကြုံသူ ဖြစ်ကြားသော်လည်း သူ၏တုန်လှုပ်မှုကို မထိန်းချုပ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

“သူ...သူ...ဘာတွေ ဆက်ပြောသွားသေးသလဲ”

“ဆက်ပြောသွားတာပေါ့၊ ရန်ငြိုးများများစားစား ခိုတဲ့လူကို သေလောက်အောင် တိုက်ခိုက်မယ်တဲ့၊ ရန်ငြိုး နည်းနည်းပါးပါး ခိုသူ ကိုတော့ တော်ခံလင့်နဲ့ပဲ ဆုံးမမယ်တဲ့၊ သူက ရှင်တို့အားလုံးကို မေ့ရဦး တစ်ခု မေ့ခိုင်းခဲ့ပါတယ်၊ ရှင်တို့ နှုတ်ခမ်းပေး ပျောက်လာခြင်းဟာ သူ့ကို ဝိုင်တိုက်မလိုက်တော့ဘဲ၊ မေ့ခိုင်းခဲ့ပါတယ်”

ထိုကောင်းကို ကြားသောအခါ မျက်ခုံးဖြူမေါင်စုပူလှတဲ့ လူအားလုံး တစ်ယောက်တစ်ယောက် ဝင်ပြောကြတော့သည်။

“ဟာ.....လုံမလေးရား ကျွန်တို့က ခိုရဦးဟူဝေး ဆိုတဲ့ နာမည်ကိုတောင် နမူ ကြားဖူးခဲ့တာပါပဲ၊ ရှင်ညင်ဆိုရင်လဲ တစ်ခါမှ မတောင် မပြင်ဖူးခဲ့ပါဘူး၊ သူနဲ့ ရန်ငြိုးရန်ဝ ခိုတယ်ဆိုတဲ့ အချက်က ဘယ်မှာ ဟုတ်နိုင်ပါ့မလဲလား၊ နာမည်လဲ မကြားဖူး လူလဲ မပြင်ဖူးဘဲနဲ့ အယ်လိုလုပ် ရန်ငြိုး ဂျိုနိုလုပ်လား သူ ဒီလို ပြောတာကတော့ ကျွန်တို့ကို သက်သက် ဒုက္ခပေးချင်လို့ပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

မြောင်ယိုလန်သည် ထိုအခါကျမူ တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရ သွားလေ၏။

ထောင်ပိုင်ရွှေကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး.....

“ဘာကြီး ထောင်ပိုင်ရွှေဟာ ခပ်စောစောတုန်းက ကျွန်မတို့ သိချင်နေတဲ့ အကြောင်းအရာတစ်ခုကို ပြောပြမလို့ လုပ်ခဲ့ပါသေးတယ်၊ နောက်ပိုင်းမှာ ကောင်း ပြတ်သွားပြီး အဲဒီအကြောင်းအရာ ပျောက်

သွားပါတယ်၊ အခု ဘာကြီးထောင်ပိုင်ရွှေ ပြောပြရင် ဖြစ်နိုင်ပါပြီ”
ထောင်ပိုင်ရွှေက.....

“ကျွန်တောင် မမှတော့တဲ့ ပြစ်သွားပါပြီနော်၊ အဲဒီတုန်းက ဘာအကြောင်းများ ပြောမိခဲ့ပါလိမ့်”

“ကောင်းပါပြီ ကျွန်မ ပြန်ပြီး အစခတ်ပေးပါမယ်၊ စောစော ပိုင်းက ဦးလေးစိန်အာစစ်က ပြောခဲ့ပါတယ်၊ ဘာကြီးဟူပါတောင်ဟာ နှစ်ပေါင်းတစ်ရာလုံးလုံး ဖုံးကွယ်ထားတဲ့ ပြဿနာကြီးဆုံးရပ်ကို ဆေး ဆရာကြီးကို ပြောပြပြီး ကျွင်းမြိုင်ပူဆီ သွားအသံပေး ခိုင်းခဲ့တယ်တဲ့၊ အဲဒီအကြောင်းမှန်တွေ သိသွားရင် ကျွင်းမြိုင်ပူ ပြောင်ရင်ဖုန်၊ အနေနဲ့ ဘာကြီးဟူပါတောင်ကို ဘယ်လိုမှ လာရောက်တိုက်ခိုက်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူးတဲ့၊ ဘာကြောင့် ပြောင်ရင်ဖုန်၊ လာတိုက်သလဲ၊ ဆိုတာ ကိုတော့ သခင်ကြီး ဟူပါတောင်လဲ သေတဲ့အထိ သိသွားရမှာပါဘူးတဲ့၊ ဦးလေးစိန်အာစစ်လဲ ဘာကြောင့်ဆိုတာ လုံးဝ မသိပါဘူးတဲ့၊ အဲဒီလူတွေ မသိတဲ့အကြောင်းကို ဘာကြီးထောင်ပိုင်ရွှေက သိရှိထားတယ်လို့ စောစောက ပြောခဲ့ပါတယ်၊ ကောင်းပြန်တဲ့သွားပြီး ဒီအကြောင်းကို ဘာ ကြီးအနေနဲ့ မပြောပြနိုင်ပါဘူး၊ ကဲ.....အဆက်အလပ် ရသွားဦးလား”

မြောင်ယိုလန်သည် ရှည်လျားစွာ ရှင်ပြသောအခါမှ ထောင်ပိုင် ရွှေသည် သူပြောရမည့်စကားကို ပြန်လည်အမှတ်ရလာလေတော့၏။

“အား.....ဟုတ်ပြီ.....ဟုတ်ပြီ၊ ကျွန်ကောင်းကောင်း၊ သတိရ လာပြီ၊ ဒီအကြောင်းတွေပြောရင် အစကနေ ပြန်ပြောမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ပြောပါရဲ့ အထောင့်ပြောမှ ပြီးရမယ့်လည်းကောင်း နားလည်သဘောပေါက်ကြတော့မှာပေါ့”

“ဟားဟားဟား..... နားလည်သဘောပေါက်မှာလဲ သေချာသကွား၊ အယုတ်တမာတွေ မဟုတ်တတ်တွေ လုပ်တာလဲ အထုပ်ပြောသလို သေချာသကွား၊ ညောင်ပြစ်တုန်းပင် ပုတ်သင်ဥ ပေါ်တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပဲ ဖြစ်မှာပေါ့ကွာ”

ပြောင်ယိုလန်က ကျွန်ုပ်စွာ ပြီးလိုက်မိသည်။

သူမ လိုချင်သည့် အကွက်ထဲသို့ ထောင်ပိုင်ရွှေတစ်ယောက်လည်းစင်၍ ဝင်ရောက်လာပြီ မဟုတ်ပါလား။

ဤခန့်မထဲ၌ သိုင်သမားအချို့၏ မဟုတ်မတရားလုပ်မှုများကို ထောင်ပိုင်ရွှေ ဖော်ထုတ်တော့မည်မှာ သေချာနေတော့သည်။

ထောင်ပိုင်ရွှေက တဟားဟား၊ရယ်ရင်း ယွမ်စပ်ကျုံး၊ ယင်ကြည့်နှင့် ချောင်ယွင်ချီကိုအား လက်ညှိုးထိုးပေးလေ၏။

“ဟော့၊ ထန်ရဲလုံပိုင်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်တွေက ကျွန်တားကလဲ ထန်ကျွန်းကို သတ်သယောင်မောင် ခွင့်ခွင့်ကြတယ်၊ ကျွန်တော့ရယ်ချင်သလား”

ထောင်ပိုင်ရွှေသည် အသံကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ဖုလုဝါးဝါးဖြင့် ပြောတတ်သူဖြစ်၏။

ထိုသို့ ပြောတတ်ရသည့်အထဲ သူ့စိတ်ထဲ၌ မခံနိုင်သော ဖြစ်နေသည့် အကြောင်းအရာကို ပြောရမည်ဆိုသောအခါ သူ့အသံသည်

မှလအသံထက် ပိုမိုကျယ်လောင်စူးရှလာလေတော့သည်။

“ကျွန်ကတော့ပြောရင် ဘွင်းဘွင်းပဲဗျ၊ လျှို့ဝှားတာတွေ၊ မြှုပ်ထားတာတွေ၊ ချန်ထားတာတွေ တစ်ခုမှမလုပ်ဘူး၊ မှန်တယ်၊ မှားတယ် ဖြစ်နိုင်၊ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာတော့ ခင်ဗျားဆိုတာသာပဲ ပုံမှန်ပြောပေတော့”

အဘိုးဆိုယင်ကြည့်သည် စိတ်လိုလက်ရမည် ဝင်ရောက်၍ ထောက်ပံ့လေ၏။

“သိပ်ကောင်မြတ်တဲ့ စကားမိပ်ဖူး၊ ကျွန်တို့ကလဲ ဆရာကြီးကို ဒီအကြောင်းပြောပြဖို့ ထောင်ပိုင်ရွှေမလိုဘူး၊ အခု လုံမလေး၊ ပြောင်ယိုလန်က ထောင်ပိုင်ရွှေလိုက်တော့ အားလုံးအဆင်ပြေသွားတာပေါ့ဗျာ”

ထောင်ပိုင်ရွှေက ခေါင်းညှိတ်ပြီး စတင်ပြောကြားလေ၏။

“ကျွန်ုပ် ထန်ကျွန်းဟာ ငယ်ငယ်ကတည်းက တွဲဖက်တွဲတက်တွေနဲ့ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက် ငွေအရင်းအနှီး မလိုအပ်တဲ့ လုပ်ငန်းတစ်ခုကို အတူတူ လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြတယ်ဗျ၊ ဒါကို ခင်ဗျားဆိုအားလုံး သဘောပေါက်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်”

ထန်ချင်ဝင်းက ခုတ်တခုကို ဝင်ပေး၏။

“ဘာအလုပ်လဲရဲ့ အရင်းအနှီးမလိုတဲ့အလုပ်ဆိုတာကို ကျွန်မ သဘောမပေါက်ဘူး”

“ဟားဟားဟား..... မသိဘူးဆိုတော့လဲ ပြောပြရတော့မှာပေါ့လေ၊ အရင်းအနှီး မလိုတဲ့အလုပ်ဆိုတာ ဓာတ်ပြုတိုက်တဲ့ အလုပ်ပေါ့ဗျာ”

မိန်းကလေးမျိုး ကျွန်ုပ်တို့ ထန်ကျွန်းဟာ ငယ်စဉ်ကတည်းက ဓားပြတိုက် စားခဲ့တာပဲလို့ ဆိုလိုပါတယ်”

ထောင်ပိုင်စွေ၏စကားဆိုသောအခါ ခန့်မထဲရှိ သိုင်းသမား များသည် တစ်ယောက်မှန်နာတစ်ယောက် မယုံတစ်ဝက် မယုံတစ်ဝက် ဟန်မျိုးဖြင့် ကြည့်မိကြတော့၏။

ထောင်ပိုင်စွေ ဓားပြတိုက်စားသည်ကို သူတို့အားလုံး ကြားသိ ဖူးတော့၍ အထူးအားနိုး၊ မဟုတ်တော့ပေ။

ထန်ကျွန်း ဓားပြတိုက်စားသည်ဆိုခြင်းကို သူတို့တစ်သက်၌ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မကြားဖူးခဲ့ကြပေ။

ထို့ကြောင့် မယုံတစ်ဝက် မယုံတစ်ဝက်မှန်နာပေးမှုဖြင့် တစ် ယောက်မှန်နာတစ်ယောက် ကြည့်မိကြခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် ချောင်ယွင်ဇီက တစ်ခမ်း ထပ်လဲတော့၏။

“ဟေ့.....အဘိုးကြီး ခင်ဗျား ဘာမဟုတ်တာတွေ လျှောက် ပြောနေတာလဲ”

ထောင်ပိုင်စွေက ခေါ်သတကြီး ပြန်အော်သည်။

“ဟေ့ကောင်..... ဝီတ်ဝီတ် ငါဟုတ်တာတွေ ပြောနေတာကွ”

“ဘာဟုတ်ရမှာလဲ ခင်ဗျား ဓားပြတိုက်စားတာတွေကတော့ ဟုတ်မှာမို့နဲ့ ကျွန်ဆရာကြီးက ခင်ဗျားလို လူဆိုးဓားပြ မဟုတ်ဘူးနဲ့ သစ္စာတက်တော်သား၊ သူရဲကောင်း၊ သိုင်းသမားကြီးမို့ ခင်ဗျားက ကျွန်ဆရာကြီးကို အနည်းတာ သိုင်းသမားများ အောက်မေ့နေသလား။

မတုံးနား ကျွန်ဆရာကြီး သိက္ခာကုသမယ ကောင်းတွေ လာပြောမနေနဲ့”

“အောင်မယ် ကြီးကြီးကုသမိကျွန် ပြောနေပြန်ပြီ ဟေ့ကောင် ငါက ဟုတ်ပုန်တာကို ပြောတာကွ၊ မင်းတို့ဘာသာ သိက္ခာကုသမိဟာလို့ လဲသေသေ ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ငါတို့ အောက်လမ်း သိုင်းသမားတွေက မဟုတ်တာတွေ လုပ်ပေမယ့် မဟုတ်မပုန်တာကိုတော့ ဘယ်တော့မှ မပြောဘူးကွ”

“ထိုကြုံကြုံပန်ပန် ဓားပြတိုက်စားတဲ့လူကများ ကြာရန် ဂုဏ်ယူနေရသေးတယ်”

“ဟေ့.....မင်းတို့က ငါ့စကားကို နားမထောင်ချင်ဘူးဆိုရင်လဲ ပြန်တယ်ကွ၊ ငါက ပြောချင်လွန်းလို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး”

ထန်ချင်ဝင်းမှာ မနေသာတော့သဖြင့် ချောင်ယွင်ဇီအား ဝီတ်ရောက် တောင်းပန်ခဲ့တော့၏။

“တော်ပါတော့ အစ်ကိုကြီးရယ် ဒီလိုသာ ငြင်းနေကြချင်တော့ မရကြီး ထောင်ပိုင်စွေပြောမယ့် အကြောင်းအရာတွေကို ဘယ်တော့မှ မိန့်ခွင့်ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ချောင်ယွင်ဇီသည် ထန်ချင်ဝင်းအား အမြဲတစေ ဦးစားပေးသူ ပြန်ရာ ယခု ထန်ချင်ဝင်းကောတစ်ခွန်း၊ ပြောသည်နှင့် သူ့ထိုင်ခုံ၌ ပြန်ထိုင်ကျသွားသည်။

ထန်ချင်ဝင်းသည် ချောင်ယွင်ဇီ ထိုင်သွားသည်နှင့် ထောင်ပိုင် စွေအား တောင်းပန်ခဲ့တော့သည်။

“ဆရာကြီး ထောင်ပိုင်စွေရဲ့ ဆရာကြီးပြောမယ့်စကားကို စိတ်တိုင်းကျဆက်ပြောပါရဲ့ ငါတော့မှ ဟုတ်မိုင်း မဟုတ်မိုင်း ဝေဖန်ကြတာမို့”

ထောင်ပိုင်စွေက ကျေနပ်စွာ ပြောသည်။

“အိပ်ခဲ၊ ငါကလဲ အိပ် ပြောတာမိပ်၊ ငါ့စကားကို ဆုံးသောင် နားထောင်ကြည့် နောက်မှ ယူဂျီဒီယို မှန်းမမှန် ဝေဖန်ဆုံးဖြတ်ကြခဲ၊ အခုတော့ ငါ့စကားရဲ့ခိုသေး ဒီကောင်ကထပြီး ပြဿနာလုပ်နေလို့ ဝို့”

“ကျေနပ်မိတော့ရင် ကျွန်မကပဲ အစ်ကိုကြီး၊ ချောင်ယွင်ဇီ အစား တောင်းပန်ပါတယ်၊ ထန်ကျွန်းဟာ ကျွန်မရဲ့ဝေဖမ်း၊ ကျွန်မကတောင် မတုန်မလှုပ်နားထောင်နိုင်ရင် တစ်ခြားလူတွေက ကျွန်မထက် ပိုပြီး နားထောင်နိုင်လှာမို့ ကဲ.....ကဲ.....ဆက်ပြောပါ ဆရာကြီးရဲ့”

“ကောင်ဦး ကျွန် ဆက်ပြောမယ်၊ ကျွန်ဟာ အောက်လမ်း သိုင်သမားတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်၊ ကျွန်ဟာ ငယ်စဉ်ကတည်းက ခိုဆိုး လှယ်ကံမဲ့တဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်၊ ကျွန်ဟာ လုပ်ခဲ့ရင် မဲမဲတယ်၊ ကျွန်အခုလိုပြောလို့ ခင်ဗျားတို့အားလုံးက ကျွန်ကို အထင်သေးချင်သေးကြမယ်၊ သေးလဲ ကျွန်ကတော့ ဂရုမိုက်ဘူး”

ပြောင်ယိုလန်က ဝင်ပြောသည်။

“ဘာကြီး ထောင်ပိုင်စွေရဲ့ အောက်လမ်းသိုင်းသမားဘဝကို ဘယ်သူမှ အထင်မသေးပါဘူးရဲ့ ဘာကြီး စောစောက ဆရာကြီး

ထန်ကျွန်း အကြောင်းပြောမလို့ အစဦးတမ်းပါတယ် အဲဒီအကြောင်းကို ဆက်ပြောပါလားရဲ့”

ထောင်ပိုင်စွေသည် ချောင်ယွင်ဇီအား လှမ်းအော်ပြောပြန်သည်။

“ကဲ.....ကြားရဲ့လား သူ့မဲ့ကောင်ကြီးရဲ့ သူမဲ့ကောင်ကြီး ပျော်ပျော်ပျော်ပျော်သမီးကတောင် ငါတို့လို အောက်လမ်း သိုင်းသမားတွေကို အထင်မသေးဘူးကွ၊ မင်းလို့ပါမှားက ငါတို့ကို အထင်သေးရဲသေးသလား”

ချောင်ယွင်ဇီသည် ထောင်ပိုင်စွေကို မှက်ထောင့်နီကြိုဆို၍ ကြည့်နေ၏။

သို့သော် ခွန်းတုံ့ပြန်ခြင်းတော့ မရှိပါ။

နားထောင်နေသည့် သိုင်းသမားများကလည်း ချောင်ယွင်ဇီမှန်းတုံ့ပြန်မည်ကိုသာ စိုးရိမ်နေကြသည်။

ချောင်ယွင်ဇီ လုံစ ခွန်းတုံ့ပြန်ခြင်း မရှိသောအခါမှ အားလုံး ယက်ပြင်းဆူပါကြတော့သည်။

ထောင်ပိုင်စွေက သူ့ထုံးစံအတိုင်း ကျယ်လောင်စွာ ပြောလေတော့၏။

“ထန်ကျွန်းဟာ ကျွန်မဲ့အတွက် လှယ်ကံမဲ့တဲ့ ကျွေးလွန် မုံ့မိပါတယ်၊ ကျွန်ကသာ ဒီလုပ်ငန်းတွေကို ဆက်လုပ်ခဲ့ပေမယ့် အိမ်ထောင်ရက်သား ကျွေးကပြီတဲ့နောက်ပိုင်းမှာတော့ ထန်ကျွန်းဟာ

ဒီအလုပ်တွေကို စွန့်လွှတ်ခဲ့ပါတယ်။ ထန်ကျွန်းဟာ အောက်လမ်း
သိုင်းပညာတွေကို လုံးဝ အထင်မသေခဲ့ပါဘူး။ သူ့ကိုယ်တိုင် ဒီ
အလုပ်တွေ လုပ်ခဲ့ရတာ စာနာစိတ်ပေါ့ပြီ။ အထင်မသေတာလဲ
ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့။ နောက်ဆုံး ကုန်ကုန်ပြောလိုက်မယ်။ သူ့သမီးရဲ့
ကျွမ်းသားကို လက်ဆက်ပေးဖို့ သဘောတူတာတော့ပဲ။ ကြည့်ကြတော့
ရာ”

နားထောင်နေသူများ ခေါင်းတညိတ်ညိတ် မြစ်သွားကြတော့
သည်။

ထောင်ပိုင်ရွှေက ဆက်ပြော၏။

“တစ်ကြိမ်မှာတော့ ကျွန်ုပ်ရယ်၊ ထန်ကျွန်းရယ်၊ ခေါင်းဆောင်
ကြီးရယ် သုံးယောက်သား၊ သက်စွန့်ဆံ့များ အလုပ်တစ်ခုကို
လုပ်ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီအလုပ်ကတော့ ချွန်ကျိန်နီထဲမှာ ဟယ်တောင်းတဲ့
ခန်းမောင်နီကို တားမြစ်တဲ့အလုပ်ပါပဲ။”

နားထောင်နေသူများသည် မျက်နှာဖြူပေါင်စုပြောသည်
စကားများနှင့် မြန်လည်ဆက်စပ်မိသွားသည်။

“တကယ်တော့ ကျွန်က ထန်ကျွန်းနဲ့ လက်ထောက်အဖြစ်
လုပ်ရတဲ့လူပါ။ ထန်ကျွန်းက ခေါင်းဆောင်ဆိုပါတော့။ ဟယ်တောင်းနဲ့
သိုင်းပညာကတော့ တကယ့်ကို ဆန်ကြယ်တယ်နို့။ လှည့်အိပ်ထဲကနေ
ငွေပြားတွေနဲ့ပစ်ပေါက်လိုက်တာ ကျွန်အပါအဝင် သိုင်းသမား အတော်
များများ၊ ပစ်လဲကုန်တော့တာပါပဲများ။ အဲ.....ထန်နဲ့မနီကတော့

မပြောတော့ကို သူတို့ဘေးတွေနဲ့ ဖိုက်ထုတ်ပစ်နိုင်ခဲ့တယ်လို့”

“မိက ပထမအကြိမ်ပေါ့။ နောက်တစ်ကြိမ်မှာလဲ ကျွန်အပါ
အဝင် သိုင်းသမားငါးယောက်ဟာ ဟယ်တောင်းနဲ့ခနီကို ဂုဏ်ပေးဖို့
ကြံခဲ့ကြတယ်။ ဟယ်တောင်း၊ မပြောနဲ့၊ ဟယ်တောင်းနဲ့ ခနီနဲ့
သိုင်းပညာတောင် လက်ချားမိလောက်တယ်။ ကျွန်တို့အားလုံး
လက်နက်တွေအလုပ်မလုပ်၊ ဗနောင့်နဲ့တစ်ပါး တစ်သားတည်းကျအောင်
ပြောခဲ့ရတာပဲ။”

“ဟယ်တောင်းနဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်တွေကို ဆေးဆရာယန်ကြီး
မိန့်အာစင်နဲ့ ကွင်းမြို့မှ ပြောင်ရင်ဖုန် တွေ့ပြင်သလို ကျွန်လဲ တွေ့ပြင်
ခဲ့ပါတယ်။”

“စောစောက လုံမလေး ပြောင်ရင်ဖုန် ပြောပြတဲ့ အကြောင်း၊
အရာတွေနဲ့ မိန့်အာစင်ပြောတဲ့ အကြောင်းအရာတွေဟာ အားလုံးလိုလို
မှန်ကန်ပါတယ်။ အဲ.....ဟို.....ဆေးဆရာယန်ကြီး အဲ.....အဲ.....မျက်နှာ
ဖြူပေါင်စုပြောတဲ့စကားတွေကတော့ အားလုံး မသားစကားတွေလည်း
ပါပါနဲ့။”

ထိုကခါ ပြောင်ယိုလနီက အကွက်ကုက္က ဝင်ပေးလေတော့၏။

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒီအချက်ကို ကျွန်မ သိချင်တာပဲ။ ကျွန်မမေမေ
ပြောင်ရင်ဖုန် အနေနဲ့ ဘတကြိုးဟာ သူ့မခင်ကြီးကို မသတ်ဘူးဆိုတာ
သိလျက်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့လဲဟဲ့၊ ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ရတာလဲ။ ဘာကြီးဟု
မူလ်ပြောတဲ့အချက်ကို ဆေးဆရာယန်ကြီးက သွားပြီး မပြောခဲ့ဘူး။

ဟုတ်လား”

ထောင်ပိုင်ရွှေ ကျေနပ်စွာ မေါင်ညှိတ်ပြီ၏။

“ဟားဟားဟား... ကျွန်ကလဲ ဒီအကြောင်းကို သိထားလှသိတော့ သိပ်ပြောရင်နေတာဗျာ လုပ်လေး ပြောင်ယိုလန့်အပါအဝင် လူတားလုံးဟာ ဟိုပြဿနာသုံးရပ်ကို ဆေးဆရာယန်ကြီးက သူခိုကောင်ကြီးမြောင်ရင်စုန်ကို သွားမပြောဘူးလို့ ထင်မှတ်နေမှာ သေချာပါတယ် ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျာတို့အားလုံး ကျွန်ပြောသလိုပဲ ထင်နေကြတယ်မဟုတ်လား”

ယင်ကြည်က ဝင်မေးသည်။

“ကျွန်တို့ထင်တာ မှားနေသလားဗျာ”

ထောင်ပိုင်ရွှေက တဟားဟား အော်ရယ်တော့သည်။

“မှားတာပေါ့ဗျာ ခေရရာညည်လည် မှားတာပေါ့၊ ခင်ဗျာတို့ စဉ်းစားကြည့်လေဗျာ၊ အဲဒီတုန်းက ဆေးဆရာယန်ကြီးဟာ သိုင်းညှိလေး မတောက်တခေါက်လေး တတံ့တတံ့တတ်ထားတာဗျာ သူခိုကောင်ကြီး မြောင်ရင်စုန်လို ပျိုလ်ကြီးနဲ့ ဟယ်တောင်လို ပျိုလ်ကြီး ချိုကြားမှာ သူ မပြောဘဲ ဘယ်နေပုံလိမ့်မလဲဗျာ”

နားထောင်နေသူများမှာ စဉ်းစားရ ကြပ်သွားကြ၏။

ထောင်ပိုင်ရွှေက တဟားဟားရယ်ရင်း ဆက်ပြော၏။

“ခင်ဗျာတို့ပဲ စဉ်းစားကြည့်ကြလေဗျာ၊ မြောင်ရင်စုန်နဲ့ ဟယ်တောင်ဟာ မတွေ့ဘဲ နေကြမလားဗျာ၊ တွေ့ပြီး ဟယ်တောင်က

မတော်တာဆဲ မေးလိုက်ရင် မြောင်ရင်စုန်က သူ့ကို ယန်ကြီးက လာမပြောဘူးလို့ ခြင်လိုက်မှာပေါ့ဗျာ၊ အဲဒီအခါကမူရင် ယန်ကြီး သေနေနေပြီပေါ့ဗျာ၊ တကယ်တော့ သူ သွားပြောခဲ့ပါတယ်၊ ဟယ်တောင်၊ မြော့မိုင်းတဲ့ ပြဿနာသုံးရပ်စလုံးကို သွားပြောခဲ့ပါတယ်”

ပြောင်ယိုလန့်က.....

“ဟင်...သွားပြောလျက်နဲ့ဗျား”

ထောင်ပိုင်ရွှေက လက်ကားပြသည်။

“ကောားကို ဆုံးအောင် နားထောင်ပါဦးလေး သူပြောခဲ့တာက မြောင်ရင်စုန် မဟုတ်ပါဘူး လုပ်လေးချဲ့၊ သူသွားတဲ့အချိန်မှာ မြောင်ရင်စုန် မရှိပါဘူး၊ ထန်ကျွန်းနဲ့ပဲ တွေ့ဆုံခဲ့ရတယ်၊ ယန်ကြီးဟာ ပြဿနာသုံးရပ်စလုံးကို ခရေစုတွင်းကျွန်းပြင်ပေါ်တယ်၊ ထန်ကျွန်းကလဲ သေသေချာချာကို စိတ်ပါဝင်စားရမှာ နားထောင်ပါတယ်၊ ယန်ကြီးရဲ့ စကားလဲဆုံးရော ထန်ကျွန်းက ‘ကဲမင်းပြီပေတော့ မြောင်ရင်စုန် ပြန်လာရင် ဒီအကြောင်းတွေအားလုံး အသေးစိတ် ပြန်ပြောပြလိုက်မယ်၊ မြောင်ရင်စုန်နဲ့တွေ့ရင် မင်းဘာမှမပြောခဲ့တော့’ လို့ကကြားပြီး ဆေးဆရာယန်ကြီးကို ပြန်လွှတ်ခဲ့ပါတယ်”

ယင်ကြည် ယွမ်စစ်ကုန်းနှင့် ချောင်ယွင်ချိုကိုသည် တစ်ယောက်မှတစ်ယောက် ကြည့်မိကြတော့သည်။

ဟယ်တောင်သေရသည့် ပြဿနာသုံး ထန်ကျွန်းသည် တရားမပြုရန် အစပျိုးလာပြီဖြစ်ကြောင်း သူတို့ ခိုင်မီလာကြသည်။

ဆေးဆရာယန်ကြီးဟာ ဟွယ်တောင်နဲ့ တွေ့တဲ့အခါမှာ မြောင်ရင်ဖုန်ကို ပြောပြခဲ့ပြီ။ ပြီးလို့ မြောင်လို့ ဟွယ်တောင်ကတောင် လွန်နေသုံးဆယ် ခုနဲ့ပိုခဲ့သတဲ့ ဒီနေရာမှာ ယန်ကြီးအနေနဲ့ မြောင်ရင် ဖုန်ကို မတွေ့ဘဲ တွေ့ခဲ့သယောင်ပြောတဲ့ အပြစ်ပဲ ချီပါတယ်။

ထောင်ပိုင်ရွှေက ဆက်ပြောပြနေသည်။

“ထန်ကျွန်းကရာ ဒီပြဿနာသုံးခုပေါ်အကြောင်း မြောင်ရင်ဖုန် ကို ဘာကြောင့် ပြန်မပြောပြသလဲ။ ဝါဟာ ပြဿနာသုံးခုအပြစ်ပဲ ဒီအပြစ် ကလဲ လွယ်လွယ်လေးပါဗျာ။ သိပ်စဉ်းစားစရာတောင် လိုယ်လဲထင်ပါဘူး။ ထန်ကျွန်းက သူ့ခင်သေဆုံးမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဟွယ်တောင်ကို သိပ်ပြီး လက်စားချေချင်နေတယ်ဗျာ ဟွယ်တောင်အပေါ် လုံးဝ မကျေနပ်ဘူး။”

“ဝါပေမယ့် သူ့သိုလ်မညာကတော့ ဟွယ်တောင်ကို လုံးဝ မသိဘူး။ မြောင်ရင်ဖုန်ကတော့ တစ်မျိုးနဲ့ သူဟာ တကယ့်ကို နီးအောက် ပြေပြင် ပြိုင်ဘက်ကင်း ဆိုတဲ့ဘွဲ့ကို ရသလိုပဲတယ်ဗျာ။ သူ့ခင် အသက်ပုံရိပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး တိတိကျကျ မသိသေးတော့ သူဟာ ဟွယ် တောင်ကို သက်သေခံစိတ် မရှိပါဘူး။ ဒါကို ထန်ကျွန်းက သိထားပါတယ်။ တကယ်တော့ ယန်ကြီးလာပြောတဲ့ ပြဿနာသုံးခုရက်ကသာ မြောင်ရင်ဖုန် ကို ရှင်းပြလိုက်ရင် မြောင်ရင်ဖုန်ဟာ ဟွယ်တောင်ဆီ ဘယ်သွားတော့ မလဲဗျာ။”

ချောင်းပိုင်ခိုသည် ထောင်ပိုင်ရွှေကို သိပ်မကျေနပ်ချင်တော့ပေ။

သူ့ကို ထန်လုံးအဖွဲ့၏ ခေါင်းဆောင်ချစ်ကြီးသည် ပထမပိုင်သွ်

စာပြောလှသိုး မြင်ခဲ့ရပြီဗျာ။

ယခုတစ်ခါ လူယုတ်မာဖြစ်ရန် နီးဝင်လာပြန်ပေပြီ။

ထောင်ပိုင်ရွှေပြောသမျှ အကြောင်းအရာများသည် သူ့ဆရာ ကြီး ထန်ကျွန်းမှ နှစ်နားဝေးလှည့်အကြောင်းများသာ မြစ်သည်ဟု ချောင်းပိုင်ခို ယုံကြည်လာ၏။

ထောင်ပိုင်ရွှေ၏အသံက ဆက်လက်ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

“တကယ်တော့ ထန်ကျွန်းနဲ့ ယုတ်မာမှုဟာ ဒီဟွယ်တောင်ကို သေစေချင်မှောင် မဟုတ်ဘူးနဲ့ ဟွယ်တောင်နဲ့ လက်ချက်နဲ့ သူ့စကား ကြီး မြောင်ရင်ဖုန်ကိုပါ သေစေချင်တယ်။”

နားထောင်နေသူအားလုံး အကြီးအကျယ် အံ့သြသွားကြ တော့၏။

ထန်ကျွန်းက ဟွယ်တောင်ကို သေစေချင်သည့်အကြောင်းကို လူတိုသိပြီဖြစ်၍ ထိုအချက်ကို လက်ခံကြသည်။

မြောင်ရင်ဖုန်ကို သေစေချင်သည့်အကြောင်းကို သူတို့သိထား မပြန် ထိုအချက်ကို မယုံကြည်ချင်ကြပေ။

ထောင်ပိုင်ရွှေက ရယ်ရင်း ပြော၏။

“ဟားဟားဟား... ခင်ဗျားတို့အားလုံး ကျွန်ပြောတာ မယုံကြည်ဘူး။ မဟုတ်လား။ တောင်ပေါ် ခင်ဗျားတို့အားလုံးယုံအောင် အကြောင်း ဖန်တီး ထုတ်ဖော်ပြောပြမယ်။ ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ ကျွန်ပြော တာကို ယုံမယ်။”

ထိုစဉ်.....

မြောင်ယိုလန်က ကြာချိတ်၍ တောင်ပန်လိုက်သည်။

“ဘာကြီးထောင်ပိုင်စေ့ရှင်း၊ ဒီဘကြောင်ကို ဆက်မပြော
ပါနဲ့တော့ရှင်း၊ ဘာကြီးထန်က ခေတ္တကို ဘာကြောင့်သတ်ချင်တယ်
ဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ်”

“ဟားဟားဟား..... လုံမလေး၊ သိရင် ပြီးတာပဲလေ၊ ကျွန်လဲ
မပြောချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အရေးကြီးတဲ့ အချက်တစ်ချက်ကိုတော့
မပြောမနေလို့ မဖြစ်ဘူး”

မြောင်ယိုလန်က.....

“ဘာများလဲရှင်း၊ သိပ်အရေးကြီးရင်တော့ ထိန်ချန်မထား
ပါနဲ့ရှင်း၊ ပြောသာပြောပါ”

“ဪ.....ဒီလိုပါ၊ ထန်ကျွန်းဟာ ကျွန်လက်ထဲကို
အဆိပ်ဘူး၊ တစ်ဘူး၊ အုပ်ခဲ့ပါတယ်၊ ဟယ်တောင်နဲ့ မြောင်ရင်ဖုန်
စားသိုင်းယှဉ်ပြိုင် တဲ့အခါမှာ သုံးမယ့်စားတွေနဲ့ထိပ်ချားမှာ
ဒီအဆိပ်တွေကို သုတ်လိမ်း ပေးပါလို့ မှာကြားခဲ့ပါတယ်”

အခန်း (၂၉)

ဝါစဉ်ကြီး သိုင်းသမားတို့ အကြံအစည်

မြောင်ယိုလန်မှာ ဟယ်ခနဲ ဖြစ်သွားတော့၏။

“ထန်ကျွန်းက ခိုင်းနဲ့သာခိုင်းတာပါ၊ တကယ်တော့ ကျွန်တို့
ကယ်လွယ်မလဲ၊ ကျွန်က အမြင်လည်း ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး သူကိုးစားတွေမှာ
အဆိပ်သွားသုတ်နိုင်မှာလဲ၊ ဒီတော့ အဲဒီတည်းခိုခန်းမှာ နေနေတဲ့
ဆေးဆရာ ယန်ကြီးနဲ့လက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်ရတာပေါ့”

သိုင်းသမားများသည် မွက်နဲ့မြွေပေါင်စုကို ဝိုင်း၍ မွက်စောင်း
တိုကြ၏။

ပေါင်စုမှာ ဤတောင်ကလယ်ထိပ်ရောက်ပြီးမှ သိက္ခာကျပြီးရင်
ကျလာခဲ့ရာ ယခုဆိုလျှင် လူတိုင်းက သူ၏ထက်မြက်သော သိုင်းပညာကို
မကြောက်လန့်ဘဲ ချီနေကြတော့၏။

ချောင်ယွင်ဇွဲက.....

“ခင်ဗျားက သူ့ကို ဒီအတိုင်း ခိုင်းလိုက်တာပဲလား၊ ကျွန်ပေးတာက သူ့ကို အကြောင်းငွေများ ပေးရသေးသလားလို့ ဆိုလိုတာပါ”
ထောင်ပိုင်စွေက အားရပါးရ ဟစ်အော်ရယ်ဟေ့ရင်း.....

“ဟားဟားဟား..... ဒီဆေးဆရာယွင်ဇွဲလား၊ အလကား ခိုင်းလို့ရမှာ ဂိုက်ဆံပေးရတာပေါ့ကွ၊ ပထမတုန်းက ငါ့သူ့ကို မမှတ်မိဘူးကွ၊ စာတ်ကြောင်းတွေကြားပြီးမှ တဖြည်းဖြည်း မှတ်မိလာတာ သူ့ကို ဒီလို အဆိပ်ထုတ်ဝယ်ခိုင်းတဲ့အတွက် လူနဲ့ငွေငါးဆယ် ပေးရတာမကွ၊ နည်းတဲ့ဂိုက်ဆံလားကွာ၊ မင်းတို့ပဲ စဉ်းစားကြည့်ကြပါဦး”

မြောင်ယိုလန်က ပြောသည်။

“ပထမတုန်းက ဦးလေးဖိန်အာစစ် ပြောတုန်းကတော့ သူ့အဆိပ်နဲ့သူ သတ်သလိုပဲ”

“ဟ..... ဖိန်အာစစ်က သူ့မြင်တာကို သူပြောတာပေါ့၊ ချောက်ကွယ်က ကျွန်တို့လုပ်တာတွေကိုတော့ သူ ဘယ်မြင်လဲ၊ ကဲ.....အားလုံး စဉ်းစားနိုင်အောင် ကျွန် တစ်ချက်ပြောပြမယ်၊ ဟူယီတောင်နဲ့ အတွင်းအားနဲ့ သိုင်းပညာဟာ အဆုံးစွန်ချောက်နေပြီဆိုတဲ့အချက်ကို ခင်ဗျားတို့ လက်မမြဲသလား”

“လက်ခံတယ်၊ လက်ခံတယ်”

အားလုံးက မေါင်းစည်းတိုင်ညီတိုင်ဖြင့် ထောက်ခံကြသည်။

“ဒါဖြင့် သူ့လိုလူမျိုးကို ခိုးခိုးအဆိပ်လောက်နဲ့ သေစေနိုင်

မဟာ၊ ဥပမာ ဆေးဆရာယွင်ဇွဲနဲ့ သာမန်အဆိပ်လောက်နဲ့ပေါ့”

ချောင်ယွင်ဇွဲက.....

“ဟ..... ဘယ်သေစေနိုင်မလဲ၊ အဆိပ်မိမှန်းသိတာနဲ့ အဆိပ်တွေမယ့်အောင် အကြောသိတ်ပြီး ထိန်းထားလိုက်နိုင်တာပေါ့”

ထောင်ပိုင်စွေ၊ ကျွန်ုပ်ကွာ ရယ်တော့၏။

“ဟားဟားဟား..... ဒါပဲပေါ့ကွ၊ အဲဒီအဆိပ်က မင်းတို့ထမ်းလုပ် သိုင်းအသွေကြီးနဲ့ ကိုယ်ပိုင်အဆိပ်ပေါ့ကွ၊ မင်းတို့ မေါင်းဆောင်ကြီး၊ ထန်ကျွေးနံနံကိုယ်တိုင် ငါ့ကို ပေးခဲ့တာပဲ၊ သိုင်းလောက်ထဲက သိုင်းပမဟုတ်ရင် ဒီအဆိပ်အကြောင်း ကြားလိုက်ရင် လိမ်ပြာလွင့်သွားကြမယ်၊ ငါ ဒီလောက်ပြောရင် တာအဆိပ်ဆိုတာ မင်း သိလောက်ရောပေါ့”

ချောင်ယွင်ဇွဲက အေးပျူဖြင့် လှမ်းအော်၏။

“ခင်ဗျားကြီး ပြောမှာ ပြောစမ်းပါဗျ၊ မဟေဠိဂုက်သလို မှက်မနေစမ်းပါနဲ့”

“ဟားဟားဟား..... ကောင်းပါပြီကွာ၊ ငါ ပြောပါမယ်၊ အဲဒီအဆိပ်နဲ့နာမည်ကတော့ ခပ်ဆန်းဆန်းခဲကွ၊ ‘နားမီညာဉ်မြေ အဆိပ်’ လို့ မေါ်သကွ၊ ထန်လုပ်သိုင်းစာသွားဟာ ဒီအဆိပ်ကြောင့် ကျန်ကြားလတာပဲကွ”

နားထောင်နေသူများသည် မူလက ထောင်ပိုင်စွေ၏ စကားများကို သိပ်မယုံကြည်ပေ။
သို့သော်.....

အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ ထောင်ပိုင်စွေ၏ကေားများကို မယုံဘဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်လာကြရသည်။

ထောင်ပိုင်စွေ၏ကေားများကို ယုံကြည်လာရသည်နှင့်အမျှ ထန်းလုံအဖွဲ့သားများဖြစ်သော ယွမ်းစက်ကွဲ၊ ယင်ကြည်နှင့်ချောင်ယွင်တို့၏ မျက်နှာများကိုသာ ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် လုပ်လာကြတော့၏။ ယွမ်းစက်ကွဲမှာ သူတို့တစ်ဖွဲ့လုံး၏ ဂုဏ်သိက္ခာ ထိခိုက်လာ သဖြင့် စိတ်ဆိုးလာသည်။

သို့သော်.....

ထောင်ပိုင်စွေကိုလည်း သူ့အနေဖြင့် မတိုက်ခိုက်မဲ့ပါ။

ထောင်ပိုင်စွေ ဤသို့ပြောဆိုရန် အားလုံးက ပိုင်းဝန်းတောင်း ပန်ခဲ့ကြသည် မဟုတ်ပါလား။

ထောင်ပိုင်စွေကမူ မည်သူ့ကိုမျှ ဂရုမစိုက်ဘဲ ဆက်ပြော နေသည်။

“အဲတစ်ကြိမ်မှာတော့ ထန်ကျွန်းမှာ သိုင်းလောကထဲက အနားယူဖို့အတွက် လက်ဆေးမင်္ဂလာ လုပ်တယ်ဗျာ။ သိုင်းလောကထဲက ဆွေညည်းတွေကိုလဲ စိတ်ဆိုးထားတယ်။ လူပေါင်းလေးငါးရာလောက်တော့ ဖို့မှာပေါ့များ။ ကျွပ်တို့က ခမည်းမပက် တော်ရမယ့်လူတွေဆိုတော့ သူများတွေထက်စောပြီး ချောက်နှင့်နေရတာပေါ့ဗျာ။”

သူသည် ယင်ကြည်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။

“သူတို့ ထန်းလုံသိုင်းအဖွဲ့ကြီးမှာ အစဉ်အလာတစ်ခုရှိတယ်။

ထန်းလုံပေးကွဲအဖွဲ့ရဲ့ ခေါင်းဆောင် အနားယူပြီးဆိုရင် ထန်လုံတစ်ဖွဲ့ လုံးက အတွက်အမြတ်ထားဘဲ ဓားသိုင်းကျွမ်းရယ်။ သံသေတ္တာရယ်ကို လူတို့ ပေးကွဲအဖွဲ့ရဲ့ လက်ထဲမှာ မထားရတော့ဘူး။ ထန်လုံ (နန်စီကွဲ) အဖွဲ့ရဲ့ ခေါင်းဆောင်လက်ထဲကို မေးခပ်ရပါတယ်။ ကျွပ်ပြောတာ မှာများ မှားနေသလား နောင်ပြီး ယင်ကြည်”

ယင်ကြည်က သဘောတူဟန်ဖြင့် ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်လေတော့ သတည်း။

အခန်း (၃၀)
တိုးတိတ်သော ကောင်းစိုင်း

ယင်ကြည်၏ သဘောတူမှုကို ရသဖြင့် ထောင်ပိုင်ဧည့်က
ဆက်ပြောပြန်၏။

“ဟောဒီ အရင်အမာ သိုင်းသမားကြီး ယင်ကြည်ဟာ
ဟိုစဉ်အခါကဆိုရင် ဧရာမသူဌေးကြီးတစ်ဦးပဲပေါ့ဗျာ။ သူဟာ ထန်းလုံ
(နန်းကျွဲ)အဖွဲ့ရဲ့ ခေါင်းဆောင်လဲဖြစ်နေတဲ့လူဆိုတော့ ခေါင်းဆောင်ကြီး
ထန်ကျွေးနဲ့ဟာ အစဉ်အလာအရ လွှဲပြောင်းပေးရမယ့် ပစ္စည်းတွေကို
နောင်ကြီးယင်ကြည်ရဲ့လက်ထဲ အပ်ပျောက် ဖြစ်ပါတယ်”

ထောင်ပိုင်ဧည့်သည် ယင်ကြည်အား လှမ်းပေး၏။

“နောင်ကြီး ယင်ကြည်၊ အဲဒီတုန်းက ခင်ဗျား ရသတဲ့

ပစ္စည်းတွေကို လက်ခံရရှိခဲ့ပါသလားခင်ဗျာ၊ ဟုတ်မှန်တဲ့အတိုင်း
ခန့်မှန်းရလေပါတယ်”

ယင်ကြည်မှာ မတတ်သားတော့ဘဲ ထရပ်ရလေတော့သည်။
“ဟုတ်ပဲ သောင်းတစ်ချက်ဟန်လိုက်ပြီ.....

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင်တော့ ဒီပြဿနာဟာ ကျွန်တို့
အဖွဲ့အစည်းရဲ့ အတွင်းရေးပြဿနာပါ။ သူ့စိမ်းတင်ခံစားတွေတွေမှာ လုံးဝ
မကျသင့်တဲ့ကောင်းတွေဖြစ်လို့ ကျွန်တော်တို့အရဆိုရင် လုံးဝ ပြောမှာ
မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အားလုံးက ဒီပြဿနာကို သိချင်ကြတာက
တစ်ကြောင်း၊ ချီစနိုးဟုမေးတို့နဲ့ ပတ်သက်နေတာကတစ်ကြောင်း
ဒါပေမယ့် ကောင်းစိုင်းချက်ကြောင့် ကျွန်ုပ် တုတ်တော်ပြီး ပြောဆိုပါမယ်”

ထောင်ပိုင်ဧည့်က ခေါင်းညှိတမ်း။

“ကောင်းပါလေခင်ဗျာ၊ ဒါမှ အားလုံးဆန့်ကျင်ခံရတာနဲ့ စဉ်းစား
ဆိုရတာနဲ့တင်မှာပေါ့ဗျာ”

ယင်ကြည်က.....

“အဲဒီနောက် အတော်ကို ဖွယ်ထွေးခဲ့တာနဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီး
အဖွဲ့အစည်းဟာ ကျွန်တို့ အတွင်းဆန့်ဆဲ ခေါ်သွားခဲ့ပါတယ်။ အစဉ်အလာ
ကတော့ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ အခုလို ကျွန်ုပ် တစ်ယောက်တည်းကို
ခေါ်သွားတာဟာ ထန်းလုံအဖွဲ့ကြီးရဲ့ စည်းကမ်းမဟုတ်ဘူးဗျာ။ ထန်းလုံ
အဖွဲ့အစည်းအဖွဲ့သားတွေအားလုံးနဲ့ ထန်းလုံ (နန်းကျွဲ) အဖွဲ့သားတွေ
အားလုံးကို ဖျက်နာနဲ့ပဲ ခေါ်ပျောက် ဖြစ်ပါတယ်။ နောက်ပြီး အဖွဲ့သား

အားလုံးဟာ ဂေရာပ်ကြီးလီချွန်လှုပ်ရဲ့ ဝိညာဉ်လိပ်ပြာ စာတိုင်ကြီး
ကန်တော့ပုစော်ရုပ်ပယ် ကန်တော့ဦးတုံအမိမှာတော့ ကျွန်တို့ အထွ
အမြတ်ထားတဲ့ သိုင်းကျမ်းရယ်၊ သံသေက္ကာရယ်ကို ကျွန်လက်
ပေးအပ်ရပါမယ်၊ ဒါက အစဉ်အလာအတိုင်း လုပ်ရမယ့် အခြေအနေ
ပြောပြတာပေါ့”

“တကယ့် လက်တွေ့ကျတော့ အဲဒီလို ဖြစ်လာပါဘူး၊
ကျွန်တစ်ယောက်တည်းကို အခန်းထဲ ခေါ်သွားတယ်၊ ကျွန်က
ဒီပစ္စည်းတွေ ကျွန်ကို အပ်နှံအပ်နှံနဲ့ စောင့်နေခဲ့ပါတယ်၊ ညသန်းခေါင်
တိုင်မိရော့မှာ ကျွန်ကို အားပစ္စည်းမှ မပေးအပ်တော့ပါဘူး၊ နောက်
ခေါင်းဆောင်ကြီး ထန်ကျွန်းဟာ ကျွန်ကို အဲဒီအခန်းထဲ ထားရစ်ခဲ့
သူကတော့ သူ့အိပ်ခန်းထဲ ဝင်သွားတယ်လို့ ချဉ်းသည့်တွေ အလွန်
ပြန်သွားတဲ့အချိန်အထိ သူကတော့ ထွက်မလာတော့ပါဘူးဗျာ”

ယင်ကြည်သည် ထန်ချင်ဝင်းကို တစ်ချက်လှုပ်ကြည့်ပြီး

“အဲဒီ အခြေအနေကို ဟောဒီက ကျွန်တို့မကြီး ထန်ချင်
ကိုယ်တိုင် ကိုယ်တွေ့ကိုယ်သိမိပါရဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တို့
နေတဲ့နေရာကို ကျွန်တို့မကြီး ထန်ချင်ဝင်းကိုယ်တိုင်လာပြီး ‘ဝေ
ထန်ကျွန်း နေမကောင်းပါဘူး၊ ဦးဦး၊ ဝေဝေက ပြောလိုက်ပါတာ
ဦးဦးကို လွှဲပြောင်းပေးရော့ဆိုတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို နောက်နေ့မှပဲ လွှဲအ
တော့မယ်’လို့ လာပြောလို့မိပါ”

ထန်ချင်ဝင်းမှာ ခေါင်းဆုံနေလေတော့၏။

ယင်ကြည်ကမှ ဆက်၍ပြောသည်။

“ကျွန်လဲ တော်တော်အံ့ဩသွားတယ်ဗျာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ
ဆိုတော့ ကျွန်တို့ရဲ့ခေါင်းဆောင်ကြီး ထန်ကျွန်းဟာ ချဉ်းသည့်တွေကို
ချဉ်းတုန်းက လန်းလန်းဆန်းဆန်းပဲဗျာ၊ ကျွန်ကို ဒီအခန်းထဲ ခေါ်တုန်း
ကလဲ လန်းလန်းဆန်းဆန်းပဲကိုးဗျာ၊ ဘယ်နှယ် ကောက်ခါငင်ခါ
နေမကောင်း ဖြစ်သွားတာလဲလို့ ကျွန်မှာ အံ့ဩမအံ့ဖြစ်သွားခဲ့ရတယ်”
ထောင်ပိုင်ရွှေက.....

“တကယ့်ဖြစ်ရပ်မှန်ကို ဘယ်လိုမှား ခင်ဗျား ခန့်မှန်းသလဲ
နောင်ကြီးယင်ကြည်”

ယင်ကြည်က ဖွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောသည်။

“အစဉ်အလာအရ မြောင်းလွှဲရမယ့်ကိစ္စကို သူက ဘာဖြစ်လို့
အချိန်ရွေ့ပစ်တာလဲ၊ ဒါက ထုံဆဲမှ မဟုတ်ပဲဗျာ၊ ကျွန်ကတော့
ခေါင်းဆောင်ကြီးထန်ကျွန်း ညစ်ပတ်လို့လို့ တွေးလိုက်မိပါတယ်၊
ဝေကယ်တော့ ကျွန်ဟာ သူ့ကို ကိုယ့်ရဲ့အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်လို
မျှခင်လေးစားခဲ့တဲ့လူပါ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီနေ့မှာတော့ ကျွန်ရဲ့လေးစား
မှုတွေဟာ အားလုံး ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပါတယ်”

ထိုအခါ တစ်ချိန်လုံးလိုလို ငြိမ်သက်နေသည့် ယွမ်စစ်ကျွန်းက
မှတ်တရက်တင်၍ ပြောလာသည်။

“နောင်ကြီးယင်ကြည် အဲဒီလို ထင်ရင်တော့ မှားလိမ့်မယ်ဗျာ၊
ဝေကယ်လို့ ထန်းလုံအဖွဲ့ရဲ့ပစ္စည်းတွေကို လက်ခံမိသက်သက်ခေါ်ခဲ့

၃၆ ● တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ဘာဖြစ်လို့ အဆင့်မြင့်သိုင်းသမားတွေကို စုစည်းခေါ်လာခဲ့သလဲ၊ ဒီသိုင်းသမားတွေကို ခေါ်လာဖို့တောင် မလိုပါဘူးလေ၊ နေ့နံပါတ်ကြီး ယင်ကြည်နဲ့ အကြံကိုက မရှိသေးဘူးဆိုတာ သက်သေပြနေပါတယ်”

ယင်ကြည် ဝိတ်ဆိုသွားသည်။

“နေ့စမ်းပါဦးဗျား၊ ကျုပ်က ဘာမရှိသေးရော ဝိုလိုလဲ၊ အဲဒီ အချိန်အခါမှာ ထန်းလုံးအဖွဲ့ရဲ့ပစ္စည်းတွေကို ကျုပ်တို့ထန်းလုံး (နန့်ကျွန်း) အဖွဲ့က ထိန်းသိမ်းရမယ့်အလှည့်လို့ အိကျွန်းရဲ့အကြံ မရှိသေးတာမဟုတ်ဘူး”

ယွမ်စစ်ကျွန်းကလည်း ဒေါ်နုနုမောနုနဲ့ ထပ်မံ နှစ်ဖွဲ့ပြန်လေ တော့သည်။

“ခင်ဗျားအကြံကို ကျုပ်တို့ မသိဘူးပုဂံနေသလား၊ ခင်ဗျား လက်ထဲကို ထန်းလုံးအဖွဲ့ရဲ့ အထွတ်အမြတ်ပစ္စည်းတွေ ရောက်ဖို့ သွားတာနဲ့ တပြိုင်နက် ကျုပ်တို့ ထန်းလုံး(ပေကျွန်း) အဖွဲ့ကို ခင်ဗျားတို့ ထန်းလုံး (နန့်ကျွန်း)အဖွဲ့နဲ့တစ်ဖွဲ့တည်း ဇွတ်ပူပေါင်းပေါင်းမယ် မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့မှ ခင်ဗျားက ထန်းလုံးအဖွဲ့ကြီးရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ခေါင်းဆောင် ချွန်ကြီးအဖြစ် ရပ်တည်မယ်၊ အဲဒါ ခင်ဗျား ကြိုတင်စီစဉ်တာတဲ့ အဲဒါအစဉ် မဟုတ်လားဗျ”

ယင်ကြည်၏ ဖျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ခုံတက်သွားသည်။

သူသည် ယွမ်စစ်ကျွန်းကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ.....

“ခင်ဗျားက ဒီကိစ္စကို တင်ပြလာမှတော့ ကျုပ်ကလဲ ပြန်ရှင်ပြန် ရတော့မှာပေါ့၊ ဒီကိစ္စက ပါးဂျက်လို့ နာမည်ကိုက်ရတဲ့ကိစ္စလို့ ဒီ နန့်ကျွန်း

ပေကျွန်း နှစ်ဖွဲ့ကို ပေါင်းစပ်ဖို့ကိစ္စက ကျုပ်ကပေါ့၊ စီစဉ်တဲ့ကိစ္စလို့ ဆိုချင်တာလား”

ယွမ်စစ်ကျွန်းက.....

“ခင်ဗျားအကြံ မဟုတ်ဘူးလား”

“ထို.....ဘယ်က ကျုပ်အကြံချမှလဲ၊ အဲဒါကို ကျုပ် ထန်ကျွန်းရဲ့ အကြံဉာဏ် သူက အဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့ကိုပေါင်းစည်း ခေါင်းဆောင်ချွန်ကြီးလုပ်ဖို့ ပထမ ကတည်းက ကြံစည်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး၊ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ဒီကိစ္စကို ကျုပ် သဘောတူခဲ့တာမဟုတ်ဘူး၊ အဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့ပေါင်းစည်း အင်အားကြီးလာမယ်၊ နှစ်ဘက်၊ ဟိုးတက်လာမယ်၊ မကလေးဖို့တိုက်ရမှာပေါ့၊ ဒါဟာ ကျုပ်အကြံလား”

ယွမ်စစ်ကျွန်းမှာ ယင်ကြည်အား ထိခိုက်စေရန် အပုပ်ချ တိုက်ခိုက်သော်လည်း သူတို့ နန့်ကျွန်းအဖွဲ့သား ထန်ကျွန်းကိုယ်တိုင်က ခန့်သော ကိစ္စဖြစ်နေ၍ ထပ်မံတိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုနိုင်တော့ပေ။

ပါးစပ် ဝိတ်သွားလေတော့၏။

ပြောင်ယိုလန်က ဝင်၍ စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းပေးလေ သည်။

“ကဲပါရင် ဒီတွဲနေခဲ့ရကိစ္စကို အသားဘေးမယ့်တာမို့ မူဝ ကိစ္စကို ပြောနေချင်ပါတယ်၊ နောက်တော့ အဲဒီအထွတ်အမြတ်ပစ္စည်း တွေ ခန့်ပါသလားလို့”

ယင်ကြည်က.....

“ကျုပ်လဲ အနေအထား ပြန်ထွက်ပြီး ကျုပ်တို့ နန့်ကျွန်းအဖွဲ့ရဲ့

ဝါစဉ်ကြီးသိုလ်သမားတွေနဲ့ ပြန်တိုက်ပင်ရတော့တာပေါ့၊ ကျွန်တို့အဖွဲ့ခွဲရဲ့
ဝါစဉ်ကြီး သိုလ်သမားကြီးအားလုံးက တညီတညွတ်တည်း မှတ်ချက်ချ
တယ်။ ထန်းလုံးပေကျုံးအဖွဲ့ခွဲရဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီး ထန်ကျွန်းဟာ
စိုးသားမှု လုံးဝ မရှိဘူးလို့ အခြွေမုန့် သိရအောင် တရားသပြင့်
သိရအောင် ကျွန်ုပ် ခေါင်းဆောင်ပြီး ဒီကိစ္စကို ဖော်ထုတ်ပါလို့ ကျွန်ုပ်ကို
တာဝန် ပေးကြပါတယ်။”

“ဒါနဲ့ကျွန်ုပ် အစ်ကိုကြီး ထန်ကျွန်းနဲ့ အိပ်ခန်းဆီကို
နောက်တစ်ကြိမ်ပြန်ဝင်ရတာပေါ့ဗျာ၊ တုမကြီး ထန်ချင်ဝင်းနဲ့
အမေကလည်း တန်ဖိုးတယ်ဗျာ ကျွန်အကဲခတ်လိုက်တော့ ထန်ချင်ဝင်းနဲ့
ဖျက်ခွဲတော့ ပြီးနီရဲနေပါတယ် သူတို့တော်တော်တော် သေချာတာပေါ့
ဗျာ၊ ကျွန်က ‘အစ်ကိုကြီး ထန်ကျွန်း မကျန်းမာဘူးဆိုလို့ နောက်တစ်
ခေါက်လာကြည့်တာပေါ့’လို့ပြောပြီး အခန်းထဲဝင်ခွင့်တောင်းပါတယ်။
ဒါပေမယ့် ကျုပ်ဝင်ခွင့်မရခဲ့ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တုမကြီး ထန်ချင်ဝင်းက
အခန်းဝကဆီတော့ဦး ‘ဖေဖေ အိပ်ပျော်နေပါတယ်၊ အိပ်ရာကနီးတော့
လာကြည့်ပါ’ လို့ပြောတာနဲ့ ကျွန်ုပ်ပြန်ထွက်ခဲ့ပါတယ်ဗျာ။”

“ကျွန်ုပ် ပြန်သွားလှည့်ထွက်ခဲ့ရပေမယ့် စိတ်ထဲကတော့
ဘဝမကျလှဘူးဗျာ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ထန်ကျွန်းအိပ်ပြီးဆိုတာ
မဖြစ်နိုင်တာကတစ်ကြောင်း၊ ထန်ချင်ဝင်းဘာဖြစ်လို့ အကြီးအကျယ်
ငိုရတယ်ဆိုတာ စဉ်းစားလို့မရတာက တစ်ကြောင်းပဲ။”

“ကျွန်ုပ်နဲ့အခန်းထဲပြန်ပြီး တစ်နာရီခွဲလောက် ထိုင်စဉ်းစားခဲ့

တယ်။ ဘာအပြေမှု ပေါ်မလာဘူး။ ဒါနဲ့ ကျွန်ုပ်လဲ အဝတ်အစားတွေ
ပြောင်းလဲဝတ်ဆင်ပြီး ထန်ကျွန်းနဲ့အခန်းဆီကို ပြန်သွားခဲ့ပါတယ်။
“တစ်ခါတော့ သူဦးချောင်း ချောင်းရတော့တာပေါ့ဗျာ”

“ဝန်း”

ယွမ်စစ်ကျုံးသည် စာဖွဲ့ပေါ်သို့ လက်ထိခြင်း ချက်ချင်းကသဖြင့်
ကျွန်ုပ်လောင်သော အသံကြီး ထွက်ပေါ်လာ၏။

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ သိပ်ကောင်း လူနာနေမကောင်းတာ
ပေမယ့်လူက အခန်းပြင်က သူဦးချောင်း ချောင်းသတဲ့ အင်မတန်
အဆင့်အတန်းမြင့်တဲ့ အပြုအမူပဲဗျာ”

ယင်ကြည်က.....

“အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ။ ခင်ဗျားဆရာနဲ့အခန်းကို ကျွန်က
လူကောင်းသူကောင်းပီပီ တရားဝင် ဝင်ခွင့်တောင်းပေမယ့် ခင်ဗျား
ဆရာက ဝင်ခွင့်မှပေးတော့လို့ လုပ်ထာလိုက်တော့ ခြိမ်းခြောက်လုပ်ရတာပဲ”

မြောင်ယုလန်က ဝင်၍ ပေတ္တာရပ်ခံသည်။

“ကဲ.....ကျေးဇူးပြုပြီး တစ်ယောက်ပြောနေတဲ့အချိန်မှာ
တစ်ယောက်က ဝင်မဟောက်ကြပါစို့ခွင့်၊ ဒီလိုသာ အခြင်းအခွံခြစ်
မကြေရင်တော့ နောက်တစ်နှစ် ဆုံးတာတောင် ဟိုတစ်ယောက်က
ပြောလို့ပြီဗျာ မဟုတ်တော့ပါဘူးဗျာ”

ယွမ်စစ်ကျုံး ငြိမ်သွားချပြန်၏။

ယင်ကြည်က ဆက်ပြောသည်။

“ကျွန်ုပ် ထန်ကျွန်းရဲ့ အဆန်းများ ဆောက်သွားဖို့ရှိဟာ တကယ် အဖို့ရှိကောင်းပါပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ထန်ကျွန်းအဆန်းထဲမှ တို့ဆိုးတိတ်တိတ် ကွဲတိုင်းကလေးတစ်ခု ရှိနေလို့ပါပဲ။ အဲဒီ တစ်ခုရဲ့ တည်ပုံမှာပဲ အစ်ကိုကြီး၊ ထန်ကျွန်းရဲ့ အသံကိုလဲ ကြားလိုက်ရပါတယ်။”

“မင်းငါ့ကို အကျွန်ုပ်ကိုင်ပါမို့၊ ငါ့သိုင်းလောကထဲက အနားယူပြီး ငါ့ရာထူးကို ဆောင်ယူင်ဦးကို ပေးလိုက်တာ အားလုံးအသိပြစ်နေပြီ။ အခုဆိုရင် ဆောင်ယူင်ဦးက ထန်လုံ(ပေကျွန်း)အဖွဲ့ရဲ့ မေါင်းဆောင်ကြို ဖြစ်သွားဦး၊ ဘယ်လိုလုပ်ဦး၊ နောက်ထပ်အပြောင်းအလဲ လုပ်လို့ရတာ မှာလဲ” လို့ အစ်ကိုကြီး၊ ထန်ကျွန်းက ပြောပါတယ်။

“ယင်ကြည်၏ကား၊ ထဲတွင် ထန်ကျွန်းက ထိုကားများကို ပြောနေကြောင်းသာ ပါသည်။”

မည်သူ့ကို ပြောနေကြောင်း မသိမိပေ။

သို့သော်.....

ယင်ကြည် ထည့်မပြောဘဲ အမြဲပုံစံထားရသည့် ကာယက ဝှင်သည် အလိုအလျောက် ပေါက်ကွဲထွက်လာ၏။

“ကျွန်ုပ်က အားဖြစ်လို့ ကျွန်ုပ်ရဲ့အစ်ကိုကြီးကို အကျွန်ုပ်ကိုင်ရမှာလဲဗျာ ခင်ဗျား မဟုတ်တာတွေ မပြောပါနဲ့”

ပေါက်ကွဲသူကား ယွမ်စင်ကျွန်းတည်း။

ဝုနစ်စင်ကြယ် ယွမ်စင်ကျွန်းဟု အမည်တွင်သည့် ထန်လုံ(ပေကျွန်း)အဖွဲ့၏ ဝါဒီကြီး သိုင်းသမားကြီးသာ ဖြစ်ပါရော၏။

ယင်ကြည်ကား လုံစာ ဂဠုမုနိကံဆွေး

ပြောပါပြီ။ သည်နှင့်အတူတူ ဆက်၍ ပြောတော့မည်ဟူသော သဘောမျိုးမရှိ။

တစ်တက်စားလည်း ကြက်သွန် နှစ်တက်စားလည်းကြက်သွန် မထူးတော့ပြီ ဟူသည့်သဘောမျိုးသာတည်း။

“ဒီကိစ္စကို ကျွန်ုပ်က သိပ်မပြောချင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ခုတော့ မထူးတော့ပါဘူး။ ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့က ထိပ်သီးတိုင်းသမား အတော်များများ သိထားကြတဲ့ အကြောင်းအရာတစ်ခု ဖို့ပါတယ်။ ဒါကတော့ ဆောင်ယွင်ဦးရဲ့ ထန်ချင်ဝင်းတို့၊ တိတ်တိတ်ပုန်း၊ ကမ္ဘာလောင်ယောက် ဓမ္မစွား၊ ခုံပူတယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စပါပဲ”

“ခုန်း”

အားလုံး အလန်တကြား ဖြစ်သွားကြ၏။

လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ထန်ချင်ဝင်းတစ်ယောက် မှုမပုလဲကုသွားဦး သတိလစ်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့လိုက်ကြရတော့သည်။

+++

“ကဲဗျာ.....ဆောင်ယွင်ဦးကို ထန်ဆုံ (နန်ကျွန်း)အဖွဲ့ကဆော့ ထန်လုံ(ပေကျွန်း)အဖွဲ့ကဆော့ မလေးစားတာ ဘာထူးဆန်းတော့မလဲဗျာ”

ယင်ကြည်၏ နောက်ထက်တွဲကားနှင့်အတူ ထောက်ကြည့်အခါ သည် ဆောင်ယွင်ဦးထံသို့ ခုန်ဝင်သွားလေ၏။

သူ့ဘေးသည် ဆောင်ယွင်ဦး၏ လည်ပင်းဆီသို့ ဖွန်ဆန် ဝင်သွား

သည်။

ချောင်ယွင်ချီက ထိုင်ခုံတစ်လုံးကို ကောက်ယူ၍ ခံပေးလိုက်လေ၏။

စားသည် ထိုင်ခုံကို တိတိမီမီ ခြုတ်တောက်ပစ်လိုက်သည်။ ထောင်ပိုင်စွေမှာ ခုတ်ကတည်းက ဒေါသကြီးသူဖြစ်၍ ချွေမလောင်၏။ မဇ္ဈိမရာသီတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသောအခါ လုံးဝ စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ပေ။

အနီရဲ့ နားတစ်လုံးကိုကောက်ကိုင်ကာ ချောင်ယွင်ချီ၏ ဦးခေါင်းအား ခွက်ဆွဲပစ်လိုက်သည်။

ချောင်ယွင်ချီသည် ထောင်ကြည်အနီး၏ တိုက်ခိုက်မှုကို ဝှံ့မနုရသဖြင့် ထောင်ပိုင်စွေ၏ခိုက်ချောက်ကို ပြန်လည်ဝှံ့မခြင်း မပြုနိုင်ပါ။ ကိုယ်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ လှိုမီချပြီး ချောင်တိမ်းသွားရတော့သည်။

“ဗွမ်း”

ထောင်ပိုင်စွေ၏ ထိုင်ခုံသည် ကြမ်းပြင်ကို ခွက်မိပြီး အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ကျိုးပဲ့ပျက်စီးသွားရလေတော့၏။

ထန်းလုံဘွဲ့သားများသည် ယခင်က ရန်သူကို ရင်ဆိုင်ရာတွင် တက်ညီလက်ညီ ခိုးခဲ့ကြ၏။

ယခုမှ.....

သူ့အတွင်းရေး ကိုယ့်အတွင်းရေးများ ထုတ်ဖော်ခံလိုက်ရသဖြင့်

ရည်လုံးညီညွတ်မှု ပြိုကွဲသွားပြီး ချောင်ယွင်ချီအား ဝိုင်းဝန်း ကူညီခြင်း မရှိကြတော့ပေ။

+++

သို့သော်.....

ခန်းမကြီးအတွင်း ဝရမ်းသုန်းကား ဖြစ်နေမှုကို ပြောင်ယိုလန်လက်ပိုက် ကြည့်မနေနိုင်ပါ။

ထို့ကြောင့် ဩဇာအာဇာ အပြည့်အဝပါသော အသံကလေးဖြင့် စူးစူး အော်ဟစ်တာဖြစ်လိုက်သည်။

“အားလုံး ရင်ကြဲပါ။ ကျွန်ုပ်ပြောတာ ချားထောင်ပါ။ ဒီလိုမှ မကုတ်ရင်တော့ ဟောဘီ တောင်ကလယ်ထိပ်က ကျွန်ုပ် ထွက်ခွာသွားပါတော့မယ်”

သိုင်းသမား လူကြမ်းလူရမ်းကြီးများသည် အံ့သြဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ငြိမ်သက်သွားကြလေ၏။

ထောင်ကြည်အနီးသည် သူ့စားရည်ကြီးကို ဖားအိမ်အတွင်း ပြန်လည် ထိုးထည့်လိုက်သည်။

ထောင်ပိုင်စွေမှာမူ ဒေါက်က မပြောနိုင်သေးချေ သာဖြစ်သူ ထောင်ကြည်အနီးက ပျောင်းဖူးလိုက်၏။

“အေး.....ကျွန်တို့တိုက်လို မဖြစ်သေးဘူးနဲ့ သူတို့ ယုတ်မာတာတွေ အကုန်ပေါ့ပါစေဦးနဲ့၊ ဘယ်သူ မှန်တယ်၊ ဘယ်သူ မှားတယ်၊ မှီတာ လူတွေ ဆုံးဖြတ်ပါလိမ့်မယ်”

ထောင်ပိုင်စွေ ငြိမ်ကုသွားသည်။

မှန်သည်။

မိမိတို့က အဖူးအဖူး လိုက်လံတိုက်ခိုက်နေလျှင် မိမိတို့သာ

လွန်ရာကွပေလိမ့်မည်။

သူအဘိုးက ကိုယ့်အဆိုး ခြစ်သွားပေလိမ့်မည်။

ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် နားထောင်နေခြင်းက လူလိမ္မာတဲ့ နှလုံးပူရာ

ကုသသည်။

ထောင်ပိုင်စွေသည် ထန်းလုံခဲခွဲသားတို့၏ ပုဂံဟောင်သော

အညှိနံ့များကို ကြားနာ အနံ့မခံနိုင်ရန် သူ့ထိုင်နံ့ အေးဆေးစွာ ပြန်ထိုင်

နေပေပြီ။

ချောင်ယွင်ဒိုလည်း သူ့ထိုင်နံ့ နေသားတကွ ပြန်ထိုင်နေလေ

သည်။

ယွင်စစ်ကဲဒွဲက သူနံ့မှန်သော မျက်နှာထားခြင်း ယင်ကြည်ကို

ကြည့်နေ၏။

ယင်ကြည်ကမူ ဂရုမထားသော မျက်နှာပြင် ခပ်တည်တည်

ထိုင်နေသည်။

ပြောင်ယိုလန်က ခင့်အား ခေါ်ပြီး အမိန့်ပေးလိုက်၏။

“ခင်ရေ... ယထာရ်ချင်ဝင်းကို တွဲခေါ်ပြီး အခန်း တစ်ခန်း

ခန်းမှာ အနားယူပါစေ၊ သူ သိပ်ပင်ပန်းနေပြီ”

ထိုတခက်အတွင်းမှာပင် ထန်ချင်ဝင်းသည် ပြန်လည်သတိရ

ဟောလေ၏။ သူပတ်းမျက်နှာမှာ သွေးဆုတ်မြို့ရောင်နေသည်။

ခင်က ကြင်နာစွာ ဖမ်းမသည်။

“လာ... မမ ကျွန်မကို တွဲပါ၊ ဟိုတက်အခန်းမှာ သွားအနား

ယူကြရအောင်”

ထန်ချင်ဝင်းက ချီနီစွာ ပြောကြားစွာသည်။

“ကျေးဇူးပါပဲ ညီမရယ်၊ မမ လိုက်ခဲ့ပါမယ်”

ခင်၏လက်ကိုတွဲ၍ ထန်ချင်ဝင်း လိုက်ပါသွားသည်။

လှုပ်ဆာလယ်၌ အရက်အဖို့ ခံလိုက်ရသော သူမအဖို့ အခန်း

အောင်နေခြင်းသာ အကောင်မြဲဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလော့။

တစ်ခန်းလုံး ခိုင်နေပြီ ကျွေးနေပြီ အခြေအနေဆို၊ ချောက်နီ

ကျွေးသောအခါ လူအားလုံး၏မျက်နှာများသည် ယင်ကြည်မျက်နှာ

ကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်နေကြတော့၏။

ယင်ကြည်ပြောမည်စကားများကို နားရွှင်နေကြခြင်းဖြစ်လေ

သည်။ ယင်ကြည်က ထက်ပြော၏။

“ကျွန်လဲ ဆက်ပြီး ချောင်းနားထောင်နေပါတယ်၊ အစ်ကိုကြီး

ထန်ကျွေးနဲ့၊ စကားကိုပဲ ထပ်တလဲလဲ ကြားနေရပါတယ်၊ ‘ဟိရစ္ဆာန်

ဟိရစ္ဆာန်၊ ဒီလိုပဲ ခံသင့်တယ်၊ ဒီလိုပဲ ခံသင့်တယ်’ လို့ အထပ်ထပ်အခါခါ

ရွှေ့လှဲနေတယ်”

“ကျွန်လဲ တာမှ သဘောမပေါက်ပါဘူး၊ ချောက်တော့မှ

အစ်ကိုကြီး၊ ထန်ကျွန်းရဲ့အသံကို ထပ်ကြားရတယ်၊ ဒီပြဿနာကို လွယ်လွယ်နဲ့ ရှင်းလို့ မရဘူးကွ၊ ခိုးလင်းတော့မှ ထပ်ပြီး တိုင်ပင်ကြ တာပေါ့၊ ကဲ.....မင်း သွားတော့လို့ ပြောသံကြားရတယ်”

ပြောင်ယိုလန်က မေးလိုက်၏။

“ဘာကြီး ထန်ကျွန်းက ဘယ်သူ့ကို ပြောနေတာလဲရှင်”

“ဘယ်သူရလဲ လိုမလေးရဲ့၊ ဟောဒီက ခုနစ်ခင်းကြယ် ယွမ်စစ်ကျွန်းကိုပေါ့၊ စောစောက သူ့ဘာသာတောင် အိုးမလုံ အိပ်ပွဲ ထွက်သွားသေးတယ် မဟုတ်လား”

ပြောင်ယိုလန်က မေါင်ညှပ်တံပြီး.....

“ဟုတ်ပါပြီရှင်၊ ကဲကဲ.....ဆက်ပြောပါတော့”

ယင်ကြည်က ဆက်ပြော၏။

“ကျွန်လဲ ဆက်နားထောင်နေတယ် အခန်းထဲက ထွက်လာတဲ့ ခြေသံလဲ ကြားရတယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ရုတ်တရက် လှမ်းပြောလိုက်တဲ့ ထန်ကျွန်းရဲ့အသံကို ကြားလိုက်ရပါတယ်၊ ဟေ့.....ထောင်ကြည် ငါ့ကို ခေါ်ပေးစစ်ပါဦး၊ ငါ သူ့ကို ပြောရော ခိုတယ်ကွတဲ့”

ယင်ကြည်သည် ထိုစကားကို ပြောပြီး ထောင်ကြည်အနီးနှင့် ထောင်ပိုင်စွေကို သားအမနစ်ယောက်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

+++

ထိုသားအမနစ်ယောက်က ယင်ကြည်အား မသုံတက်သေးမြင့် နေကြည့်နေကြ၏။

“အပြင်ထွက်မယ့်ခြေသံ ရပ်သွားဦး၊ ယွမ်စစ်ကျွန်းရဲ့စကားကို မထမဦးဆုံး ကြားလိုက်ရတယ်”

“အစ်ကိုကြီး၊ ထောင်ကြည်အနီးကို ခေါ်ပြီး ဘာလုပ်မလို့လဲတဲ့ အဲဒီအခါမှာ အစ်ကိုကြီး ထန်ကျွန်းက ခေါ်သတကြီး အော်တော့တာပဲ”

“ဘာလဲ၊ မင်းက ငါ့ကို ဒီလို မေးခွန်းထုတ်ရတာကွ၊ ငါ အနားယူလိုက်ပြီဆိုလို့ မင်းက မထီမဲ့မြင် လုပ်တာလား” လို့ ယွမ်စစ် ကျွန်းကို အော်ပြောပါတယ်။

ယင်ကြည်က ပြောင်ယိုလန်ကိုကြည့်ပြီး ဆက်ပြောသည်။

“ကျွန်က ချောင်းနားထောင်နေတဲ့လူဆိုတော့ အခန်းထဲက လူ ထွက်လာရင် ကျွန်ကို တွေ့လို့ မမြင်ဘူးပေါ့၊ အခန်းထဲက ယွမ်စစ်ကျွန်း ထွက်လာရင် အဆင်သင့် ပုခုံးခို နေရလဲ၊ ရှာလာရသေးတယ်၊ ထန်ကျွန်း ခေါ်သတကြီး အော်တဲ့အခါမတော့ ယွမ်စစ်ကျွန်းက ဘာမှ မှုန်တုံ့ပြန်မနေတော့ဘူး၊ တံခါးကို တွန်ခွင့်ပြီး ထွက်လာပါတယ်၊ ကျွန်ကို တွေ့မသွားအောင် ကျွန် ပြန်ပြန် ပုန်းလိုက်ရတော့တာပေါ့ဗျာ”

ယွမ်စစ်ကျွန်းက ရုတ်တရက် ဝင်ပြောသည်။

“အဲဒီတုန်းက ကျွန်လဲ နိပ်မနဲ လူချိပ်တစ်ခု တွေ့လိုက်ပါ တယ်၊ ဘယ်သူပုန်း၊ မသိတော့ ‘ဟေ့.....ဘယ်က ခွေးသူတောင်းစား နို့ကြောင်နို့ငှက် လာနားထောင်နေတာလဲကွ ဟေ့’ လို့ အော်လိုက်သေး တယ်၊ ကျွန်အော်သံကို နောင်ကြီး ယင်ကြည် ကြားမှာပေါ့”

ယင်ကြည်က ဝပ်မထိတ် ငြိမ်သက်နေသည်။

၄၈ ● တစ္ဆေခိုလ်နေလင်းအောင်

“ကျွန်က ဇီလို့ အော်ပေးပေးမယ် ခိုးကြောင်ခိုရက် ခုးထောင်ပြီး ထွက်ပြေးသွားတဲ့လူက ဘာမှ ပြန်မပြောဘူးပျ”

“ကျွန်ကသာ အဲဒီထွက် ခွေဆွေတောင်စားလို့ ထင်မိတာမိ တကယ်တော့ ခင်ဗျား ဖြစ်နေတာကိုး စိတ်မချီပါနဲ့ဗျား ကျွန်က ခင်ဗျား ခိုးကြောင်ခိုရက် ခုးထောင်နေမှန်း မသိလို့ အော်မိတာမိနဲ့ သည်းခံလွှဲ ခန့်”

ယွမ်စင်ကျွဲသည် ခွေဆွေတောင်းစား ဟူသော စကားလုံးဖြင့် ယင်ကြည်အား အသပ်အစင် စော်ကားချိုးရောက် ပြန်လှန်တောင်းပန် နေသည်။

စင်စစ် သူသည် ယင်ကြည်အား သရော်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ယင်ကြည်သည် စိတ်ထဲ၌ မသိချီ မသော ဖြစ်နေသော်လည်း သူ့စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ထား၏။ ပညာရှိအဖျက် အပြင်မထွက် ဆိုသည့် စကားစတိုင်း သူ၏ အဖျက်ခေါ်သော သူ့ဝမ်းထဲ၌ ထိန်းချုပ်ထားပြီး ခပ်မြဲမြဲ ပြောလေ၏။

“မသိလို့ ပြောတာပဲဗျား အပြစ် မရှိပါဘူး ကျွန်ကလဲ အာရိတ်ဆိုရော ခိုသလဲ၊ ချောင်းနားထောင်နေတာလဲ အမှန်ပဲဗျား မိမိမျိုးက စိတ်ဆိုရောမှ မဟုတ်ဘဲ”

ယင်ကြည်၏ ထိုးစစ်သည် မှန်ကန်သွား၏။

ယင်ကြည်သည် မသိချီ မသောဖြစ်ပြီး ခေါ်သထွက်လာလျှင် ယွမ်စင်ကျွဲက ခုတ်မောမိမည်ဖြစ်သည်။

ယခု ယင်ကြည်က ဘာမှ မဖြစ်လေဟန်ဖြင့် ခုတ်မောမော မှုန်ပြောလေသောအခါ ယွမ်စင်ကျွဲ အောင်သွားတော့သည်။

+++

ထိုစဉ် ထောင်ကြည်အနီးက ရုတ်တရက် ဝင်ပြောလာလေ၏။

“ဟောင့်ဦး ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ကျွန်ပြောရမယ့် အလှည့်မရှိ”

နေမထဲမှ လူတားလုံး ထောင်ကြည်အနီးကို ဝိုင်းကြည့်ကြ၏။

ထောင်ကြည်အနီးသည် ထန်းလုံအဖွဲ့သားများရှိရာသို့ ကြည့်လိုက်ပြီး-

“ခင်ဗျားတို့အားလုံး တစ်ယောက်ချက်စာကို တစ်ယောက် ချက်မီပြီးကြည့် အကြောင်း အပြစ်လူတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ကျွန်အနေနဲ့ ကားကိုမှ ထိန်ဝှက်ထားရော မလိုတော့ပါဘူး”

ထန်းလုံအဖွဲ့သားများသည် မေါင်မဲ့သွားကြ၏။

သူတို့အနေဖြင့် ရုတ်တရက်လီလီသော အတွင်းရေးများကို လူတို့ကိုယ်တိုင် ဖော်ထုတ်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၍ မည်သူ့ကိုမှလည်း အပြစ် မဟင်နိုင်တော့ပေ။

အခြားသူတစ်ယောက်က သူတို့၏ ရုတ်တရက်လီလီသော အတွင်းရေးများ အစိတ်မခတ်ထုတ်သောအခါ၌လည်း တားမြစ်ရန် မယောင်မြဲတော့ပေ။

ညစ်ပေါ့သောလက်၌ ခွံနံ့ ထပ်ပေါ်၍ အကြောင်း မထူး

တော့ပေ။

ထောင်ကြည်အနီးသည် ထန်းလုံအဖွဲ့နှင့် ဆက်စွယ်နေသဖြင့်

ထန်းလုံအဖွဲ့၏ အချို့သော အတွင်းရေးမှူးကို သိထားကောက် သိနိုင်သည်။

လူအားလုံး၏ စိတ်အာရုံများနှင့် မျက်လုံးများသည် ထောင့်ကြည့်အနံ့အဝါ၌ ကျရောက်နေကြသည်။

သူတို့ အလွန်အံ့ဩနေကြ၏။

အဘယ်မှာလျှင် မအံ့ဩဘဲ နေပါမည်နည်း။

ထန်းလုံအဖွဲ့၏ အတွင်းရေးမှူး ဖွင့်ချတော့မည့် ထောင့်ကြည့်အနံ့၏ ပါးပြင်ပေါ်၌ မျက်ရည်များ စီးကျနေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့်တည်း။

သူသည် သူ့ခံကောင်းတစ်ယောက် မဟုတ်သော်လည်း အတိုက်အခိုက် အသတ်အပုတ်ကိုခံရပြီး ကွပ်လည်ခဲ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သာမန် အသက်ကြောင့်သူတစ်ယောက် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မမြင်နိုင်ချေ။

သို့ဝင်လျက် အဘယ်ကြောင့် ဤသို့ မျက်ရည်များ စီးကျနေသနည်းဟု တွေးနေကြသည်။

တစ်ခုတော့ရှိသည်။

သူ၏ခနီးလောင်းအပေါ် သူ မည်မျှ ချစ်ကြောင်း ယခုတစ်ခု တွေ့ကြုံကြသူများပင် သိရှိကြ၏။

ယခု သူ့ခနီးလောင်းသည် သူထင်သလို ဖြူစင်သန့်ရှင်းခြင်း မရှိကြောင်း တွေ့ရှိကြားသလိုက်ရသဖြင့် ရင်ခုန်၍ မျက်ရည်ကျခြင်း

ပေလောဟု တွေးတောပါကြ၏။

ထောင့်ကြည့်အနံ့သည် မျက်ရည်ကို လက်မပါးဖြင့် သိမ်းလိုက်ပြီး ရောင်ယွှင်ဖို့အား ခေါ်သ ဝင်းဝင်းတောက်နေသည့် မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

ထောင့်သို့ရောက်သည့် မျက်ရည်ကူးနေသော သားကြီးကိုကြည့်ပြီး ကမ္မတာခေါ်သောဖြင့် ပြောသည်။

“ဟေ့ ဒီလောက် စိတ်ဓာတ်ပျော့ညံ့ရသလားကွ၊ မိန်းမမို့တာ ပြုံးပြားပင်လို့မကွ၊ လေတိုက်ရာ ပယ်တတ်တဲ့အမျိုးကွ၊ သူတို့အတွက် ဒီလိုသာ မျက်ရည်ကူးနေရင် ဟောဒီကမ္ဘာလောကကြီးတစ်ခုလုံး မျက်ရည်ပစ်ထပ်ပြင်ပြီး ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်၊ တစ်ခုတော့ ခြေသာသေးတာပေါ့ကွာ၊ အခုလို စောစော သိထားလိုက်ရတော့ အရွက်တက်တဲ့ အင်္ကျီနည်း၊ မမြင်တော့ဘူးပေါ့၊ ငါတို့ မိသားစုအတွက် ကံကောင်းလျှော့တာပေါ့။”

ထောင့်ကြည့်အနံ့သည် အခင်ကြို၏စကားကြောင့် စိတ်ကို တင်လိုက်၏။

သူလို ကျားကိုးစီး စားမကုန်သည့် ခန္ဓာကိုယ် ပိုင်ခွင့်ကြီးတစ်ယောက်က သိုဝေလေတစ်ကောင်လို မျက်ရည်တောက်တောက်ကွ မိမြိုင်အတွက်လည်း ရှက်သွားမိသည်။

“ကမ္ဘာပဟာ ဟိုအရင်တုန်းက ဘာသာစနစ်တွေနဲ့မိုက်မိနေပါကြကစေ၊ ရောက်ခဲ့ပါတယ်။”

၅၂ ● တစ္ဆေသိုလ်နေလင်းဆောင်

ထောင်ကြည်အနီးကောသု ထန်ကျွန်းအား ဘာကြို ထန်ကျွန်းဟု ခေါ်ဝေါ်လိုက်ကြောင်း ဆောင်ယွင်ချီ သတိပြုမိလိုက်သည်။ ယခင်ကဆိုလျှင် သူသည် ထန်ကျွန်းအား မေမေကြို ထန်ကျွန်းဟု ခေါ်ဝေါ်လေ့ရှိ၏။

ယခု အခေါ်အဝေါ် ပြောင်းသွားခဲ့ပါပြီ။

ထိုအချက်က ထန်ချင်ဝင်းအပေါ် စိတ်ထား ပြောင်းလဲသွားခဲ့ခြင်းကြောင်း ခတ်ညှိန်းလေသည်။

ဆောင်ယွင်ချီသည် ပြီးသောတစ်ယောက်အလိုလို လက်လွှဲသွားခြင်းအတွက် အလွန်တရာ ဝီတိဖြစ်ပါးမိပြောကိသွားမိလေတော့၏။

“ဟင်း... ဒီသတ္တဝါလေးတော့ ထန်ချင်ဝင်းကို လုံးဝ စိတ်လျော့သွားပြီ။ အခုတော့ မင်း သိပြီ မဟုတ်လား ထန်ချင်ဝင်းဟာ ငါ့နီးကွေး ငါ့နဲ့ ကလေးတစ်ယောက်တောင် ရှိပြီပြီကွာ မဟုတ်ရ။ မင်း ဝင်၍ နေတာနဲ့ပဲ ငါတို့နှစ်ယောက် အဆင်မပြေ ဖြစ်နေရတာ။ အခုတော့ ငါတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အနာဂတ်ခရီးလမ်းက ပြောရုံပြောရုံပေါ့ကွာ”

သူ ဝမ်းသာလှုံ့ဆို့နေစဉ် ထောင်ကြည်အနီးကောသုနှင့် နားထဲသို့ ကျယ်လောင်စွာ ဝင်ရောက်လာသည်။

“ညီမလေး ထန်ချင်ဝင်းဟာ တကယ်တော့ ကျုပ်အဖေ စိတ်ဝင်စားမှု ခွဲမိတယ်ဗျာ အခုလို ကလေးတစ်ယောက် ရတာဟာ ဘာညာဆိုတာကတော့ ဟိုလူယုတ်မာက အတင်းအဓမ္မ အချစ်

စာဖြတ်ကံယူလိုပဲ ခြစ်မိလိမ့်မယ်”

ဆောင်ယွင်ချီ၏ မျက်နှာကြီးမှာ ရဲတက်သွားသည်။ သူ့ထံသို့ မျက်ဝံ့မခါးများစွာ ရောက်ရှိလာသည်။ သူသည် တဖန်အားဖြင့် မုန့်မိကောင် ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ ထောင်ကြည်အနီးက ဆက်ပြော၏။

“ဝင်ခွာဆိုပဲ စဉ်းစားကြည့်ကြပါဗျာ။ သူဟာ ဆောင်ယွင်ချီနဲ့ တကယ်တမ်း ချစ်ကြိုသွယ်နေပြီဆိုရင် ကျုပ်ကို သူက ချစ်လက်ဆောင်တွေ ပေးပါလား၊ ချောရဲတဲက ကြာပန်းလေးတွေ ပွင့်ပူနေတဲ့ ပန်းချီကားတွေ စာပို့ထားတဲ့ ပင်လူကလေးတွေ၊ မြစ်ကုန်းနီးရပ်ကလေးဟာ ညီမလေး ထန်ချင်ဝင်းက ကျုပ်ကို ပေးခဲ့တဲ့ ချစ်လက်ဆောင်တွေ ပေးပါဗျာ”

ထိုကောသု၏ ကြားလိုက်ရသော ဆောင်ယွင်ချီမှာ အသည်းနှလုံးများ နာကျင်သွားရသည်။

“သူ... သူဟာ စေ့စပ်ထားဆွဲရှိကြောင်း ငါ့ကို ဖွင့်မပြောခဲ့ဘူးလက်ဆောင်ပေးတဲ့အကြောင်းတွေလဲ ပုံကျယ်ထားတယ်။ ငါ့အပေါ်မှာ သူ လိမ်ညာရက်တယ်”

ထောင်ကြည်အနီးက ဆက်ပြော၏။

“တစ်ခေါက်မှာ ကျုပ်အဖေမနဲ့အတူ ဘာကြီးထန်ကျွန်းခေါ်လိုက်သွားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်အခါကို ကျုပ်ကောင်းကောင်းကြိုးပုတ်မိသေး ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဘာကြီးထန်ကျွန်းအနေနဲ့ သိပ်

လောကက လုံးဝ အနားယူတဲ့ အခမ်းအနား ဖြစ်လို့ပါပဲဗျာ။”

သူသည် ထိုအဖြစ်အပျက်များကို သူ့မျက်စိထဲ၌ ပြင်ပေကပ် လာခဲ့လေသည်။

+++

“ကျွန်ဟာ ထန်ချင်ဝင်းနဲ့ တွေ့ဆုံရမယ်ဆိုတော့ သိပ်ပျော် ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာကြီး ထန်ကွေးနဲ့ဆီရောက်တော့ ကျွန် အထင်နဲ့အမြင် လုံးဝ လွဲခဲ့ပါတယ်ဗျာ။ ညီမလေးထန်ချင်ဝင်းနဲ့ မျက်မှာ ဟာ အတော်ကြီး ဖူးနားထားသလို ခြုံရော်နွမ်းလွှေနေသလူ”

ထန်ချင်ဝင်းကို ခင်ထဲ အသည်းထဲမှ ဖြတ်နိုးချစ်ခင်ခဲ့သည့် ထောင်ကြည်အန်သည် မိမိအချက်အမြင်နှင့် ဆက်လက်ပြောကြားနေ၏။

“အဲဒီလို ပြင်လိုက်ရတော့ ကျုပ်ခင်ထဲမှာ ညီမလေး ထန်ချင် ဝင်းကို သိပ်သနားမိပါတယ်။ လူရှင်တဲ့နေရာမှာ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို ဖြစ်နေရတာလဲလို့ ပေးမိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူဟာ ကျွန်ကို ရန် ကောားတွေချည်ပဲ ပြောတယ်။ ကျွန် ဘာပြောပြော သူက လက်မခံ တော့ဘူး။ အဲဒီကတည်းက ကျွန်ကို ပစ်ပယ်တော့တာပါပဲဗျာ”

ထောင်ကြည်အန်၏မျက်နှာပေါ်၌ ယခင်က ဆွေ့မြည်ခဲ့ရသည့် အနိပ်အရောင်များသည် ယခုတစ်ဖန် အသစ်ပြန်ပေါ်လာကာ မျက်နှာ၌ မိုတိပ်ဖူးကဲ့သို့ အုံ့ဆိုင်းလာပြန်သည်။

“ကျွန် သိပ်စိတ်ညစ်သွားတယ်။ ညတက် ပန်မြီထဲမှာ သူနဲ့ တစ်ခါ တွေ့ဆုံခဲ့သေးတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီကဲ့ကို ပစ်ပယ်တာလဲလို့

မေးတော့လဲ သူက ဘာမှ ပြန်မပြောဘူး။ ညီမလေးသေရင် ကောင်းပယ် နဲ့ပဲ ကုမ္ပဏီ ပြောနေတော့တာပဲဗျာ။ နောက်တော့ သူ အိပ်ပေါ် တက်ပြော ပျားကာနဲ့ ကောားပြောခွင့် မရတော့ပါဘူး။”

“ကျုပ် အနီးထဲ ဗင်ဗြီး အိပ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်။ ချစ်သူနဲ့ အဆင်မပြေတဲ့နောက် ဘယ်လို အိပ်ပျော်တော့မှာလဲဗျာ။ တကလူလူ မလုပ်နဲ့လုပ်နဲ့နဲ့ပဲ ခုကရောက်ခဲ့ပါတယ်။ ထန်ချင်ဝင်းအပေါ် ကျွန်အနေနဲ့ ကောားများများ ကျွေးလွန်ခဲ့သလဲလို့ အထပ်ထပ်အမိမိ ခြံစားတော့လဲ ကောားကျ ခင်းစားလို့ မပေါ်ခဲ့ပါဘူးဗျာ။ နောက်ဆုံး အိပ်လို့မရတာနဲ့ အိပ်ချကာ ထလိုက်ပါတယ်။”

မြောင်ယိုလန့်သည့် ‘ဟုမေးအား’ တည်ဝင်းစည်ခံခဲ့သည့် အချက်အလက်မှ အချက်ကို ပန်ကန်လုံးတစ်လုံးထဲသို့ ဝှံ့ထည့်ကာ ထောင်ကြည်အန်အရှေ့သို့ တွန်းပို့လိုက်သည်။

“ကေခွုလပဲ သခင်မလေးရယ်”

ထောင်ကြည်အန်သည် အချက်ခွက်ကို လိုလိုလားလား ကျယ်ယူ မော့ရှုလိုက်သည်။

သူသည် အချက်ခွက်ကို စာခွဲပေါ်သို့ ပြန်တင်လိုက်ပြီး သူ့ ကောားကို ပြန်ဆက်သည်။

“ကျွန်လဲ အိပ်ရာထဲက ထပြီး ထန်ချင်ဝင်းနဲ့အခန်းဆိုရာကို မြို့ဟာနင်ဗြီး လျှောက်သွားခဲ့ပါတယ်။ ဝှာစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ အချိန်ဆိုတော့ ကိုယ့်ထိက အသံပလံ့ မကြားရအောင် အင်းမပန်

လူစိုက်ရမိတယ်။ သူ့အခန်းမှာရောက်တော့ နားထောင်ကြည့်တယ်။ ဘာပဲ
မကြားရဘူး။ ခါနဲ့ တံခါးကို လက်ခံ၊ သုံးချက် ခေါက်လိုက်မိတယ်။
ချောင်ယွင်ချီမှာ မျက်စိမျက်နှာ မျက်လွက်ရှိနေ၏။

ထောင်ကြည်အနီးသည် ချောင်ယွင်ချီကို လှည့်ထားတော့စေ
သူ့ဘာသာ ထွေမြည်စွာ ထွက်ပြောနေသည်။

“ဒီလို တံခါးကို သုံးချက်ခေါက်တာဟာ ကျွန်တို့အဖို့ ဘာ
ပထူးတော့ဘူးလဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ထန်ချင်ဝင်းနဲ့ ကျွန်မ
ဒီအချက်ပေးသံနဲ့ စာပြတမ်း၊ တွေ့ဆုံခဲ့ကြလို့မိပါ။ တံခါးကို သုံးချက်
ခေါက်လိုက်ရင် ထန်ချင်ဝင်း အပြတမ်း ထွက်လာတာပဲဗျ။ ဒါပေမယ့်
ဒီတစ်ခါတော့ သူ ထွက်မလာတော့ပါဘူးနော်။ သူ ထွက်မလာလေ က
ဦက်ထဲမှာ သောက ရောက်ရလေဆိုတော့ ကျွန်ဟာ တံခါးကို ထပ်တစ်
လဲ ခေါက်နေမိတော့တာပဲဗျာ”

“နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်လဲ သည်စာမခံနိုင်တော့တာနဲ့ ပြတစ်
တံခါးဘက်ကို လျှောက်သွားခဲ့ပါတယ်။ ပြတစ်တံခါးကို လက်ခံ၊ အသံ
ထွန်းကြည့်မိတယ်။ အံ့ဩစရာပါပဲဗျာ။ ပြတစ်တံခါးဟာ လွယ်လွယ်
ကူကူပဲ ပွင့်သွားခဲ့ပါတယ်။ အတွင်းက မင်းတုဂ်တွေ ထိုးပထား
အခုလို လွယ်လွယ်ကူကူ ပွင့်သွားတာပါ။ ကျွန်လဲ အသာကအေး
ထွန်းဖွင့်ပြီး ကောင်းဝင်လိုက်မိတယ်”

ချောင်ယွင်ချီသည် သည်တစ်ကြိမ်တော့ မငြိမ်သက်
တော့ချေ။

ထောင်ကြည်အနီးကို လက်ညှိုးငါးငါးငါး ထိုးပြီး နံရံ
ကော်ဆုပ်စွာ လှမ်းပြော၏။

“ဒီလို နားထောင်တဲ့လူက နားထောင် ခိုဗြဲတော့ ဝင်တဲ့လူက
ဝင်၊ သိပ်ပြီတော့ လူကြီးလူကောင်း၊ ဝီသတဲ့ လူတွေပဲ၊ နေရမ်းပေါ်ကွာ
မင်းက ဘာကြောင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ အခန်းထဲ ညဉ့်နက်
သန်းမခင် ခိုဝင်ရတာလဲ။ မိန်းကလေးအဖို့ ဘယ်လောက် နပ်နာလဲ”

ထောင်ကြည်အနီးက သူ့စကားကို ချေပရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။
သို့သော်.....ပြောင်ယိုလန်၏ အစေခံမလေး ခင်က ပြတ်၍
ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“နေရမ်းပေါ်ကွာ ကျွန်မ ကြားထဲက ခြတ်ပေးပါရအောင်။ သူတို့က
မိဘတွေ သဘောတူ စေခံထားတဲ့လူတွေမို့လို့ သူ့အနေနဲ့ သူ့ချစ်သူ
အဖျက်ပြောအောင် မြေရှင်းချင်လို့ သူ့ချစ်သူအခန်းထဲ ဝင်မိတာ ဘာ
ဖြစ်သလဲ။ ဝှက်က အဲဒီမိန်းကလေးနဲ့ စေခံထားတဲ့လူနဲ့လို့ အဲဒီမေခွန်း
ကို ပေးရတာလား”

ထောင်ကြည်အနီးသည် ဝင် ကြားမြတ်ပြောလိုက်သော
စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ အလွန်တရာ ကျေဇာတ်သွားမိသည်။
ပိုင်စိုခိုင်နင်း ပြောရာမှလွှဲ၍ မိမိကသာ ပြုနိုင်ခွင့်ရှိကြောင်း
ချောင်ယွင်ချီ သိသွားစေချင်သည်။

သို့သော် ထန်ချင်ဝင်း၏ အချစ်ပန်းကို ပန်ငြိမ်းနီးစွာ ဆွတ်
သွားသူမှာ ချောင်ယွင်ချီဖြစ်နေသဖြင့် ထောင်ကြည်အနီးမှာ အသည်း

ကွဲပြားတတ် မိမိသွားခဲ့ရတာပဲ။

ထောင်ကြည်အနီးသည် မိမိချွန်များကို ပျံသိပ်လွှတ်
သူတို့ကို ပြန်ဆက်သည်။

“မိမိ၊ ကျွန် အနီးထဲ ရောက်သွားရောသို့မဟုတ်ဟော
ထန်ချင်ဝင်းထိပ်တဲ့ ကုတင်ဘေးမှာ ကျွန် ခုနစ်နာမယ်၊ မီးအိပ်ခို
အလင်းရောင်က ပိုနုပျော့လေးတိုတော့ အားလုံးကို သံသကဲ့ကဲ့
ခွဲခြားကြတာပဲ။ မပြင်ရပါဘူး။ ခြင်ထောင် ချထားပြန်တော့ ကျွန်မှာ
အိတ်ချုပ်တဲ့ ခြင်ချပ်ပြန်ပါတယ်။ မိမိ၊ ခြင်ထောင်အနားအောက်ကနေ
လက်လှည့်ပြီး ထန်ချင်ဝင်းကို စမ်းသပ်မိပါတယ်။ အသက်ရှူသံလဲ လုံးဝ
မကြားရတာဆိုတော့ ကျွန်လဲ အတော်ကလေး ထိတ်လန့်မိပါတယ်”

“ခြင်ထောင်ထဲမှာ ထန်ချင်ဝင်း မရှိတာ သေချာသွားတော့
ကျွန် ဘယ်လို လန့်သွားမှန်း မသိပါဘူးလား။ မိမိ၊ ကယျာကာယာ
ခြင်ထောင်ကို ဆွဲလှန်လိုက်တော့ ပိုသေချာသွားတာပေါ့။ ထန်ချင်ဝင်း
လုံးဝ မရှိပါဘူး။ အိပ်ပေမယ့် အထုပ်ကလေးတစ်ထုပ် ရှိနေတယ်”

“မိမိ၊ အထုပ်ကလေးကို လက်ခွဲ၊ စမ်းသပ်လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်
လန့်ပြီး လက်ကို ပြန်ထိပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီအထုပ်ထဲက
အေးစက်တဲ့အရာတစ်ခုကို စမ်းသပ်မိလိုက်တာကိုး။ အဲဒီအေးစက်နေတဲ့
အရာဟာ ဘာလဲ ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ မှန်းဆမိကြသလား”

“ခင်ဗျားတို့ မှန်းဆမိရင်လဲ မှန်းဆမိကြမှာပေါ့လေ။ ဟုတ်
ပါတယ်။ မွှေးကင်းစ ကလေးလေးပဲလား။ သေနေတာပေါ့။ အေးစက်နေပါပြီ”

“ပြန်ရတာ ဂွမ်းစောင်နဲ့၊ ဒီသတ်ထားတဲ့ပုံပါ။ ကျွန်မိတ်ထုတ် ဒီကလေး
အထဲက တစ်နာရီတောင် မကတော့ဘူးလို့ ထင်မိတယ်”

“ခွမ်း.....”

မန်းကန်ကမူကွဲသံသည် တိတ်တိတ်ငြိမ်သက်နေသည် နေ။
ကြီးထွား ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ထောင်ကြည်အနီး ကို ဝိုင်ကြည်ချက်သည် မှက်လုံးများသည်
မှက်ချင်းပင် ထိုအသံ ကြားရသလို၊ ရောက်ရှိသွားလေ၏။

မြောင်ယိုလန်၏လက်ထဲမှ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းပန်းကန်လုံး
လွှတ်ကျပြီး ကမူကွဲသွားခြင်းသာ ဖြစ်ပါ၏။ ထောင်ကြည်အနီး မြောင်
လိုက်သည့် အခြစ်အဖျက်သည် မြောင်ယိုလန်အား အကြီးအကျယ်
တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားစေခဲ့၏။

သူမ၏နုနယ်လှသောမျက်နှာကလေးမှာ သွေးဆုတ်ဖြူရောင်
လွှတ်ရှိပြီး ခွတ်ခမ်းကလေးမှာ တဆတ်ဆတ်တုန်လှုပ် ရှိနေသည်။

သူမ၏ လက်နှစ်ဖက်မှာလည်း တဆတ်ဆတ်ပင် တုန်နေသံ
ရှိနေသည်။

+++

မြောင်ယိုလန်က တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် လှမ်းပြောသည်။

“ကိုယ့်မရှိပါဘူး။ မြောင်ရာခိုင်တာကိုသာ ဆက်ပြောပါလို့။
ကျွန်မကြောင့် နှင်တို့ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားတဲ့အတွက် တောင်းပန်
ပါတယ်လို့”

လူတစ်ယောက်က ဦးခေါင်းပျားသည် ထောင်ကြည်အနီးဘက်သို့ ကျဉ်းသွားကြသည်။

ထောင်ကြည်အနီးက သူ့နမူနာ သီးလာသည့် ချွေးများက လက်ဖြင့် သပ်ချပြီး ဆက်ပြောလေ၏။

“ခင်ဗျားတို့၊ အခု ကြားလိုက်ရတာနဲ့ပဲ ဘယ်လောက် ထိတ်လန့်သွားကြသလဲ။ အဲဒီတုန်းက ကျွန် ဘယ်လောက် ထိတ်လန့်သွားမလဲဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ စဉ်းစားကြည့်ကြပါတော့ဗျား။ ကျွန်ဟာ သိုင်သမားတစ်ယောက်ပါ။ ချော့ချော့ညှပ်ညှပ် လူတစ်ယောက်မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အဲဒီတုန်းကတော့ လွှတ်ခနဲ အော်မိလိုတောင် ဖြစ်သွားခဲ့ပါတယ်။”

“ကျွန် ထိတ်ထိတ်လန့်လန့် ဖြစ်နေတုန်းမှာပဲ အပြင်ဘက်က တလျှပ်လျှပ်လျှောက်လာတဲ့ ခြေသံကို ကြားလိုက်ရတော့တာပဲဟာ.....ကျွန်ဟာ ချက်ချင်း ခေါင်းကြီးသွားသလို ခံစားလိုက်ရတာပဲ။ အလိုလို နေရင်း ထိတ်လန့်နေတော့တာပါပဲဗျား။”

“ကျွန်လဲ ခြင်ထောင်ကို ချက်ချင်းဖြန်ချပြီး ကုတင်အောက် ဝပ်ပန်းနေရတော့တာပဲဗျား။ ကျွန်လဲ ပုန်ချပြီးရော တံခါးဖွင့်သံကြားရတဲ့ လူတစ်ယောက်ဝင်လာသလို ကြားရတာပဲ။ ကုတင်စောင်းမှာ တင်ပါးထိုင်ပြီး တဖျတ်တဖျတ်တော့တာပဲဗျား။ သူ ဘယ်သူဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ သိပြီးရောမို့ဗျား။ ကျွန် အင်မတန် ချစ်ခင်နှစ်သက်မိခဲ့တဲ့ ညီမလေး ထန်ချင်ဝင်းပါပဲဗျား။”

“ကျွန်ဟာ ကုတင်အောက်ကနေ ထန်ချင်ဝင်း တကွတိတ်တွတ် ပြောပြနေသံတွေကို စိတ်မချမ်းမြေ့စရာ ကြားနေခဲ့ရပါတယ်။ သူ့ပြောနေတဲ့စကားတွေကိုလဲ ခင်ဗျားတို့ နားထောင်ကြည့်ကြပါဦး။”

“ကလေးရယ်၊ မေမေ့ကို အပြစ်မတင်ပါနဲ့ကွယ်။ မေမေဟာ ကလေးကို မချစ်လို မဟုတ်ပါဘူး။ သားကို သတ်ချင်တာတွေက မေမေအသည့်နေ့လုံးတွေဟာ ဓားနဲ့နှပ်နှပ် အစဉ်းခံရသလို နာကျင်ခံစား ရပါတယ်ကွယ်။ မေမေ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါသားရယ်တဲ့ဗျား။”

“ကဲ.....ခင်ဗျားတို့ပဲ စဉ်းစားကြည့်ကြပါဦးဗျား။ ချစ်သူက အဖျက်ထွက်နေတာကို ချစ်ပြချစ်လို ချစ်သူအခန်းထဲဝင်ခဲ့တဲ့ ကျွန်ရဲ့ အပြစ်ကို ကျွန် ကြုံတွေ့ကြားသိနေရတဲ့ အပြစ်အဖျက်တွေဟာ အိမ်မက်လား၊ တကယ်လား ဆိုတာတောင် ကျွန် မသိနိုင်တောင် ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။”

“ညီမလေး ထန်ချင်ဝင်းက ငိုရင်းပြောနေတယ်။ သူ့အသည့် တွေကို ဓားနဲ့နှပ်နှပ် အစဉ်းခံနေရသလိုပါပဲတဲ့ ကျွန်အသည့်နေ့လုံးတော့ ကတော့ အင်မတန်ကြိုးပမ်းတဲ့ ကျောက်တုံးကြိုးနှစ်တုံးနဲ့ အညှပ်ခံချပြီး မကြိယသွားသလို ခံစားခဲ့ရပါတယ်။”

“အဲ.....ဝေးနာကတစ်ယောက် ကြက်သီးချွေးညှင်းထဲသွားတာက တစ်ယောက်ပါဗျား။ အဲဒီမှာကတည်းက ကျွန် နားလည်လာတယ်။ ထန်ချင်ဝင်းဟာ ကျွန်အပေါ် ဘာကြောင့် စိမ်းစိမ်းကားကား ဆက်ဆံလာတာလဲဆိုတာကို တကယ့်တရားနဲ့ ဘယ်သူဆိုတာကိုတော့ အဲဒီတုန်းက ကျွန် မသိသေးဘူးဗျား။ အဲဒီ တရားခံချွေးကောင်ကို ကျွန် သတ်နေတာ

လက်ကိုယာနေတာပဲ”

“ဒါပေမယ့် ညီမလေးထန်ချင်ဝင်းအပေါ် အချစ်ကြီးလွန်းတဲ့ ဒါတွေအားလုံးကို တတ်နိုင်သမျှ မပျောက်ထားခဲ့ပါတယ်။ နောက်ဆုံး ကျွန်အဖေကိုတောင် မပြောခဲ့ပါဘူး။ ပြောရင် ညီမလေး ထန်ချင်ဝင်း ကို ကျွန်မို့ သဘောမတူမှာ ဖို့လို့ပေါ့”

“ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း နီးကပ်ကောင်းပါဘူးလား၊ ကျုပ်အင်မတစ် ချစ်တဲ့ ညီမလေးထန်ချင်ဝင်းဟာ သူ့ရင်သွေးကလေးကို ဘယ်လိုစွမ်း အားနဲ့မှ ချက်ချက်စက်စက် သတ်နိုင်မလိမ့်လို့”

“ကျုပ်ကတော့ ထိတ်လန့်တာမရဘူး၊ အဲဒါတော့မရဘူး၊ စိတ်ဆ ခနာ ခံစားရတာမရဘူး၊ ကြိုက်သီးမွှေးညင်းထတာမရဘူး အားလုံး ဖုံးအောင် ရောသွေးခံစားနေရတာပဲ၊ နည်းနည်းကလေးမှာကို မလှုပ်နိုင်အောင် ခြစ်နေ တော့တာပါပဲဗျာ”

“အဲဒီမှာတင် ထန်ချင်ဝင်း ထရပ်တာကို မြင်လိုက်ရတယ်၊ ကလေးအလောင်းကို ပွေ့ချီလိုက်ရုံရတယ်၊ သူဟာ အခန်းထောင့်က မှန်းကာဝတ်ချုံကြီးကိုယူပြီး သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တွမ်းမြိုလိုက်တယ်၊ ရင်ထဲမှာ ပွေ့လိုက်ထားတဲ့ကလေးအလောင်းလဲ ဖုံးကွယ်ပြီးသား၊ ခြစ်သွားတာ မရှိဘူး”

“နောက်တော့ အခန်းထဲက ထွက်သွားတော့တာပဲ၊ ကျုပ်လဲ ခုတင်အောက်ကထွက်ပြီး သူ့နောက် လိုက်ရတော့တာမို့၊ ဘာတွေမှ အားထူးထန်းဆန်း လုပ်ပြီးမှာလဲလို့ စိတ်ထဲက သိချင်နေတယ်”

“ဒီကလေးအလောင်းကို သူ့အဖေအဖေ ဖို့ချင်ဖို့ရှိတယ်၊ အဲဒီလို ဖို့လိုက်တာတော့ အဲဒီခွေးကောင်ဟာ ဒီလောကမှာ ညှင်းပန်းနည်းမျိုးစုံနဲ့ အညှင်းပန်းခံပြီးတော့မှ အသတ်ခံရမှာ သေချာတယ်၊ ကျုပ်ကတော့ မရေမလည်လည် သတ်မိမှာပါပဲဗျာ”

“ကျုပ်ဟာ သူ့နောက်ကို မြှောင်မလိုက်ပါဘူး၊ သူမသိအောင် ပုန်းလွှဲပြီးကျယ်လွှဲပြီး လိုက်ပါတယ်၊ မြှောင်လိုက်ရင်တောင် ညီမလေး ထန်ချင်ဝင်းအနေနဲ့ သိမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့အဖေ သူ ခြစ်နေတယ် မဟုတ်လား”

“အဲဒီတုန်းက ကျုပ်သိချင်တာ တစ်ခုကပဲ ဖို့တယ်၊ ညီမလေး ထန်ချင်ဝင်းနဲ့ ကျွေးကျွေးလွန်လွန်ဖြစ်တာ ဘယ်ခွေးကောင်လဲဆိုတဲ့ အချက်ပဲ၊ သိပ်စိတ်ဆိုးတယ်၊ သိပ်ရင်နာမိတယ်၊ ဒီလိုလိုက်လာရင်မို့ မှီဝဲဝက်လောက် ခရီးပေါက်လာတယ်၊ လားလား၊ သင်္ချိုင်းကျန်းဆီ လာနေတာကိုးဗျ”

“ညီမလေးထန်ချင်ဝင်းဟာ နှင်းကာဝတ်ချုံကို ဖယ်ချစ်လိုက် တယ်၊ သူဟာ ကလေးအလောင်းနဲ့အတူ ပေါက်ပြားအတိုလေး မှိတ်လက်ကိုင်ပါ ပုလတာတာကိုးဗျ၊ သူဟာ ကလေးအလောင်းကို ဘေးကိုချ နောက်ပြီး ပေါက်ပြားတိုကစလေးနဲ့ မြေကွင်း တူးတော့တာပဲ”

“ကျုပ်ဟာ မြေပြင်တစ်ခုသောမှာ ဝပ်ပြီး စောင့်ကြည့်နေမိတယ်၊ အဲဒီနေ့က အတော့်ကိုဟန်ကျသွားတာက ကျုပ်ဟာ ဝတ်စုံအနက်ချောင်း ကို ဝတ်လာမိတာပဲဗျ၊ မှောင်ထဲမှာကျုပ်ကို တော်ရုံတန်ရုံနဲ့ မမြင်နိုင်တော့

ဘူးမို့တဲ့”

“ညီမလေး၊ တစ်နှစ်လုံး ပြောကွင်းတုန်းကတော့ အသံနဲ့အတူ တခြား တစ်နေရာမှာ ပြင်ပိုင်းသင်တန်း တွာနေတဲ့အသံတစ်သံကိုပါ ကျွန်ကြား လာရတယ်။ အဲဒီအသံကို ညီမလေးထင်ချင်သင်တန်းက ပြောလိုက်တာ တွာမိရဲ့ဗျာ၊ ပြောကွင်းကို ဆက်မတွေးတော့ဘဲနဲ့ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်နေတော့တယ်ဗျ”

“ကျောက်တုံးတွေကို တူးဖော်အသံမျိုးဆိုတော့ ဒီလိုတိတ်တိတ် တဲ့ အကားလည်အသံမှာ အင်မတန် ကျယ်လောင်တာမို့ဗျာ၊ ညကြို အချိန်မတော် ဒီလိုကြားလိုက်ရတော့ မဟုတ်မှလွဲရော တစ်ခြား လူတစ်ယောက်လဲ မဟုတ်ဘူးဟုတ် ကိစ္စတစ်ခုခုကို ဒီသံမျိုးမှာ လာရတဲ့ နေ့ပြီလို့ တွေးလို့ရတာမို့”

“ညီမလေး ထင်ချင်သင်တန်း မထမပိုင်းမှာ အတော်ကလေး ခြောက်လနဲ့သွားပုံရတယ်၊ နောက်တော့မှ တပြည့်ပဲပြည့်၊ တည့်ပဲ လာတယ်။ အဲဒီအခါကျမှ သူထရပ်လိုက်ပြီး သင်္ချိုင်းကုန်း ပတ်ပတ်လည် ကို အကဲခတ်တော့တယ်ဗျ”

“ကျုပ်ကတော့ သူ့လောက် ထင်ထင်မြင်မြင်ကြီး၊ မထရပ် ဘူးဗျာ၊ ခပ်မြဲမြဲ ပြောတစ်ခုအားနားကနေ ခေါင်းထောင်ပြီး အကဲခတ် ကြည့်ရတယ်။ သင်္ချိုင်းကုန်းရဲ့အလယ်လောက် တစ်နေရာမှာ မီးခေါ် ဖျာကလေး တွေနေရတယ်ဗျာ၊ အဲဒီလူကတော့ သင်္ချိုင်းထဲ မီးအိမ် သယ်ဆောင်လာတယ်ဆိုတော့ မဟုတ်တဲ့အလုပ်ကို တော်တော် ခဲရဲ့ဗျာ”

“ဟုန်နဲ့လူလို့ ဆိုရမှာမို့၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်”

“အနားပတ်ဝန်းကျင် ရွာတစ်ရွာက လူသေအလောင်း၊ ပြောပြတာများလာတော့ မပြောတတ်မိဘူးဗျာ၊ အဲဒီလို လာမြင်တာ ဆိုရင်တော့ လူများများရဲ့အသံကို ကြားရမယ်၊ ခုတော့ ဒီလိုလူသေလဲ ပြောကြားရတော့ အတော့်ကို တွေ့ရခက်နေတော့တာမို့”

“ကျုပ် တစ်ခုလဲ တွေ့မိတယ်၊ မီးအိမ်နဲ့ ပြောပြနေတဲ့ လူကလဲ ညီမလေးထင်ချင်သင်တန်း တိတ်တိတ်နဲ့အေး တိတ်တိတ်နဲ့ အသံလို လာမြင်နဲ့တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ယောက် ဖြစ်နိုင်တယ်လို့”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီလူ ဘယ်သူလဲ၊ ဘာလော့လုပ်သလဲဆိုတာမဟုတ် တိတ်တိတ်နဲ့ သိလိုတယ် မဟုတ်လား၊ ခါနီး ကျုပ် ညီမလေး ထင်ချင်သင်တန်း မပိုင်းအောင် အတော်ကလေးရောင်ရှိရတာ အရောက်သွားရ တော့တာ”

“ကျုပ်ဟာ တတ်နိုင်သမျှ မီးရောင်ရှိရတာကို ကပ်သွားတယ်၊ မသိမမြင်တွေကိုတော့ အကာအကွယ်ယူထားရတာမို့ဗျာ၊ တွေ့လိုက် ရတာ ကျုပ် အံ့ဩသွားတယ်၊ မိန်းမ မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ ယောက်ျား တစ်ယောက်ဖြစ်နေတယ်၊ ကျုပ်ရောက်သွားတဲ့အချိန်မှာ သူကပြောကွင်း ထဲက ရှည်ရှည်မျောမျောအရာတစ်ခုကို ထုတ်ယူလိုက်တယ်ဗျ”

“ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ဒါဟာ အလောင်းများလာမို့ဗျာ၊ မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ ရှည်ရှည်မျောမျောရှည်ရှည်တစ်ခုပဲ၊ သူဟာ ဒီပစ္စည်းကို အလေးအများ ကြည့်တယ်၊ စိတ်ကျေနပ်အောင် ကြည့်ပြီးတော့

အဲဒီပစ္စည်းကို မြေကွင်းထဲ ပြန်ထည့်တယ်ဗျာ"

"နောက်ပြီး တူးထားတဲ့ မြေစမြေနှုတ်တဲ့ ကျောက်ခဲအတွဲအတွဲတွေကို ပြန်ဖို့တယ်။ မြေကြီးတွေကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင် လုပ်တယ်။ စိတ်ကျေနပ်အောင်လုပ်ပြီးတော့ သူ့ခေါင်းဟာ ကျပ်ဘက်ကို တစ်ချက် လှည့်လာတယ်။ သူ ဘယ်သူလို့ ခင်ဗျားတို့ ထင်ကြသလဲဗျ"

"မိမိတို့ကလေးလဲ ခိုနေတော့ သူ့မျက်နှာကို ကျွန်ကောင်ကောင်ကြီး မြင်တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ သူဟာ တစ်ခြားလူတော့ မဟုတ်ဘဲ ဗျား ထန်းလုံအဖွဲ့ထဲမှာ နဂါးပတ်ခေးသိုင်းမညာရင် ကျီးမွှောင်ကန်ဝဲ ခေါ်နေတဲ့လူပါဗျာ"

နားထောင်နေသူများမှာ ပါစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားကြတဲ့ ဤနေရာသို့ရောက်ရှိနေသည့် ထန်းလုံအဖွဲ့သားများမှ ထောင်ကြည်အနီးတိုသားအဖ ဆက်စွယ်မှုများမှာ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်နေကြောင်း သူတို့ တွေ့ရှိခဲ့ခဲ့ကြရသည်။

ကျီးမွှောင်ကန်သည် ဤအရှင်အထွေရှင် ပါဝင်မည်မဟုတ်မမြှောင်ယိုလန်ကပင် ထင်ခဲ့မိသည်။

ယခုမူ ကျီးမွှောင်ကန်ပင် မလွတ်ချေတာကား

ကျီးမွှောင်ကန်၏မျက်နှာ ဖြူစင်နေသည်။ ရောင်ယွင်ဖိုကဲ့သို့ စောဒကတက်ခြင်း၊ ငြင်းဆန်ခြင်းတော့ မရှိပေ။

ထောင်ကြည်အနီးက သူ့ကေားကိုဆက်ပြောသည်။

"ကျွန်ဟာ ကျီးမွှောင်ကန်ကိုကြည့်ပြီး တဖြည်းဖြည်းနဲ့ စိတ်ထဲ မယ်ကာ ဖြစ်လာတယ်။ ညီမလေး ထန်ချင်ဝင်းနဲ့ ဖောက်လွှဲနေတဲ့ပြန်ပြန်တဲ့လူဟာ ဒီကျီးမွှောင်ကန်များလားလို့မေးရမှာ။ အဲဒီ အချိန်မှာ ကျွန်ဟာ သူ တူဆဲတဲ့ မြေကွင်းကို မြေချာသက်ရာမကျန်အောင် ဖြတ်တောက်ခဲ့ ဝံ့။ မြေခွဲနင်း လုပ်နေပါတယ်။ ဒီနေရာမှာ မြေကွင်းတူးဖျက်မှု၊ တခြားလူမသိအောင် မြေချာဖျောက်နေတာပေါ့ဗျား။ သူဟာ အသေချာမှာ စိတ်တိုင်းကွာလုပ်ပြီးမှ သေချိုင်းထဲက ထွက်သွားတယ်"

"ကျွန်ဟာ ညီမလေး ထန်ချင်ဝင်းနဲ့ ပြန်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ထန်ချင်ဝင်းကလဲ သူ့ကလေးအလောင်းကို ကသောကမျော ချိတ်ပြီးနေပါပြီ။ ကျွန်စိတ်ထဲမှာ ထန်ချင်ဝင်းဟာ သူ့ကလေးကို ချိတ်ပြီးတော့ သေချိုင်းထဲက ထွက်သွားလိမ့်မယ်လို့ မျှော်ထင်ထားခဲ့တယ်။ အားယဟုတ်သလဲဗျား။ သူဟာ ကျီးမွှောင်ကန် မြေပြင်ခဲ့တဲ့နေရာကို ချိတ်။ အဲဒီမြေကြီးတွေကို ယက်ထုတ်တော့တာပဲဗျာ"

"ဒီနေရာမှာ ခင်ဗျားတို့စိတ်ထဲ ထင်ချင်ထင်မယ်၊ ထန်ချင်ဝင်းက သေချိုင်းထဲက ထွက်သွားရင် ကျွန်လဲ ထန်ချင်ဝင်းနောက်က ချိတ်ထွက်သွားမှာပဲလို့ အဲဒီလို ထင်ရင်တော့ ခင်ဗျားတို့ မှာချီလို့ ချစ်မယ်နဲ့ တကယ်လို့ ညီမလေးထန်ချင်ဝင်းကသာ အဲဒီမြေကွင်းကို ချိတ်ထွက်ရင် ကျွန်ကိုယ်တိုင် တုခေါ်မှာ သေချာပါတယ်ဗျ"

"ကျွန်ဟာ သိပ်ပြီး အရံမကုသိဘူး။ ခင်လှမ်းလှမ်းမှာခို"

သင်္ချိုင်းမြေပုံကြီးတစ်ခုရဲ့ဘေးမှာ ဝမ်းလျှားထိုးဝပ်ပြီး စောင့်ကြည့်နေပါတယ်။ အဲဒီလို သတိမီမသိတဲ့အတွက် ကျွန်တို့ လူမသိတာပဲပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငွေကြေး ပြေကွင်းကနေတဲ့ ထန်ချင်ဝင်းကို-

“ညီမလေး ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ” လို့ လူတစ်ယောက်က မြန်မာမေလိုက်လို့မေးရင်း ထန်ချင်ဝင်းဆဲလက်ထဲက ပေါက်ပြူးအတိုက်ကတောင် လွတ်ကျသွားတယ်။ သူ သိပ်ပြီးထိတ်လန့်သွားတာပဲ။ အမေတို့လူကတော့ ကျွေးယွင်းကန်ပဲပေါ့နဲ့။ သူက လူလည်ဖျူ အသံကလေး နောက်တစ်ကေ့ ပြန်ချောင်းခဲ့တာပဲ။

“ကျွေးယွင်းကန်ဟာ အင်မတန် နေရပ်သေချာတဲ့လှပဲ ဖြစ်တယ်။ သူဟာ ထန်ချင်ဝင်း ဒီသင်္ချိုင်းဆင်ရောက်နေတာကို စောင့်ကတည်းက ခိုလှုံနေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူဟာ မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး သင်္ချိုင်းထဲက အသာလွှဲထွက်သွားတာပဲ။”

“နောက်တော့ အသာလွှဲပြီး တစ်ပတ်ပြန်ဝင်ခဲ့တယ်။ ညီမလေး ထန်ချင်ဝင်းအနေနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဝါးမေ့ဆောင်နိုင်တော့မှာလဲနဲ့။ ကတောင်၊ ကကောင်၊ မေလို့ပဲ။ ညီမလေး ထန်ချင်ဝင်းဆိုရင် ဘာစကားပြောရမှန်းတောင် မသိဘဲ ဖြစ်နေတာမို့ပါတယ်နဲ့။”

+++

ခန်းမထဲရှိ လူများသည် ငြိမ်သက်နေသော ကျွေးယွင်းကန်ပိုင်ကြည့်ကြ၏။

ဤသူကို မလေးမစားလှင်လျှင် ဒုက္ခဖြစ်သွားနိုင်သည်။

မူပိုင်ကြသည်။

သို့သော်.....

ယခုအချိန်အခါ၌ ကျွေးယွင်းကန်သည် လည်လိမ်မံသော

မူပိုင်ကြီးပမာ ငြိမ်သက်နေ၏။

ထောင်ကြည်အနီးက ဆက်ပြောသည်။

“ကျွေးယွင်းကန်က ညီမလေး ထန်ချင်ဝင်းကို အေးစက်စက် ခြိမ်းနေတယ်။ ‘ညည်း ဘာလာမြှုပ်တယ်ဆိုတာ ဒါ သိပါတယ်။ ငါ ဘာလာမြှုပ်တယ်ဆိုတာလဲ ညည်း၊ မုန်းဆင်မိနိုင်တာပဲ။ ဒီလိုသိလျက်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ကွေ့စော်နေမို့ လိုမှာလဲ ညီမလေးနဲ့ ထုတ်စော်ပြောကြတယ်။ ခိုလှုံ နှစ်ယောက်စလုံး ထုတ်ပြောခဲ့ပဲ။ ငါပြောတဲ့ အကြံဉာဏ် ကောင်းတယ်။ မဟုတ်လား’ လို့တောင် ထန်ချင်ဝင်းကို မြန်မေးသေးသလို။”

“ဒီတစ်ကြိမ်မှာ ညီမလေး ထန်ချင်ဝင်းဟာ ဘာစကားမှ မပြောနိုင်တော့ပါဘူးနဲ့။ သူ ဘယ်ပြောနိုင်တော့မလဲနဲ့။ သူဟာ မှုတ်စွယ် ဖြစ်လို့ ကိစ္စကြီးတစ်ခုကို ကျွေးလွန်ထားခဲ့ပြီ။ မဟုတ်လား။ မဟုတ်တာ လုပ်တဲ့လူဟာ ဒီလိုပဲ ဒုက္ခရောက်တတ်တယ်ဆိုတာ ဒါ သင်ခန်းစာပါပဲ။ ဒီလိုမှာ မဟုတ်တာလုပ်တဲ့လူကတော့ နှစ်ယောက်စလုံးမိမဲလို့။”

မြောင်ယိုလန်က ဝင်၍မေးသည်။

“ခါနီး၊ ထန်ချင်ဝင်းဟာ ကျွေးယွင်းကန်ရဲ့စကားကို လက်ခံ လိုက်ရတယ် ဆိုပါတော့။”

ထောင်ကြည်အနီးက ခေါင်းညှိတိတ်၏။

“သိပ်သေချာတာပေါ့ဗျား၊ ညီမလေး၊ ထန်ချင်တယ်က
ဆိုရင် ကျွန်မတို့က ကတိသစ္စာ ပြုကြတာပေါ့”တဲ့ ဒါနဲ့ နှစ်ယောက်
သင်္ချိုင်းထဲမှာ ကတိသစ္စာ ပြုကြတယ်။ အင်မတန် ကြက်သီးထဲ
ကောင်းတဲ့ ပြင်ကွင်းပေါ့ဗျား၊ နောက်ဆုံးတော့ သူတို့နှစ်ယောက်
သင်္ချိုင်းထဲက ထွက်ခွာသွားကြသေး”

“ကျွန်ကလဲ သူတို့နောက်က တိတ်တိတ်ကလေး ပြန်လို့
တာပေါ့ဗျား၊ သူတို့ ဒီလောက် လျှို့ဝှက်ဂုဏ် လုပ်နေမှတော့ သူတို့
အထူးသဖြင့် ကျီးပွင့်ကန်နဲ့ကိစ္စဟာ ပေါ့သေးသေး မဟုတ်ဘူးဆို
ကျွန် ခိုဝံ့မိတယ် ဒါကြောင့်မို့၊ ပြောကွင်းထဲမှာရှိတဲ့ပစ္စည်းထဲက သူ
ထပ်မံ ပြောမယ့်စကားက ပိုတန်ဖိုးရှိမယ်လို့ ယူဆတယ်”

“ဒါကြောင့်မို့ သူတို့နောက်ကို လိုက်ခဲ့တာပေါ့၊ ကျွန်လေး
ထဲမှာ လက်နက်ပုန်းထွက်လဲ အဆင်သင့် ပြင်ဆင်ထားခဲ့ရတယ် က
ဆိုလိုတာက ဝင်ရောက် ခိုဝံ့မိကြသလား မသိဘူး၊ သူတို့နှစ်ယောက်
တိရစ္ဆာန်တွေလို ထပ်မံနောက်မှကြပ်မယ်ဆိုရင် ကျွန် နှစ်ယောက်လုံး
သတ်ပစ်မိမှာပဲဗျ”

“သူတို့နှစ်ယောက်လုံး ကံတောင်သွားတယ်ဗျ၊ ဘာကြောင့်
ထန်ကျွန်းနဲ့ မြို့ကြီးထဲ ရောက်တဲ့အထိ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်
ဘာစကားမှ မပြောဘဲ ခပ်မိုးမိုးသွားကြသေး၊ ညီမလေးထန်ချင်တယ်
ဟာတော့ သူ့အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားမိတယ်”

“ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ ကျွန်အနေနဲ့ ကတင်အောက် ဝင်ပုန်မို့

မရောင်းနားထောင်လို့ မရတော့ဘူးပေါ့ဗျား၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ပြတင်းတံခါး
ခေါက်ထားတာ စောင့်ကြည့်လို့ ရပါတယ်၊ ညီမလေးဟာ ကတင်ပေါ်ထိုင်ပြီး
ကမ္ဘာလှည့် ငိုနေတော့တာပါပဲဗျာ”

“ကျွန်လဲ သူ့လိုပဲ ငိုချင်စိတ်ပေါက်နေတယ်၊ နောက်ခံစားချက်
ကပ်ရကလဲ ရင်မှာပေါက်နေတယ်ဗျား၊ သူ့အခန်းထဲ ခုန်ဝင်ပြီး သူ့ကို
မားနဲ့ အချက်ပေါင်း များစွာ ထိုးသွင်းပြီး သတ်ချင်တဲ့ အချက်ပါပဲ”

“သူတို့ မြို့ကြီးကို မိမိပစ်ချင်တယ်၊ သူတို့နဲ့အမြဲတော့ကို
ကပ်တိုင်းပြည်လုံး သိအောင် အော်ပစ်ချင်တယ်၊ နောက်ပြီး ကျွန်ကိုယ်
ကျွန်လဲ သတ်သေပစ်ချင်မိတယ်ဗျာ”

ထောင်ကြည်အနီးခံစားချက်များကို အထူးသဖြင့် ပြောင်ယို
လမ်း ခင်နာ ကျွမ်းစနစ်နဲ့တို့လို မိမိကလေးများက ပို၍ စာနာမိကြရင်း
ထို့ကြောင့် အချစ်ဇာတ်ပိုင်း ပြစ်ခဲ့ရသည့် ထောင်ကြည်အနီး
ကို သနားကြင်နာစွာ ကြည့်နေမိကြသည်။

ထောင်ကြည်အနီးက ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ဒါပေမယ့် ကျွန်သေလို့ မြစ်သေဆူးဆိုတာ ကျွန် သိတယ်
ဗျာ၊ မြစ်လို့လဲဆိုတာ ထန်ချင်တယ်နဲ့ တိတ်တိတ်ပုန်းယောက်ကွားကို
ကျွန်မှ မသိသေးဘဲကားဗျ၊ သူတိတ်တိတ်ပုန်းယောက်ကွားဟာ ဘယ်သူလဲ
မို့တာ၊ ကျွန်အနေနဲ့ ပထမဆုံး ဖော်ထုတ်ရမယ်၊ ပြီးတော့မှ လုပ်ရော
မို့တာကို လုပ်ရမယ်လို့ ကျွန် ဆုံးဖြတ်တယ်”

“နောင်မှ ကျွန်လဲ ကျွန် အခန်းထဲကို ပြန်ခဲ့တယ်၊ ကျွန်

တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်နေတယ်ဆိုတာ ကိုယ့်အခန်းရောက်က
ကိုးတာသာ သတိပြုတော့တယ်။ ကျွန်အဖေဟာ အိပ်ပျော်နေပါတယ်။
ကျွန်ဟာ အိပ်ချင်စိတ် လုံးမရှိတာနဲ့ ထိုင်နံတစ်လုံးပေါ်မှာ ငုတ်ထွေ
ထိုင်နေမိတယ်။ ကျောက်စုပ်တစ်စုပ်လို့ ထိုင်နေမိတာပါပဲ။

“နောက်တော့ အခန်းထဲကို လူတစ်ယောက် ဝင်လာတာ
ကျွန် လှည့်မကြည့်ဘူး။ ကျွန်ပုခုံးပေါ် လက်တစ်ဖက် လာတစ်တစ်
စုပ်တာရက် ပြန်ထုတ်သွားတယ်”

“ထောင်ကြည့်အနီး မင်းတစ်ကိုယ်လုံးလဲ အေးစက်နေတာ
ပါပဲလား။ ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ဖျားနေသလား”လို့ မေးပါတယ်။ အဲ
လူကတော့ ဦးလေးယွင်စစ်ကွဲပဲပေါ့။

“ကျွန်က ဘာမှမဖြစ်တဲ့အကြောင်း ပြန်ပြောပြီး သူ့ကို
မော့ကြည့်ပါတယ်။ သူက ‘မင်းအစ်ကိုကြီး ထန်ကျွန်းက မေါ်နိုင်လို့
တယ်ကွာ ဘာမှားပြောစရာရှိလို့လဲ မသိဘူး။ ခုပဲ သွားလိုက်ပါဦး’လို့
ပြောပါတယ်”

“ကျွန်လဲ စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်သွားတယ်။ ဘာမှား
ပြောစရာရှိလို့လဲလို့ တွေးနေမိတယ်။ ဧတဧတာ သူ့ခိုက်ကုန်မှာ မြင်ခဲ့တဲ့
ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး ပြဿနာတွေနဲ့များ မတ်သက်နေမလား။ ဘာဘာ
ညာညာ လျှောက်တွေးနေမိပါတယ်”

“နောက်တစ်ရက်တာက သူ့သမီးနဲ့ ငရုတ်ထားတဲ့ကိစ္စကို
ဖျက်သိမ်းနိုင်နိုင်တဲ့အကြောင်းရှိတယ်။ ကျွန်ဟာ အတွေးတွေဝေပြီး

မကြာကြီးငေးနေတော့ ဦးလေးယွင်စစ်ကွဲက ‘ထောင်ကြည့်အနီး
ပါမင်းကို မစောင့်တော့ဘူး။ မင်းဘာသာပဲ သွားပေတော့။ ငါလဲ သွားစရာ
ရှိတယ်’လို့ပြောပါတယ်”

“ကျွန်အိမ်ထဲထိုင်လိုက်တော့ ဦးလေးယွင်စစ်ကွဲ၊ ထွက်သွား
တယ်။ ကျွန်ဟာ ယောက္ခမလောင်းကြီးအပေါ်မှာလဲ သိပ်အယုံအကြည်
မရှိတော့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်အပေါ် အဓိကားကြံမှာလဲ ကြောက်
တယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်အဖေမကို အနေတကြီးနဲ့ပြီး ဖေဖေကြီး ထန်ကျွန်းက
မေါ်နိုင်လို့တဲ့အကြောင်းနဲ့ ကျွန်စိတ်ထဲမှာ ဇိုးဒိုင်နေတဲ့အချက်
တွေကိုလဲ ပြောပြလိုက်တယ်”

“ထန်ချင်ဝင်းရဲ့ကိစ္စကိုတော့ ကျွန် မပြောပြပါဘူး။ ပြောပြရင်
ကျွန်အဖေရဲ့အိမ်သမားအိုး၊ ဖေါက်ကွဲသွားမှာ သေချာတယ်။ အဖေက
‘မင်းသွားရင် လက်ဖက်တွေတော့ ဆောင်သွားဦးမှာ ဘာကိုလဲ စိတ်ချစရာ
မရှိဘူး’လို့ ပြောပါတယ်”

“ကျွန်လဲ လက်နက်ပုန်းတွေကို အသင့်ယူပြီး ဘာကြီး
ထန်ကျွန်းရဲ့အိမ်ခန်းစိုရောက် လာခဲ့ပါတယ်။ အခန်းတံခါး ဝှေ့ခွဲသာစေ
ထားတော့ ကျွန်လဲ တွန့်ခွင့်ပြီး ဝင်သွားခဲ့တယ်။ ကျွန်ဝင်သွားတဲ့
အချိန်မှာ ဘာကြီးထန်ကျွန်းဟာ ကုတင်ပေါ်မှာ လဲလျောင်းပြီး
ဧတဧတဧကို ဖတ်နေတယ်။ သူဟာ ကျွန်ဝင်လာတာကို စွတ်တရက်
မသိဘူး”

“ကျွန်က ‘ဖေဖေကြီး’လို့ ခေါ်လိုက်တော့မှပဲ ကျွန်ဝင်လာတာ

ကို သူငယ်တည်း အဲဒီအခါကပဲ ဘာကြီးအန်ကြွန်းဟာ သူ့လက်ထဲက စာရွက်ကို အကိုလက်မခံကြားထဲကို ကယုကာယာ ထိုးထည့်လိုက်တယ်။ ကျွန်ုပ်ကို မမြင်စေချင်တဲ့ သဘောပေါ်ရဲ့။ အိပ်မက်ပဲ ကျွန်ုပ်က အားလုံးကို မြင်ပြီးနေပါပြီ။

“သူက ‘ပြော...ကြည်အန်း၊ မင်းတောင် ချောက်လာမှ ကိုးကွ’ လို့ နှုတ်ဆက်ပါတယ်။ သူ့အမြဲစိတ် ပုံကွယ်ချင်လို့ ဟန်ဆောင် နှုတ်ဆက်တာပဲ။ ကျွန်ုပ် ကောင်းကောင်းသိတာပေါ့ဗျာ။ သူက အခန်း တံခါး ကို ကမန်းကတန်း၊ ပိတ်ခိုင်းတယ်။ ကန်လန်ထိုးခိုင်းတယ်။”

“သူ့ပြောတဲ့စကား အားလုံး စွာထိတ်တလန့်ခွဲပါပဲဗျာ။ အဲဒီ ကျွန်ုပ်က မှန်နေတဲ့ပြတင်းတံခါးကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ‘ပိတ်လိုက်ရမလား’ လို့ မေးပါတယ်။ ပြတင်းတံခါးကိုတော့ ‘မိတ်ခို’လို့ သူက ပြောပါတယ်။”

“သူက ပြောသေးသေး ‘ကြည်အန်း၊ ငါ့အမိနဲ့အဖေ ယပ်ကာ စရာတွေ ဘာတွေတွေ့သလဲ’ လို့ မေးတယ်။ ကျွန်ုပ် သိပ်အံ့သြတာပေါ့ဗျာ။ သူ့ပြော သူ့အိမ်၊ သူ့အခန်းနဲ့အဖေ ဘာတွေကို ကြောက်လန့်နေရတာပဲဗျာ။ ဟုတ်တယ်ဟုတ်လား။ အိပ်မက်ပဲ ကျွန်ုပ်ကတော့ ဘာမှမတွေ့တဲ့အတိုင်း ‘မတွေ့ဘူး’ လို့ အမှန်အတိုင်း ဖြေလိုက်ပါတယ်။”

“ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်တယ်။ ‘မေးမကြီး ဘာပြောစရာရှိသလဲ။ ဦးလေးပွင့်စစ်ကနဲ့လာခေါ်လို့ ကျွန်တော် လိုက်လာတာပဲ’ လို့ပြောတော့ သူက သူ့စောင်အောက်မှာ ဝှက်ထားတဲ့ ရှည်ရှည်ပျော့ပျော့ သံသေတ္တာ လေးတစ်စုံကို ဆွဲထုတ်လိုက်တယ်ဗျာ။ ကျွန်ုပ်ကို ထွမ်းပေးပြီး သူက

ဝတ်တီးတိုး ပြောတယ်။”

‘ကြည်အန်း၊ ဒီသံသေတ္တာကို မင်းလက်ထဲ အပ်တယ်ကွာ။ ငါ မင်းကို ယုံလွန်းလို့ပဲကွာ။ ငါ့မှာ အသက်အန္တရာယ်မဲ့ ခင်ဆိုင်နေရဦး နေသေးရမလား၊ ညသေရမလား၊ စောင့်နေရတဲ့သဘောပဲကွာ။ ငါ့အသက် ကို ကယ်နိုင်တဲ့လူဆိုလို့ မင်းတပ်ယောက်ျား ပို့တော့တယ်။ ငါ မင်းကို အားကိုးပါတယ်ကွာ’ လို့ နိုးချိန်တကြိမ်လေသံနဲ့ ပြောပါတယ်။”

အခန်းထဲရှိ သိုင်းသားများသည် ထန်လုံအဖွဲ့၏ အလွန်တရာ မှတ်တမ်းပေးလိုလှသော မြစ်ရပ်များကို ကံဆားလေ့ရှိစွာ နားဆင်နေမိ ကြလေပြီ။

ဤကိစ္စရပ်များနှင့် ပတ်သက်၍ ထန်လုံအဖွဲ့သား အချို့ပင် သီလိပ်မည်မဟုတ်ကြောင်း၊ သူတို့ နားလည်ကြ၏။

ထန်လုံအဖွဲ့သားများအဖို့ သူတို့၏ အတွင်းရေးကိစ္စများကို မှုတ်နားယူဖြင့် နားဆင်နေကြရ၏။

အမှန်စင်စစ် ဤအကြောင်းများ ဖွင့်ထုတ်မပြောရန် သူတို့ စကားမြစ်ခွင်သည်။

သို့သော်.....

မတားမြစ်နိုင်ပေ။

ယခု ထောင်ကြည်အန်းပြောနေသည်ကိစ္စသည် ထန်လုံအဖွဲ့ ၏ အတွင်းရေးမြစ်သော်လည်း၊ ဝကရာန်ကြီးလိမ္မော်ခွံ၏ လက်သို့ စောက်စားနှင့် ပတ်သက်နေသည်။

ကော့ရစ်ကြီး၏လက်သုံးတော်စားနှင့်ပတ်သက်လျှင် ဟု
ပြော၊ ဖန့်နှင့် ထန်မိသားစုလေးခုနှင့် ပတ်သက်နေသည်သာ၊
ထို့အပြင်လည်း.....

အခြားသူအသီးသီး ပြောကြားသွားသည့်ကိစ္စများကို အားပေး
တရ နားဆင်ပြီးမှ မိမိတို့၏ အတွင်းရေးကိစ္စများကို မပြောပါနှင့်ဟု
တားမြစ်ရန်လည်း လိပ်ပြာမသင့်ချေ။

ပို၍ တားမြစ်ရန်ခက်သည့်အချက်မှာ ထောင်ကြည်အနီးသည်
ကွားနားကဲ့သို့ မြစ်နေခြင်းတည်း။

ထောင်ကြည်အနီး၏ အူအသည်းနုလုံးနေသည် အပိတ်ပိတ်
အမွှာမွှာ ရှိပြီးနေလေပြီ။

အခန်း (၃၁)

မနိဇ္ဈေးကိုယ်ဆုံတော်ကြီး

ထောင်ကြည်အနီးကဲ့သို့ အချစ်နုတ် ခမ်းစားခံထားရသူတစ်ဦး
မှာ ချောင်ယွင်ချီပင်ဖြစ်၏။

သူသည် ထောင်ကြည်အနီးအား တားမြစ်လို၏။

သို့သော်.....

အခြေအနေအရပ်ရပ်ကြောင့် တားမြစ်ရန် ခက်ခဲနေသည်။

သူတို့ခေါင်းဆောင်ချုပ်၏ ဂုဏ်သိက္ခာနှင့်ပတ်သက်၍ ကာကွယ်
တားဆီးခြင်းသာလျှင် လူအများအပြင်၌ အသင့်လျော်ပုံမျှင်မည်ဟု
ချောင်ယွင်ချီ နားလည်၏။

ထို့ကြောင့်.....

သူသည် ထိုင်နေရာမှ ဂုန်းခနဲထကာ ထောင်ကြည်အနီးအား

လက်ညှိုးခေါက်ခေါက်ထိုး၍ တားဆီးလေတော့၏။

“ဟေ့ကောင်..... ထောင်ကြည်အနီး ငါတို့ဆရာကြီးဟာ သာမညသိုင်းသမား မဟုတ်ပါဘူးဘူး၊ ထန်းလုံးအဖွဲ့ရဲ့ ခေါင်းဆောင် ချုပ်ကြီးမီး ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမျိုးက မင်းလို မလောက်လေးမလောက်စား လူငယ်လေးတစ်ယောက်ဆိုမှာ မင်းပြောသလို ဘယ်တော့မှ ခေယယ မတောင်းပန်ဘူးက”

“ဟေ့.....ကသရာစာမင်းဟာ ဘယ်တော့မှ မြက်မစားဘူးက အသေသာခံမယ်၊ ငါ့ဆရာကြီးရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကွအောင် ဒီလိုသာ ဆက်ပြောနေမယ်ဆိုရင်တော့ မင်းနဲ့ငါ အသေအကြေ ချွန်နှံပဲ ဖို့တော့ တယ်၊ မင်း ထပ်မပြောနဲ့တော့”

တစ်မျိုးလုံး ငြိမ်သက်နေသည့် မျက်နှာဖြူပေါ်စုံက ချောင်ယှဉ် ချီစား မျက်စောင်းလှမ်းထိုးသည်။

“ဟင်း.....အခုမှ သိက္ခာကွသလေး ဘာလေး မလုပ်ပါနဲ့ကွာ ဒီမှာ လူတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပြောသွားလို့ သိက္ခာရှိတဲ့လူ မကျန်သလောက်ဖြစ်နေပြီ အဲဒီတုန်းကတော့ မင်း နားထောင်ကောင်း နေသလား၊ ဟေ့.....ဆက်ပြောကွ.....ဆက်ပြော”

ထောင်ကြည်အနီးကလည်း ချောင်ယှဉ်ချီကို ဂရုမစိုက်ပါ။ မျက်ခုံးမြှူပေါင်စုံကကြားမှ ဝင်မပြောလည်း၊ သူ့ဘာသာဆက် ပြောမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

ထောင်ကြည်အနီးက.....

“ဘာကြီးထန်ကွနဲ့လို့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမျိုးဆိုက ဒီကား ကြား ချိတ်ရတော့ ကျွန်တို့ အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်သွားတော့တာပါပဲကွာ၊ စောစောက ချောင်ယှဉ်ချီ ပြောသလိုပဲပေါ့၊ သိုင်းမညာ အင်မတန် ထက်မြက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ဆိုက ဒီလိုကောင်းမျိုး ထွက်လာတယ် ဆိုတော့ တကယ့်ကို မယုံနိုင်ရောပဲပေါ့ကွာ”

“ဒါပေမယ့် ကျွန် ပြောတဲ့ကောင်းတွေထဲမှာ မုတားကောင်း တစ်ခုလုံးမှ မသိဘူးဆိုတာတော့ ကျွန် ကိုနဲ့ခုံမိတယ်၊ ကျွန်ကလဲ ပြန်ပြီး ကတိပေးရတာပေါ့၊ ‘ပေးကြေးအနေနဲ့ ကျွန်တော်ကို ယုံမိ၊ ပေးကြေးက ရာခိုင်စုံရင် ဘေးတောင်ပေါ်ပဲ တက်ရတက်ရ ပဲမင်းလယ်ကိုပဲ ဖြတ်ရ ပြန်ရ ကျွန်တော် လုပ်ပေးမယ်’လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်”

“ဘာကြီးထန်ကွနဲ့ဟာ ကျွန်ကို ခေါင်းညှစ်ပြတယ်၊ ‘မကောင်းတယ် ကောင်းတယ်’လို့ပဲ ပြောတယ်၊ သူ့လက်ထဲက သံ ခေယက္ခာလေးကိုလဲ ကျွန်ကို လှမ်းပေးတယ်၊ ‘ဒီပစ္စည်းဟာ မင်း သယ် ဆောင်သွားရမယ့် ပစ္စည်းပဲကွာ’လို့ ပြောပါတယ်”

“ကျွန်က ငြိမ်ပေးတယ်၊ ‘ဒါ ဘာပစ္စည်းလဲ ဆိုတော့ ဘာကြီး ထန်ကွနဲ့က ‘ဟေ့..... ဒါ မင်း သိမိမလို့ဘူးကွာ ဒါကို မဟာတံတိုင်ကြီး အပြိုင်ဘက်အထိ ယူသွားစမ်းကွာ’

‘လူတစ်ယောက်မှ မမြင်နိုင်တဲ့နေရာမှာ ဖြစ်ပုံဆိုတော့ ဘေး..... မီးလုပ်တာကို ဘယ်ခွေတစ်ကောင် ကြောင်တစ်ဦးမှ မတွေ့ခဲ့ရင်တော့ မီးဟာ ငါ့အသက်ကို ကယ်တင်နိုင်ကောင်း ကယ်တင်နိုင်ပါလိမ့်မယ်’လို့

ပြောပါတယ်”

“ကျွန်ကလဲ ဘာကြီးထန်ကျွန်းရဲလက်ထဲက သံသေတ္တာကို လှမ်းယူလိုက်ပါတယ်။ သံသေတ္တာလေးက သေးပေမယ့် အလေးချိန်ကတော့ အစီးသားဈေး ကျွန်က သံသေတ္တာကလေးကို လက်ခံသလို ဘာကြီးထန်ကျွန်းကို ပြန်ပေးလိုက်ပါသေးတယ်”

‘ဘာပစ္စည်းဆို ဖေမေကြီးကို ဒုက္ခပေးမှာလဲ’ လို့ ကျွန်က ထပ်မေးတယ်။ ဘာကြီးထန်ကျွန်းက အနေတကြီး ပြောတယ် ‘ဟေ့... ကြည်အန်း၊ ဒီအထဲက ပစ္စည်းကို သွားပြီး ဖွင့်ကြည့်နဲ့ကုန်နော်၊ မင်းပါသေရဲလိမ့်မယ်၊ ဒီအကြောင်းတွေကို မင်းအဖေကိုလဲ သွားမပြောနေနဲ့’ လို့ ပြောပါတယ်”

“ကျွန်လဲ လန့်သွားတယ်။ ကျွန် သေနိုင်လောက်အောင် ဒီသေတ္တာထဲမှာ ဘာပစ္စည်းများ ပါနေသလဲလို့ တွေးမိတယ်။ ဘာကြီးထန်ကျွန်းကတော့ အတော်ကလေး ပင်ပန်းနေပုံရတယ်။ သူဟာ သူ့ရဲ့ ကြီးမားတဲ့လက်ကြီးကို ဝှေ့ယပ်ပြီး ‘ကြည်အန်း၊ အချိန်မပြန်နဲ့တော့၊ ပြန်ပြန်သွားကွ၊ ပြန်ပြန်သွား’ လို့ ပြောပါတယ်”

“ကျွန်လဲ သံသေတ္တာလေးကို ပွေ့လိုက်ပြီး လှည့်ထွက်လာခဲ့တယ်။ ကျွန် တံခါးဝလဲရောက်ရော ‘ဟေ့... နေဦး’ လို့ ဘာကြီးထန်ကျွန်းက လှမ်းမေးတယ်။ ကျွန်လဲ သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်တာပေါ့။ ဒီအခါမှာ ‘ဟေ့... မင်းရဲ့အင်္ကျီအောက်မှာ ဘာတွေ ပါလာတာလဲကွ’ လို့ ဘာကြီးထန်ကျွန်းက မေးပါတယ်”

“ကျွန်လဲ ထိတ်မနဲ ပြစ်သွားတယ်။ တော်တော်ဖျက်မိလို့တဲ့ အင်္ကျီကြီးပဲလို့လဲ တွေးမိတယ်။ ‘ဓားတွေ၊ လေးတွေ၊ ပြားတွေပါ၊ ဖျတ်သည့်တော်တွေထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ကို ခန့်လိုတဲ့လူတွေ မပါနိုင်ဘူးလို့ အယ်ပြောနိုင်မလဲ၊ သတိဆိုတာ ဝိဿယမရှိဘူး၊ လိုတယ်ပဲ ပျံပါတယ်’ လို့ မပြောလိုက်တော့ ‘အင်္ကျီကြီးက ပြားတယ်ဗျ’

‘အေး... ရောင်ယွင်ချီဟာ မင်းမိမိက နည်းနည်းလောက် အတုယူရင် ကောင်းမယ်ကွ၊ ဒီကောင် ဘာမှ သောက်သုံးမကုန်ဘူး’ လို့ ပြောပါတယ်”

ခန်းမကြီးထဲရှိ နားထောင်နေသူများထဲမှ ထန်းလုံးအဖွဲ့နှင့် ပုံမှန် မသက်ဆိုင်သူများက ထောင်ကြည်အန်းအံ့စကားကို ကြားသော အခါ ပြုံးလိုက်မိကြသည်။

ရောင်ယွင်ချီအား ဖျက်လုံးဝရတဲ့ ကြည်ကြမ်း၊ ရောင်ယွင်ချီမှာ တရုဇုန်၊ တရုဇုန်ဖြင့် ဝေါသထွက်နေတာပေါ့။

ထောင်ကြည်အန်းက ဆက်ပြောသည်။

“ကျွန်လဲ သေတ္တာကို အသားဈေး လေးနဲ့ ပြားတံတွေကို ယူပေးလိုက်ပါတယ်။ လေးညှို့ကိုတောင် တပ်ထပ်ခဲ့ပါတယ်ခင်ရှာ၊ အင်္ကျီကြီးဟာ ကျွန်တော့်ပြားတံတွေကို သေသေရာရာကြည့်ပြီး...”

‘ကဲ... မင်းသွားတော့’ လို့ အမိန့်ပေးပါတယ်။ ကျွန်လဲ သေတ္တာကို ပြန်ကောက်ပြီး ထွက်လာခဲ့တယ်။ ဟာ... အဲဒီတန်းကြည့်

လောက် ကျောချိန်တာမျိုး ကျပ်တစ်သက်မှာ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူးဆို ကျွန်ကျောကုန်းကို မြားတစ်စင်း ချက်ချင်းပဲ ပြောပြလာတော့မလား ဆိုထိတ်နေလိုက်ရတာပဲ”

“မပြောနိုင်ဘူးလေ၊ အဘိုးနီတို့ဟာ ကျွန်တို့ကပေးတဲ့ ဆိုပေးပေး သူတို့အဖွဲ့ထဲက အခြေခံတွေက သွယ်တိုက် ဝှံ့ထွေးနေတာ ကျွန်ကို လိုလားချင်မှလဲ လိုလားမယ်လေရာ”

“တခါက မရောက်မချင်းတော့ ကျွန်အဖို့ အသက်တော့ မရှူခဲ့ပါဘူးနော်၊ ဒါနဲ့ ကျွန်လဲ သူ့ကို တစ်ချက်စောင်းခဲ့ကြည့်မိတယ် တော်သေတယ်နီ၊ သူဟာ လေဆွဲပြီးပေါ်မှာ မြားကိုတင်ပြီး ပြတင်းပေါ် ကို ချိန်နေတယ်နီ၊ သူ့ရန်သူဟာ ပြတင်းပေါက်က တက်လာနိုင်တာ လို့မှား တွေးထားသလားတော့ မသိပါဘူးနော်၊ တခါလဲမရောက်ရော ကျွန်လဲ တစ်ချိုးတည်း လစ်တော့တာပဲ”

“နောက်တော့ ကျွန်အဖေဆီ ပြန်ရောက်လာတယ်၊ မောလို့ တာများ ရင်ထဲမှာ တလိုက်လိုက် ဖြစ်နေတာပဲ၊ ကျွန် သိပ်ကြောက် နေခဲ့တာကိုးနော်၊ အဘိုးကြီးရဲ့အပြစ်အမှတ်တွေဟာ ပူပန်တော့ ကျွန်အဖေ စေတနာကောင်း ထားချင်မှထားမယ်ဆိုတာ ကျွန် တွေမသိတယ်၊ ဒါ သိပ်ဟောကုန်တော့ ကျွန်အဖေကို နှိုးလိုက်ရတော့တာပဲ”

“ကျွန်က ထန်ကွန်းပေးတဲ့ သံသေတ္တာကြီးကို ထုတ်ပြန် သူ ခိုင်းလိုက်တဲ့အကြောင်းကို ပြောပြလိုက်တယ်၊ ဒေဝက ‘ဒါဟာ ထန်လုံအဖွဲ့ရဲ့ အထွတ်အမြတ်ပစ္စည်းပဲကွ၊ ပေးစမ်း’ လို့ပြောပြ

သေတ္တာကို ဆွဲယူလိုက်တယ်”

“ကျွန်အဖေဟာ ဒီသေတ္တာကလေးနဲ့ အတော်ကလေး ရင်နှိုး ကျွမ်းဝင်ဟန်ရှိပါတယ်၊ ကိုရ်ပုံတွယ်ပုံက တော်တော်လေး၊ ကျွမ်းကျင်ပါ တယ်၊ ဒီအချက်ဟာ တကယ်တော့ သိပ်အံ့သြစရာမရှိပါဘူးနော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဘာကြီးထန်ကွန်းနဲ့ ကျွန်အဖေဟာ မင်္ဂလာတန်ခိုးခင်မင်္ဂလာနေကြလို့မို့၊ ဘာကြီး ထန်ကွန်းက ဒီသေတ္တာ ကို ကျွန်အဖေကို ပြပေးမှာ သေချာပါတယ်”

“ကျွန်အဖေက သံသေတ္တာအားမှာ ပြာဏကလေးတွေမိတဲ့ အကြောင်း ကျွန်ကို ရှင်းပြပါတယ်၊ ‘ဒီသေတ္တာက လျှို့ဝှက်စလုတ်လေး တော့ ဖြိုတယ်ကွ၊ အဲဒီ လျှို့ဝှက်စလုတ်ကို မသိလို့ကတော့ မင်္ဂလာသေတ္တာကို ကယ်လို့မှ ဖွင့်လို့မရဘူး’

‘ကဲ.....ဒီမှာကြည့် ငါ့ဖွင့်ပြမယ်’လို့ပြောပြီး သံသေတ္တာကလေး ကို ဖွင့်လိုက်ပါတယ်၊ သံသေတ္တာအဖုံးကလေးဟာ ချောက်ခနဲ ပြိုလွှားတယ်၊ ကျွန်နဲ့ ကျွန်အဖေဟာ တစ်ယောက်ချက်နာတစ်ယောက် ပါမိမိ အဟောင်းသားနဲ့ ကြည့်မိကြတယ်”

“ကျွန်တို့ မအံ့သြဘဲ နေကြမလားများသံသေတ္တာထဲမှာ ဘာဆို ကာယမရှိတာဘဲဥစ္စာ၊ လောသက်သက် သံသေတ္တာကလေးကို ကျွန် တို့ကလဲ ထည့်ပေးလိုက်တာပဲနော်၊ ‘ဒါ ဘာသဘောလဲကွ’လို့ ကျွန် အဖေက ကျွန်ကို ပြန်ပေးပါတယ်၊ နောက်ပြီး ဆက်ပြောသေးတယ်”

‘ဒီသေတ္တာထဲမှာ ဓာတုဗေဒလက် ချိန်ပယ်ကွ၊ ဓမ္မဟောစံနဲ့

၈၄ ● တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

တစ်လက် ဖြိုက်ရုံနေရမယ်၊ အခုဘာဖြစ်လို့ ခိုနေရတာလဲ၊ တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီ” လို့ ပြောပါတယ်။

“ကျုပ်လဲ အဲဒီအခါကျတော့ သဘောပေါက်သွားပြီပေါ့ဗျာ၊ ဘာကြီးထန်နေရုံဟာ ဒီသံသေတ္တာထဲက ဓားကိုထုတ်ပြီး တစ်နေရာမှာ ပြောပြထားမယ်၊ ကျုပ်ကို စားမိတဲ့ သေတ္တာလွှတ်ကိုပေးပြီး တစ်နေရာမှာ ပြောပြနိုင်မယ်၊ ကျုပ်သွားမယ့် ခေါင်းတစ်နေရာမှာ အစောင့်တွေ ချထားမယ်၊ ကျုပ်ဆီက သံသေတ္တာကို ပြန်တောင်းနိုင်မယ်”

“ဒီသံသေတ္တာထဲမှာ ဓား ပါလားတာတွေရင် ဓားကို ခိုးထားဖို့ ပြန်ထုတ်ပေးဖို့ တောင်းမယ်၊ မပေးနိုင်ရင် ဓားခိုးတဲ့တရား၊ ကျုပ်ကို အသေသတ်ကြမှာပေါ့ဗျာ၊ တကယ်လို့ သနားသဖြင့် မသတ်ဘဲ ဆိုရင်လဲ သူ့သမီးနဲ့ စေ့စပ်ထားတဲ့ကိစ္စက အလိုလိုမှန်ကန်သွားချင်ပေါ့ဗျာ၊ တော်တော်ကို အကွက်နေစေ နီစဉ်ထားတဲ့ အစီအမံပါပဲဗျာ”

“နောက်ပိုင်းကိစ္စတွေကိုတော့ မင်းဗျားတို့ စဉ်းစားလို့ရမှာပေါ့၊ ချောင်ယွင်ချီဟာ သူ့သားမက် ခြစ်တော့မှာပေါ့ဗျာ၊ အဘိုးကြီးဟာ အတော်လည်တယ်ဗျာ၊ ကျုပ်ဆီမှာ လက်နက်တွေ ပါလာတယ်လို့ သိသွားတဲ့အခါမှာ ကျုပ်ကိုတောင် မြှောက်ပြောလိုက်သေးတယ်”

“ချောင်ယွင်ချီဟာ မင်းဆီက နည်းနည်းလောက် အတုယူရင် ကောင်းမယ်ကွ၊ ဒီကောင်ဟာ ဘာမှ သောက်သုံးကျတဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး” လို့ ပြောခဲ့ပါတယ်၊ ဒါဟာ ဝမ်းထဲက ပါတဲ့စကားမဟုတ်မှန် ကျုပ် သိသွားပါတယ်။

“ကျုပ်ဟာ အဲဒီတုန်းက ချောင်ယွင်ချီကို လုံးဝ မစဉ်းစားမိသေးပါဘူး၊ အခုမှ စဉ်းစားမိတာပါ၊ ကျုပ်အမေကတော့ ဘာမှ မစဉ်းစားမိပါဘူး၊ ကျုပ်က ထန်ချင်ဝင်းအကြောင်း မပြောဘဲ မြှင်ထားတာကိုးဗျ”

ထောင်ကြည်အနီးသည် ရှည်လျားစွာ ပြောနေရာမှာ ရုတ်တရက် ထရပ်လိုက်သည်။ သူ့စကားရပ်စဉ်မှာပင် ချောင်ယွင်ချီက မှတ်တရက် ဝုန်းခနဲ ထရပ်လာပြန်လေသည်။

အခန်း (၃)
မြတ်ဗုဒ္ဓသံဃာတော်

ချောင်ယွင်ချီက တစ်ပြန်တစ်လှည့် အပြုံးကြီးကြီးဟန်ဖြင့်
 “ဟေ့.....မင်းလောက် ယုတ်ဟာတဲ့ကောင်တော့ ဒီလောကမှာ
 မရှိတော့ဘူးကွ”
 ထောင်ကြည်အနီးက.....
 “ဘာပြောတာလဲကွ၊ သူနီးက လူလူဟစ်တယ်ဆိုတာ မင်း
 အစစ်ကွ”
 “အောင်မယ်.....မင်းက ငါတို့ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ဆရာကြီးကို
 သတ်တယ်၊ ငါတို့ ထန်ဆုခံရတဲ့ အထွတ်အမြတ်ထားတဲ့ခွေးကို
 နှိမ့်ပယ် ဟုတ်ဟယ် လုပ်စားတဲ့သူကိုလဲ ပြောသေးတယ်၊ မင်းဆို
 တာတွေကို ဒီခန်းမထဲက အသိဉာဏ်ရှိတဲ့လူတွေ မပြောနဲ့ သုံးနှစ်ခန့်

ကလေးကစတင် ယုံမှားမဟုတ်ဘူးကွ”
 ထောင်ကြည်အနီးက ဒေါသတကြီး ပြောလိုက်၏။
 “ဘာကြီးထန်ကျွန်းကို သတ်တယ်လို့ မင်းက စွပ်စွဲသလား
 မဟုတ်ကောင်.....မှတ်သား၊ ညီမလေး၊ ထန်ခွင်ဝင်းဆွဲမှက်နားကို ထောက်
 ပေးပြီး ဘာကြီးထန်ကျွန်းကို ငါက စိတ်နှစ်ထား မပြစ်မှားခဲ့ဘူးကွ”
 ချောင်ယွင်ချီက အားပေးစာရ လယ်မောတော့၏။
 “ဟားဟားဟား.....မင်းကတော့ အပြုံးအပြုံးနားမှာ ဝေပျော်ပဲ
 ဆရာကြီးထန်ကျွန်းကတော့ သေခွာက ထလားဦး မင်းကို လာမခွင့်စွဲ
 နီပေမယ့် ဆရာကြီးထန်ကျွန်းကို မင်း သတ်ကြောင်း အထောက်
 အထားတွေ ငါ့မှာ ရှိတယ်ကွ”
 ထောင်ကြည်အနီးမှာ မှက်နှာတစ်ခုလုံး နီပဲလွက် ယမ်းပုံမီးကွ
 မီးသဏ္ဍန်နေလေတော့သည်။
 “ဟေ့ကောင်.....လူယုတ်မား၊ သူများချစ်သူကို နောက်ပေး
 မလိက်က တင်နှိမ့်တဲ့ကောင်ပြောစမ်း၊ မင်းဟာ ဘာသက်သေတွေ ရှိသလဲ
 ပြစမ်း၊ အခု ပြန်ပြန်ထုတ်ပြစမ်း”
 ချောင်ယွင်ချီက ဟစ်၍ရယ်သည်။
 “ဘာကွ၊ မင်းက အဓမ္မ ကြောက်နေပြီလား၊ ငါက ဘာပြစ်လို့
 ဒီအကဲသေအထောက်အထားတွေကို ခပ်ပြန်ပြန်ထုတ်ပြရမှာလဲ၊ မင်း
 ကုန်အသိနဲ့ပေးနေရော မလိုဘူး၊ ငါပြချင်တဲ့အချိန် ငါပြမယ်၊ ဒါပဲ”
 ထောင်ကြည်အနီးသည် ချောင်ယွင်ချီက တိုက်ခိုက်တာမမြင်

ကိုသို့ မြွေလှမ်းချင်ပြီး ခြင်္သေ့သည်။

ထောင်ပိုင်စွေသည် သားမြစ်သူအား စုတ်တရက် ဝင်ထိလိုက်၏။

+++

သားမြစ်သူအား နားရည်၊ ဆွေးရည်၊ ဆွေးဆွေးသည့်
“ဟေ့.....ဒီလူယုတ်မာနဲ့စက်ပြီး ခြင်္သေ့စပ်နဲ့သားစပ်
မင်းပြောရာမှီတာကိုသာ ပြော။ ဒီလူယုတ်မာနဲ့ ဓာတ်ကြောင်းစပ်
အားလုံးရွှင်မှ ဘယ်သူ လူလဲ၊ ဘယ်သူ သမိုင်းဆိုတာ ရှင်းမယ်”

ထောင်ကြည်အနီးသည် သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းချုပ်လိုက်ပြီး မြွေ
ယိုလန်နဲ့ မျက်နှာဖြူပေါင်စုတို့အား တစ်လှည့်စီ ကြည့်လိုက်၏။

“မရဲသတ်များခင်ဗျား.....ဟောဒီက ဆောင်ယွင်ချီဟာ ကျွန်
ပြောနေတဲ့ကောတွေကိုဝင်ပြီး အနောင်အယုတ်ပေးနေမိတယ်၊ ဒီလိုပဲ
ဝင်ပြီးနောင်ယုတ်နေမယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ် ဘာတစ်လို့မှ ဆက်မပြော
တော့ပါဘူး။ ဆိုင်နေပါတော့မယ်”

ထောင်ကြည်အနီးသည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ဆိုင်ချလို
လေသည်။

မျက်နှာဖြူပေါင်စုသည် စာခွဲခွဲကို လက်ဝဲခြေဖြင့် ပြန်ဆန့် ဖိုက်ဖိုက်
ဆောင်ယွင်ချီအား ကျမ်းခေါက်လိုက်၏။

“ဟေ့ကောင်.....ဆောင်ယွင်ချီ မင်း ငါ့ကို တောင်ပေါ်က
တွန်းသူထားတာကို မပူနေပြီလား၊ မပေးနဲ့ဟေ့ မပေးနဲ့၊ ဒီအကြွေ

ပါ ပြန်မဆင်ရသေးဘူး၊ မင်း ဒီလို ထထပြီး နောင်ယုတ်နေရင်တော့
ငါ့ကြွေကို ဆိုင်းမထားဘူးကွ၊ ခုချက်ချင်းပဲ ရှင်းမယ်”

မျက်နှာဖြူပေါင်စုက မျက်နှာထိ မျက်နှာထားဖြင့် ငြိမ်ခြောက်
ဟိန်းပဟောက်လိုက်သဖြင့် ဆောင်ယွင်ချီ ထိတ်လန့်သွားတော့သည်။

မထိတ်လန့်ဘဲလည်း မမြစ်ချေ။

တောင်ပေါ်တွင် တွန်းချသည့်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ မျက်နှာဖြူ
ပေါင်စုအနေဖြင့် သူ့အပေါ် လုံ့လ အခဲကူးလိမ့်မည်မဟုတ်ကြောင်း၊
ဆောင်ယွင်ချီ ကြိုတင်မိမိပြီးဖြစ်၏။

သို့သော်.....

ပေါင်စုသည် အကြောင်းကြောင်းကိုထောက်၍ ထိုစာတ်ကြောင်း
ကို ပြန်မဖော်ဘဲ အသားချိုင်းနေခဲ့သည်။

ယခုအခါတွင်မူ သူ့ဝမ်းထဲ၌ ခိုနေသည့် အကျိတ်အခဲကို
မကွပ်ကဲနိုင်တော့ဘဲ တိုက်ချိုက်ပြီး ထုတ်ဖော်ပြောဆိုလိုက်တော့သည်။

ဆောင်ယွင်ချီ လုံ့လ ငြိမ်သက်သွားသောအခါမှ ထောင်ကြည်
အနီးက သူ့ကောကို ပြန်ဆက်သည်။

“အခြေအနေ သိပ်မဟန်တော့ဘူးဆိုတာကို ကျုပ်သိလိုက်ရ
တော့ ဒီသံသေတ္တာလေးကို ဘာသာကြီးထပ်ကျွန်းပြောသလို မဟာ
တံတိုင်ကြီးအပြင်ဘက်အထိ ဘယ်သွားမြှုပ်ခဲ့တော့မလဲဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့
ကျွန်နေရာကို စိတ်နဲ့မှန်းပြီး ဝင်ကြည့်ဝမ်းမပါနဲ့၊ ခင်ဗျားတို့ ဆိုလဲ
သွားရဲတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“မိနဲ့ ကျုပ်လဲ ‘ကျုပ်အဖေကို တိုင်ပင်ရတယ်၊ ‘အဖေ ကျုပ်တော့ ဒီသံသရာကတော့ သူ့ပြောလို့ သွားမို့တော့ဗျာ၊ သူ့လက်ထဲ ပြန်အပ်လိုက်တော့မယ်’လို့ ကျုပ်အဖေကလဲ သဘောကုပါတယ်”

“ကျုပ်လဲ ဘာမှပြောမနေတော့ဘူး၊ ဘာဘကြီးထန်ကွန်းရဲ့ အခန်းရှိရာကို တဟုန်ထိုး ပြန်ပြေးတော့တယ်။ အခန်းရှေ့ရောက်တော့ တံခါးပိတ်ထားပြီဗျ။ မိနဲ့ အိမ်အောက်ကိုဆင်ခြီး ပြတင်းတံခါးကို ကြည့်တယ်။ ပြတင်းတံခါးပိတ်ထားတယ်”

“အခြေအနေ မဟန်တော့ဘူးဆိုတာ ကျုပ် နိုင်မိပြီလေ။ အိမ်ပေါ်ပြန်ပြန်တက်ပြီး တံခါးကို ထုတော့တာပေါ့ ‘ပေပေကြီး ပေပေကြီး’ လို့လဲ ခေါ်မိပါတယ်။ အခန်းထဲက တုံ့ပြန်သံ လုံးဝ မကြားရဘူးဗျာ။ တကယ့်ကို မှက်လှုံစွဲလှုံမှက်ဆန်ပြုစုခြင်းရော အခြေအနေပါပဲ”

“ဘာဘကြီးထန်ကွန်းဟာ သိုင်ပညာမှာ တစ်ဘက်ကမ်း ခတ်တဲ့ အိမ်ခေါင်တင်ကြီးပါပဲဗျာ။ ကျုပ် ဒီလောကီအောင်နေမှတော့ မကြားဘဲ ဖျိမ့်မလား။ ဒီလိုရှိလို့ကြီးမျိုးဟာ အသက်ရှူသံကြားတာနဲ့ အိမ်ရာက လန့်နိုးလာအောင် သတိရှိတဲ့သူမျိုးတွေပါပဲ”

“ကျုပ်ဟာ အဲဒီတုန်းက ခက်ခက်လယ်ယိုသေးတယ်။ အတွေ့အကြုံကလဲ သိပ်မရှိတော့ ကြောက်လန့်ကြောက်တတ်ပါတယ်။ ကျုပ်ဟာ တံခါးကွပ်တံခါးနဲ့ ဘေးဘက်ကို ကနီကနီတောင်းပျောက် လျှောက်ကြည့်မိတယ်။ မှောင်မိုက်တွေထဲကနေ ထန်းလုံးအသံသွားတွေ ဖိုကိုချောင်းနေပြီလား၊ ငါ့ကို ဝိုင်းပန်းတော့မလားဆိုပြီး သိပ်ကို ထိတ်လန့်နေမိပါတယ်”

“ကျုပ်ဟာ သတိပြေး တံခါးကို ပုခုံးနဲ့ တွန်းလိုက်တယ်။ တံခါးဟာ မင်းတုလဲ ထိုးမထားတော့ လွယ်လွယ်နဲ့ပဲ ဖွင့်သွားတယ်ဗျာ။ အခန်းထဲမှာလဲ မှောင်နေတာပဲဗျာ။ မိနဲ့ ကျုပ်လဲ ကမ္ဘာကယာ မိခြစ်ရှာရတယ်။ မီးအိမ် ဘယ်နေရာမှာ ခိုတတ်တယ်ဆိုတာလဲ သိတော့ မိလွန်းတာ သိပ်မကြာပါဘူး။ မီးလင်းလို့ ကုတင်ပေါ်လဲ ကြည့်လိုက်ရော ကျုပ်မျက်လုံးတွေ ပြာသွားတော့တာပါပဲဗျာ”

“သေပုဂ္ဂိုလ် ကြည့်မိဦးဗျာ၊ ဓားနဲ့ တုတ်နဲ့ လက်ပါးနဲ့သေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဝမှာ မြားတန်လန်မိုက်ပြီး သေနေတာပါ။ မြားကလဲ ကြည့်ဦး ကျုပ် အမြဲတမ်း သုံးစွဲနေကျ ငှက်မွေးတပ်မြား ဖြစ်နေတယ်။ ကဲ...ကောင်းရောမလဲ”

“တစ်ခုထွေးတဲ့အချက်ရှိတယ်။ ဘာလဲဆိုတော့ ဘာဘကြီးထန်ကွန်းနဲ့မျက်နှာဟာ တစ်စုံတစ်ရာကို အကြိုအကျယ် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေနဲ့ဗျီး တွေ့ရတယ်။ သူဟာ မသေခင်ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ရော တစ်ခုခုကို တွေ့မြင်သွားမိပြီဆိုတာကို ကျုပ် နိုင်မိလိုက်ပါတယ်”

“ကျုပ်ဟာ လူသတ်တရားနဲ့ ဘယ်သူဖြစ်နိုင်မလဲဆိုတာ တွေးပြီး ပြတင်းတံခါးကုန်မှာ သဲလွန်စ ရှာတယ်။ မှောက်ပြီး ကျုပ်ဝင်ခဲ့တဲ့ တံခါးခရာမှာ ရှာတယ်။ ကုတင်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှာတယ်။ ဘာသဲလွန်စမှ မတွေ့ပါဘူး။ ဒီအချိန်မှာပဲ အခန်းအပြင်ဘက်က လျှောက်လာတဲ့ မြေသံသဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရတော့တယ်။ ကျုပ်အတွက် တစ်ခုစသောတာက ဒီမြေသံဟာ ကျုပ်ရိုနေတဲ့ အခန်းဘက်ကို မလာတာပဲ”

“ကျွန်ဟာ မီးစိမ်းကလေးကိုကိုင်ပြီး ကုတင်ပေါ်ကြည့်လိုက်တယ်။ ကျွန်ဟာ လူဆိုသူနဲ့ပဲ။ ဘုရားတရားဆိုတာ နားမလည်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့်ရှိ၊ ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ ဘုရားတပြီကို လန့်သွားတာပါ။ မလန့်ဘဲ တယ်နို့မလဲနာ”

ထောင်ကြည်အနီးသည် ကောကို ဆက်ပြောတော့တဲ့ ရုပ်ပစ်လိုက်ရလေသည်။

နားထောင်နေကြသူများမှာ သိချင်စိတ်ကြောင့် မိုးတိုးပွတာ ခြစ်လာခံ။

ထောင်ကြည်အနီးကို ပွဲတောင်နေကြသည်။ သည်းခိုစရာတွေ တနင့်တပိုး ကြားချင်ကြသည်။

အခန်း (၃၃)

ခင်စွမ်းသိုက် သည်းချာပေါ်

“ခင်ဗျားဟို ခင်းစာကြည့်ကြမ်းပေါ့။ ကျုပ် ဘာတွေ တွေ့လိုက်သလဲဆိုတာကို ကျုပ်ဟုတ်တယ်မှာ တွေ့လိုက်ရတာတွေကတော့ စာကြိုတစ်လက်ရယ်။ ကလေးအလောင်းကလေး တစ်လောင်းချယ်ပါ”

နားထောင်နေသူများမှာ ဟာခနဲ ခြစ်သွားကြရသည်။

ထောင်ကြည်အနီးက ဆက်ပြောသည်။

“ကျုပ် အကြိုစာကျယ် ထိတ်လန့်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သတိလက်လွတ်တော့ ပုံခြစ်ပါဘူး။ ဒီစားချဲ့တန်ဖိုးကို တိတိကျကျ မသိပေမယ့် ဒီစားအတွက် လူတွေအတော်များများ ဓုတ်ဓုတ်သံသံ ခြစ်နေကြတယ်။ ဟိုတာ သိတော့ ဒီစားချဲ့တန်ဖိုးဟာ မသေးဘူးဆိုတာတော့ ခန့်မှန်းမိပါတယ်။ ဒီတော့ ကုတင်ပေါ်ကစားကို ကောက်ဆွဲလိုက်မိတာ”

“ကျွန်ဟာ စားသွေး အခန်းက ပြန်ထွက်မယ်ကြိုက်တော့ ပထမအကြိမ် ကျွန် နီအခန်းထဲ ဝင်လာရင်တုန်းက ဘာကြီး ထန်ကျွန်း စာတစ်စောင် ပတ်နေတယ်ဆိုတာကို သတိရလိုက်မိတယ်။ နီစာဟာ အရေးပါတဲ့စာ ပြစ်မယ်ဆိုတာကို ကျွန် ခန့်မှန်းမိတယ်”

“ဒါနဲ့ ပြန်လှည့်ဝင်ပြီး စောင်အောက်ကို လျှောက်စစ်ကြည့်တယ်။ တွေ့တာမပါ။ ကျွန်ဟာ နီစာကို ရင်ဘတ်ထဲ ကမ်းကတန်း ထိုးထည့်လိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ စာတစ်လုံး မပြစ်ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျားတို့လဲ မှီမိမှာပေါ့။ အချိန်ကိုလူပြီး အလုပ်လုပ်နေရတာပါ”

“ကျွန်ဟာ အခန်းထဲကထွက်ဖို့ တံခါးကို ထွက်လာမိပြန်ရော။ အခန်းထဲကထွက်မှ ဘာကြီးထန်ကျွန်းရဲရင်လော၊ ဖိုက်နေတဲ့ ငှက်မွေးတပ်တာတွေ ကျွန်မြှောက် သတိရမိပြန်ရော့”

“ဒါနဲ့ ကမ်းကတန်း ပြန်ဝင်ပြီး ငှက်မွေးတပ်မြှောက် ဆွဲမြှောက် ယူဖို့ ကြံစည်မိတယ်။ ဒီပြာသာ နီအတိုင်း ကျန်ခဲ့ရင် ထန်းလုံးအညှိုးသားတွေအားလုံးက လူသတ်စာရမ်းအဖြစ် ကျွန်ရဲ့ ခွပ်နွှား သေချာလှပါတယ်လို့ နီလို ငှက်မွေးတပ်မြှားမျိုးကို ကျွန်တစ်ယောက်ပဲ သုံးတယ်ဆိုတာ လူတိုင်း သိနေကြတာကိုး”

“ပြာတံကို နတ်ယုမယ်လို လက်လှမ်းမံနိုင်သေးတယ်။ ကျွန် အခန်းထဲကို ပြန်မြန်းနိုင်ဖို့အတွက် လျှောက်လာတဲ့ ခြေသံတွေကို ကြားလိုက်ရတော့တာမပါဘူး။ နီတော့ ကျွန် ဘာလုပ်ရလဲ။ ပြာကို ဘယ်နတ်နိုင်တော့မလဲလို့ မီးခိုးကို ပစ်ချပြီး ကုတင်အောက်ကို ကမ်း

ကတန်း ဝင်လိုက်ရတော့တာပေါ့”

“ကုတင်အောက်မှာ လုံးဝ မလှုပ်ခဲ့တော့ပါဘူးလား၊ အသက်တောင် ခဲမဲ့ပူရုံပဲတော့ဘူး ဆိုပါစေရော။ ဝင်လာတဲ့လူကတော့ သုံးယောက်တောင်ပဲ။ သူတို့ကတော့ တစ်ခြားလူတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ ဦးလေးယွပ်စစ်ကျွန်း၊ ချောင်ယွပ်ချိန်၊ ကျွန်းယွပ်ကန်တို့ပဲ ပြစ်ပါတယ်ရာ”

“ဝင်ဝင်လာချင်း ဦးလေးယွပ်စစ်ကျွန်းက ‘အစ်ကိုကြီး’လို့ အခန်းထဲကို လှမ်းခေါ်တယ်။ ဘာကြီးထန်ကျွန်းကို ဦးလေးယွပ်ကြည့်ရော၊ ဦးလေးယွပ်စစ်ကျွန်းရော ‘အစ်ကိုကြီး’လို့ပဲ ခေါ်ကြပါတယ်။ ကျွန်အဖို့တော့ အကြီးအကူမဲ့၊ ချောက်ကျတာပဲပေါ့ရာ”

“သူတို့ အထဲဝင်လာရင် ဘာကြီးထန်ကျွန်းနဲ့အတောင်ကို တွေ့မယ်။ တွေ့ရင် ဘယ်သူတွေ လှုပ်ကြသလဲဆိုပြီး မှာကြမိကြမယ်။ ဒီအခါမှာ ကုတင်အောက် ပုန်းနေတဲ့ကျွန်အဖို့ သေရုံပဲ ခိုတော့တာပေါ့ရာ”

“ကျွန်က ထွက်ပြေးမယ်လို့ ကြံနေတုန်း၊ နီသေးတယ်လက်တစ်ဘက်ကို သွားထိမိတယ်လို့ ဘုရားရေ၊ ငါ့အရင် ကုတင်အောက်ကို ဝပ်ပုန်းနေတဲ့လူပဲ နီနုပုလေးလို့ သိလိုက်ရတော့ ကျွန် ဖိတ်လှမ်းသွားမိပါတယ်။ ကျွန် အော်မယ်လို့ ပြစ်သွားတုန်းမှာပဲ ပြုံးဆို အကြောက်ကင်းခိုက်ရတယ်လို့ ကျွန်လဲ မအော်နိုင်တော့ဘူး”

“ကျွန်ကတော့ အင်း.....ငါတော့ ကံဆိုမို့၊ ဆီပုအိုးထဲက ပူတယ်ဆိုပြီး မီးပုံပုံ ခုန်ချတဲ့လူလို ပြစ်နေခဲ့ရပါပြီကောလို့ စိတ်ထဲက

ညည်ညည်တယ်လွှား တော်သေးတာပေါ့၊ ကုတင်အောက်ရောက်နေတဲ့ လူက ကျွန်လက်ဝါးထဲမှာ စာရေးပြတယ်နဲ့၊ ငါတို့ အတူတူထွက်ပြေး ကြမယ်တဲ့”

“ဟား.....ကျွန်မိတ်ထဲမှာ ဝမ်းသာလိုက်တာလွှား၊ တော်သေးတာပေါ့၊ ကုတင်အောက်ရောက်နေတဲ့လူကလဲ ကျွန်လို ထွက်ပြေးမယ် ကြနေတဲ့လူကိုးဗွဲ့ နောက်တော့ သူက ကျွန်အကြောကို ခြေပေးသေဗွဲ့ ဒီအချိန်မှာပဲ ဦးလေးယွှပ်စစ်ကန့်က ဖိဆိပ်ကို ကိုင်ပြောကြပြီ၊ ကုတင် ဆီကို လာနေပါတယ်၊ ‘ချွမ်း’ဆိုတဲ့ အသံနဲ့အတူ ဖိဆိပ်က မှန်တွေ ကွဲသွားတယ်၊ တစ်ခန်းလုံးလဲ မှောင်ကွဲသွားတယ်၊ ကျွန်လဲ ခိုင်မိ လိုက်ပါတယ်၊ ကုတင်အောက်ရောက်နေတဲ့ လူမိန်းဟာ ဖိဆိပ်ကို လက်နက်ပုန်းနဲ့ ဣမ်းပစ်လိုက်ပြီလို့”

အခန်း(၃၄)
အသံသွ့အသံခါ

ထိတ်သလှ်ထက် ထိတ်၊ ဖိုသလှ်ထက် ဖို၊ ဖိုဖိုရှိ၍ သိချင် တာကြာသဖြင့် ထောင်ကြည်အနီးက ဆက်ပြောချပြန်သည်။

“တစ်ဖြိုင်တည်းလိုလိုမှာပဲ ကျွန်လက်ခံကစားဟာ လွတ် ထွက်သွားတယ်၊ လူမိန်းက လုယူပြီး အပြင်တိုးထွက်သွားတယ်နဲ့ ကျွန်လဲ ဘယ်နေသာတော့မလဲ၊ ကုတင်အပြင်ကို လိုခိုထွက်ပြီး သူ့နောက်က တဟုန်တိုး လိုက်ရတော့တာပေါ့”

“ကျွန်တို့က မပြေးခင်ကတည်းက တံခါးပေါက်ရှိရာကို မုန်းဆထားပြီး ဖြစ်နေတော့ ကျွန်တို့ ထွက်ပြေးတဲ့အခါမှာ ဘုံကမှ အခက်အခဲ မရှိပါဘူး၊ ဦးလေးယွှပ်စစ်ကန့်တို့၊ ဘုံညှိပြီး မှတ်တက်မိပြီး ဝေးကြောင်နေတာကလဲ ကျွန်တို့အတွက် အခွင့်အရေး ဖြစ်သွားတာ

မလိမ္မော်”

“ဦးလေးယွှင်းစစ်ကုန်ဟာ ဘယ်လောက်ပဲ အခိုက်မိမိ၊ လူ့ဘာ
အခိုက်မိတယ်၊ ပညာကတော့ အခိုက်မမိပါဘူး၊ ကျွန်တို့က ခြေထွက်
သွားတဲ့ လိုလူကို သက်ဝါးကြီးနဲ့၊ မြန်မာနဲ့ ဇွဲကံမြစ်အောင် ဇွဲကံ
လိုက်သေးတာပဲလို့”

“ဒါပေမယ့် ကျွန်တို့ကလူက လွတ်အောင် ရောင်ထွက်သွား
နိုင်တယ်၊ ကျွန်လဲ ကျွန်အဖေအိမ်အရောက် ခြေထွက်တာပေါ့ဗျာ
ကံ.....ခင်ဗျားတို့၊ ဒါဆိုရင် နားလည်လောက်ပါပြီ၊ ထန်းလုံအဖွဲ့ဟာ
ကျွန်တို့အပေါ် ဘာကြောင့် လူသတ်တာများမလဲလို့ စွပ်စွဲကြတယ်ဆိုတာကို”

“ငှက်မွှေတပ်မြားတစ်စင်းလုံး ခင်ဗျားတန်းလုံနဲ့ကြီး မြစ်နေ
မှတော့ ကျွန်တို့ မရွတ်ခွင့်ဘဲ ဘယ်နေကြလိမ့်မလဲဗျာ၊ ဘာဘကြီး
တန်းကျွန်းကို ဘယ်သူ သတ်တယ်ဆိုတာကို သိနိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်
တော့ ခိုတယ်လို့”

“ဒီလူဟာ ကျွန်အဖေ ကုတင်အောက်ကို ရောက်နေခဲ့တဲ့
လူပဲမို့၊ ဒီလူကသာ အတကြီးထန်တွေနဲ့ ဘာကြောင့် သေရတာဆိုတာ
တပ်အင်သေရာ သိနိုင်ပါလိမ့်မယ်၊ ကျွန်ကလဲ ကံကောင်းထောက်မပျိုး
အဲဒီလူနဲ့ပျက်စွာကို မှတ်မိလိုက်ပါတယ်”

တောင်ကလပ်ထိပ်၌ နင်းအုန်းများစွာနဲ့ကုန်သွယ်သောမြစ်သည်။

ခွမ်းအေးမှုသည် တောင်ကလပ်တစ်ခုလုံးကို လွှမ်းမိုးနေသဖြင့်
အအေးဓာတ်သည် ခန်းမကြီးထဲသို့ ဝင်ရောက်လျက်ရှိလေသည်။

သို့သော်.....

ခန်းမထဲသို့ လူများမှာ အဆင့်မြင့်သိုလ်သမားများ မြစ်နံရံမက
ထောင်ကြည်အနီးမျောနေသည့် အကြောင်းအရာထဲ၌ အလွန်တရာ
စိတ်ဝင်စားနေကြသဖြင့် အေးရွှေအေးမုန်း မသိဘဲ မြစ်နေကြသည်။

ထောင်ကြည်အနီးသည် သူ့တောကကို ခေတ္တမြတ်လိုက်ပြီး
စိတ်ထဲသို့လက်လှည့်စိုက်လိုက်သောအခါ ကျန်လူများကမိ စိတ်ပါဝင်စား
စွာ စောင့်ကြည့်နေကြသည်။

ထောင်ကြည်အနီးက.....

“ခင်ဗျားတို့ကို အင်မတန်အရေးကြီးတဲ့ သက်သေပစ္စည်း
တစ်ခုကို ပြစရာရှိတယ်”

သူသည် ခင်ဘတ်အတွင်းမှ ခိုးရှည်ဖြင့် ရက်လုပ်ထားသော
စိတ်နဲ့ကလေးတစ်လုံးကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ရောင်နိုးရွာသွန်းကလေးများဖြင့် ရက်လုပ်ထားသဖြင့် အလွန်
တရာလှပနေကြောင်း ခန်းမထဲမှ လူအားလုံး သတိရှိမြဲကြသည်။

ရောင်ယွှင်းနီမှုမှ ထိုလူစုထဲ၌ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား အလုပ်ထိုးလူ
မြစ်နေသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုနိုးစိတ်ကလေးသည် ထန်ချင်
လိမ်း၏ အိတ်ကလေးဖြစ်နေသည့်ကို သူ သိသောကြောင့် မြစ်ပေသည်။

“ဟေ့ကောင်.....သူနို့၊ မင်ဟာ ထန်းလုံအဖွဲ့နဲ့ အရေးမိတဲ့
ပစ္စည်းတွေအားလုံးကို နိုးဖွဲ့တင်မကတော့၊ ထန်ချင်ဝင်းနဲ့အိတ်ကလေး

မိ ခိုးထားရသလား”

ထောင်ကြည်အနီးက ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်လေ၏။

“ဟာဟားဟား..... အဲဒီလိုပေးမှ ပေးပို့မလားလို့ ကျွန်က နှိပ်စိုက်နေတာ ဒီအိတ်ဟာ ညီမလေး ထန်ခွင်ဝင်က ကျွန်ကိုလက်ဆောင် ပေးထားတဲ့အိတ်နဲ့ ကျွန်ဟာ သူ့ကို ဖြတ်နီလွန်းလို့ ဒီအိတ်ကလေးကိုယ်နီမကွာ အမြဲသိမ်းဆည်းခဲ့ပါတယ်”

ချောင်ပွင့်နီမှာ ငြိမ်သက်သွားရလေတော့၏။

အောင်ပွဲရစစ်သူကြီးမဟာ ထောင်ကြည်အနီးသည် အိတ်နီကလေးအတွင်းမှ စာတစ်စောင် ထုတ်ယူလိုက်သည်။

ထိုစာရွက် ဖြင့်လိုက်သည်နှင့် ခန်းမထဲမှ လူအားလုံးသည် ထန်ကျွန်း၏စာရွက် ဖြစ်ကြောင်း နားလည်သိရှိလိုက်ကြသည်။

ထောင်ကြည်အနီးက.....

“ဟော့ စာရွက်ဟာ ဘာကြီးထန်ကျွန်းရဲ့စောင်အောက်က ရရှိခဲ့တဲ့ စာရွက်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ သခင်မလေးမြောက်ယိုလန်ကပဲ အားလုံး ကြားနိုင်အောင် ဖတ်ပြမိလို့ ပေတ္တာရင်ခံလိုပါတယ်”

ထောင်ကြည်အနီးသည် စကားဆုံးသည်နှင့် မြောင်ယိုလန်၏ လက်ထဲသို့ စာရွက်ကလေးကို လှမ်းထည့်ပေးသည်။

မြောင်ယိုလန်က စာရွက်ကလေးကို လက်မယူဘဲ ပြန်လိုက်၏။ နက်မှောင်သော စာသုံးမျှားသည် ဝါကျင်ကျင် စာရွက်ပေါ်ရှိ

လွန်စွာမင်ရှားလှသည်။

“ကဲ.....ကျွန်းမ ဖတ်ပြမယ်၊ အားလုံး နားထောင်ကြပါ”

သူမ မငြိမ်နိုင်မီကပင် လူအားလုံး နားရွက်မခတ်ခဲ့အောင် ငြိမ်နေကြ၏။ စာရွက်ပါ အကြောင်းအရာများကို သိခွင့်မပြုသည်ကို။ မြောင်ယိုလန်က စတင်ဖတ်ပြလေ၏။

‘ဆရာကြီး ထန်ကျွန်းခင်ဌား..... သိုင်းလောကက အနားယူတဲ့အတွက် ကျွန်တော် အထူးပဲ ကျေးဇူးတင်ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော် လေးစားစွာ ရှိကြကုန်တော့လိုက်ပါတယ်ခင်ဌာ’

ဟုအေး

မြောင်ယိုလန်မှာ မှက်မှောင်ကြွတ်သွားသည်။

စာရွက်ပေါ်ရှိ လက်ခေရာမှာ အလွန်တရာလှပသည်။

ခပ်စောစောလိုက်က အမြှူညီနောင် လာပေးသည့်စာမိ လက်မချနှင့် တစ်ထပ်တည်း တူညီနေသည်။

သူမသည် စဉ်းစားတွေးတောရင်း စာကို ယွမ်းစစ်ကျုံးစို့ရာသို့ ကမ်းဝေးလိုက်လေ၏။

သူမသည် စိတ်ထဲမှ တိုးတိုးရေရွတ်လိုက်သည်။

“သူများ ခတ်လိုက်မိတာလား”

ယွမ်းစစ်ကျုံးသည် စာကိုဖြန့်၍ အသေအချာ စစ်ဆေးသည်။

ခွဲစန့်ဟူသောစာ လက်ခေရာစစ်စစ်ဖြစ်သည်ကို သံသယရှိရန် မလိုကြောင်း ယွမ်းစစ်ကျုံး ကောင်းစွာသိသည်။

သူသည် စာရက်ကို အမှာရပြင်သာအောင် ထောင်ပြပြီး...

"အင်း... ခွဲစိန်ဟူသောသူ လက်ရောက်စစ်မိပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ အစဉ်တစိုက် ထောင်ကြည်အနီးကို လူသတ်တရားမဲ့အဖြစ် စွမ်း ခိုကြတယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့ အမှာကြီး မှားခဲ့ကြတာမို့လို့လား။ ဒီစာအမူ ထောင်ကြည်အနီးဟာ အစ်ကိုကြီးထန်ကျွန်းကို သတ်တဲ့လူ မဖြစ် နိုင်တော့ပါဘူး"

ခုနစ်စင်ကြယ် ယွမ်းစစ်ကုံးသည် ရွတ်တရက် လိုယွမ်းဟိုက် ကြည့်လိုက်ပြီး...

"ကျွန်ုပ်တို့ ထောင်ကြည်အနီးကို အထင်မှားခဲ့တဲ့ကိစ္စကိုတော့ အသားတေးပယ်ထားကြမိခဲ့ရာ ထောင်ကြည်အနီးနဲ့အတူ ကုတင်အောက် ဝင်ပုန်းပြီး ကျွန်ုပ်တို့ကြားက ပြေးထွက်သွားတဲ့လူကိုတော့ အသား တေးပယ်ထားလို့ မဖြစ်ဘူးချေ"

နားထောင်နေသူများသည် ယွမ်းစစ်ကုံးအစ်မကားကို နားမလည် နိုင်သလိုဖြစ်သွားကြသည်။

ယွမ်းစစ်ကုံးက လိုယွမ်းဟိုက် ကြည့်ပြီးပြောနေသဖြင့် ကုတင် အောက်၌ ဝင်ပုန်းနေသူမှာ လိုယွမ်းဟိုလေးလားဟု ခန့်မှန်းတွေးတော နေကြသည်။

ယွမ်းစစ်ကုံးက.....

"ဘယ့်နှယ်လဲ လိုယွမ်းဟို ကျွန်ုပ်တို့ သုံးယောက်ကြားထဲက ဖောက်ထွက်သွားနိုင်တာတော့ ကျွန်ုပ် မီးကျူးလို့ မဆုံးပါဘူးချေ"

ဤကဲ့သို့ တိုက်ရိုက်ခွပ်ခွဲလိုက်သံကိုကြားလိုက်ရသောအခါ အားလုံး ဟယ်ခနဲခြစ်သွားကြသည်။

အခြားသူများကို မဆိုထားနှင့်၊ ချောင်ယွင်ချီနှင့် ကျီးယွင်ကန် ဟိုပါ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားကြသည်။

အကြောင်းမူကား.....

+++

ယခင်တစ်ည။

သူတို့နှစ်ယောက်လုံး ထိုညကို ကောင်းစွာ သတိမပြုကြသည်။

သူတို့အခန်းထဲဝင်ပြီး မကြာမီ 'ဗွမ်း' ခနဲ အသံမြည်လွှက်

မိတ်မိတ်ကွဲသွားသည်။

တင်ခန်းလုံးလဲ မှောင်သွားသည်။

ထိုအချိန်၌ သူတို့ကြားမှ လူတစ်ယောက် ထိုးဖောက် ပြေး

သွားသည်။

အဖွဲ့တူ ဦးလေးမြစ်သူ ယွမ်းစစ်ကုံးက ထိုလူအား လက်စီတစ်

မျက်မှိုက်ထုတ်သည်။

ထိုလူက ဘုံ့ယွမ်းကောင်းလောက်အောင် အမှောင်ထဲ၌ ရှောင်

ထွက်သွား၏။

ထိုလူ၏မျက်မှိုက်ကို ချောင်ယွင်ချီရာ ကျီးယွင်ကန်ပါ လုံခေ

မမှတ်မိလိုက်ကြပါ။

သူတို့ အံ့သြနေမိက် နောက်ထပ် လူတစ်ယောက်က

သူတို့လုံးယောက်ကြားမှ ထိုးဟောက်ထွက်ပြေးသွားပြန်သည်။

သူတို့သည် ရန်သူများနောက်သို့ လိုက်သင့်ကြောင်း သိသော်လည်း အဖွဲ့ချုပ်၏ခေါင်းဆောင်ကြီးဖြစ်သူ ထန်ကျွန်း၏ အခြေအနေကို စိုးရိမ်မိသဖြင့် ရန်သူများကို အထွတ်ပေးလိုက်ကြသည်။

ထိုစဉ်အခါက ရန်သူများ ဖည်သူဖြစ်သည်ကို ယွမ်စင်ကျွန်းကလည်း မပြောခဲ့ချေ။

သူတို့ကလည်း ယွမ်စင်ကျွန်းသည် သူတို့ကိုသို့မင် မှောင်ထဲ၌ မမြင်နိုင်ဟု ထင်သဖြင့် မေမြန်နီစုံစမ်းခြင်းလည်း မပြုကြပေ။

ယခု ယွမ်စင်ကျွန်းက လိုယွမ်ဟိုအား တန်းတန်းမတ်မတ်ကြီး စွပ်စွဲနေသည်ကို တွေ့ရသောအခါတွင် သူတို့နှစ်ယောက်မှာ အံ့သြမဆုံး နိုင်အောင် ခြစ်နေကြရတော့သည်။

လိုယွမ်ဟိုသည် ယွမ်စင်ကျွန်း၏ စွပ်စွဲချက်ကို စိတ်မိုက်ဟန် မရှိသော်လည်း အထင်သေးသည့်အကြည့်ဖြင့်ကြည့်ကာ တဟတ်ဟတ် ရယ်နေတော့သည်။

လိုယွမ်ဟိုအနေဖြင့် တင်းတင်းမာမာ ပြန်လှန် ငြင်းဆန်ခြင်း မပြုသည်ကို နားထောင်သူထုအပေါင်းက လွန်စွာအံ့သြနေကြသည်။

ယွမ်စင်ကျွန်းက ဆက်ပြောသည်။

“ကျွန်က နတ်ဖျက်မိ ခိုထားတဲ့လူ မဟုတ်သေးတော့ ကုတင်အောက်က ဝင်နိုးနေတဲ့လူကို ကျွန် လုံးဝ မသိပါဘူးများ။ ဒီကြားထဲမှာ ကျွန်တို့ကြားထဲက ခြစ်ပြေးတော့ ကျွန်က ရေအလွင့်တား လက်ဝါး

သိုင်းနဲ့ မြတ်စိုက်လိုက်တယ်”

“တော်မဲ့တန်ခိုးလွဟာ ကျွန်လက်ဝါးကို မရှောင်နိုင်ပါဘူး။ ကျွန်ရဲ့ မဟာရန်သူတော်ကြီးကတော့ မှောင်ကြီးမည်ကြီးထဲမှာ လက်ဝါး ဖျက်သံလေးသံကို နားထောင်ပြီး လွတ်အောင်ရှောင်ထွက်သွားဖို့တယ်စွာ အံ့သရ”

မြောင်ယိုလန်သည် ယွမ်စင်ကျွန်းအား ဝေးကြည့်နေ၏။

ယွမ်စင်ကျွန်းအနေဖြင့် ထိုစဉ်က မှောင်ကြီးမည်ကြီးထဲ၌ ထွက်ပြေးသွားသူမှာ လိုယွမ်ဟိုဖြစ်ကြောင်း သက်သေပြရန် လိုအပ်နေသည်ဟု တွေးနေသည်။

+++

ယွမ်စင်ကျွန်းဆက်ပြောမည့် အကြောင်းအရာများသည် သက်သေပြချက်များ ခြစ်နိုင်သည်ဟု ယူဆသည်။

ယွမ်စင်ကျွန်းက ကောက်ချက်ချပြန်သည်။

“အဲဒီ မှောင်ကြီးမည်ကြီးထဲမှာ ကျွန်တို့ကြားက ထွက်ပြေးသွားတဲ့လူနဲ့မျက်နှာကို ကျွန် မမြင်လိုက်ရပေမယ့် အဲဒီလူ တယ်သူလဲ မှီတာတော့ ဟောဒီရက်ပိုင်အတွင်းမှာပဲ ကျွန် သိလိုက်ပါတယ်။ သိလိုက်ပုံကတော့ ဒီလိုနဲ့ ဒီတောင်ကလေးပေါ်မရောက်ခင် အောက်တက် နှင်မြင်ကြီးပေါ်မှာ ကျွန်တို့တတွေ အုပ်စုချင်း တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြပါတယ်”

“ဒါကို လုံပလေး မြောင်ယိုလန်ကတော့ သိမှာမဟုတ်ပါဘူး။ တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြတဲ့ ကျွန်တို့တတွေကတော့ ပြောနေစရာမရှိပါဘူး။ အဲဒါ

တိုက်ခွဲမှာ လိုယွမ်ဟိုဟာ 'ရေအလွှဲတား' သိုင်းကွက်ကို ချောင်နိုင်တဲ့ အကွက်မျိုး၊ သုံးသွားခဲ့တယ်ဗျာ အဲဒီညက ထွက်ပြေးသွားတဲ့လူဟာ လိုယွမ်ဟို ဖြစ်တယ်လို့ ကျွန် ခီတစ်ချက်တည်းဆို သူ့ကို ခွပ်ခွပ်လိုက်ပါတယ် ဗျာ"

သူသည် စကားကို ခေတ္တရပ်တန့်လိုက်ပြီး ကွင်းဆက်ကလေး များကို ထပ်မံတင်ပြသည်။

"ဒါပေမယ့် လိုယွမ်ဟိုလို လူကြီးလူကောင်းအဖို့ သူတစ်ပါး အခန်းထဲက ကုတင်အောက် ဝင်ပုန်းပြီး၊ ချောင်းမြောင်းများထောင်တဲ့ အလုပ်ကတော့ တကယ့်ကို မသင့်လျော်တဲ့ အပြုအမူကြီးမိပ်မှာ ဟော့၊ စာရွက်ပြုလေး ရတားလို့သာပေါ့ဗျာ၊ မဟုတ်ရင် အစ်ကိုကြီးထန်ကျွန်းကို သတ်သူဟာ လိုယွမ်ဟိုလိုတောင် ခွပ်ခွပ်နိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်"

ချောင်ယွင်ချိုက ထည့် ပြောပြန်သည်။

"သူ့လို ခန္ဓာနန်းတော်ထဲက ထိပ်တန်းကိုယ်ရံတော်ကြီး တစ်ယောက်က ခုလို သူတစ်ပါးအိပ်ထဲ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ဝင်လာတာ ကတော့ သိက္ခာအလွန်ကျတိုက်စွပါဗျာ၊ ထို့.....ကိုယ်ရံတော် သူခိုကြီး လိုတောင် ဆဲလိုရဲတဲ့ဂွဗေဗျာ"

ဤသို့ ဖျစ်ဖျစ်နုနုနု ခွတ်ခွေနေစဉ်မှာပင် လိုယွမ်ဟိုသည် တဟားဟား အော်ရယ်ရင်း မတ်တတ်ထလာ၏။

အခန်း (၃၅)

ဦးသူရန်ဆက် စာယ်နေ့စက်

ကျယ်လောင်သော စကားလုံးများ ပျံ့ထွက်လာသည်။

"ဟားဟားဟား..... တကယ့်ကို ပြောင်မြောက်တဲ့ စကားလုံး တွေပါပဲ၊ ဟားဟားဟား....."

ယွမ်စင်ကျွန်းက မှန်ကုတ်ကုတ်ဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။

"ဘာလဲ၊ ခင်ဗျားက ကျွန်ကောင်းကို ငြင်းချင်သေးလို့လား၊ ခင်ဗျာနဲ့ လွင်ဗျာမျှကို ကျွန် အကုန်သိတယ်၊ ကျွန်ကို ညာလို့မရဘူး" လိုယွမ်ဟိုသည် ရယ်ချီနီသတ်လိုက်ပြီး.....

"ဘယ်နှယ်၊ ခေါ်သင်ကြားနေရတာလဲ၊ ကျွန်က ခင်ဗျားကောင်းကို ဘယ်မှာ ငြင်းလိုကုန်နဲ့၊ ထန်ကျွန်းနဲ့ ကုတင်အောက်မှာ ဝင်ပုန်းခဲ့တာ ကျွန်မိမိ"

မှန်ပွင့်လင်းလင်း ဝန်ခံလိုက်သည် လိုယွမ်ဟို၏စကားကြောင့် လူတိုင်းလူတိုင်း ဟာခနဲ ခြစ်သွားကြသည်။

ပြီးသူရန်ဘက်အဆင့်ဆင့် ဤသို့ လွယ်ကူစွာ ဝန်ခံလိုက်ခြင်း အတွက် မြှောင်ယိုမန်သည် လိုယွမ်ဟိုအပေါ် အတော်ကလေး လေးစား သွားသည်။

“ဝေဖုာတို့ ကျွန်ကို ဆဲကြဆိုကြတာ ကျွန် စိတ်မချိုးပါဘူး ဘာဖြစ်လို့ဝေဆိုတော့ ကျွန်ကလဲ ဒီကတင်အောက်မှာ ဝင်ပုန်းနေပါ တာကိုးဗျ”

လိုယွမ်ဟို၏မျက်နှာသည် စုတ်တရက် တည်တည်ကြည်ကြည် ဖြစ်သွားပြီး.....

“ကျွန်က အဲဒီလို မလုပ်လို့ မဖြစ်ဘူးလေ၊ ဘာကြောင့်လဲ သိလား ကျွန်တို့ရဲ့စကားရန်ကြီးက အဲဒီလိုလုပ်ဖို့ ကျွန်ကို မိမ့်ကြားလိုက် တာ ကျွန်ဟာ စကားရန်ကြီးရဲ့အမူတော်ကို ထမ်းဆောင်ခဲ့ခြင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်”

ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ သိုင်သမားအားလုံး ဖုတ်ဖုတ်လတ်လတ် နီနီကြောကြောဖြစ်သွားကြ၏။

ပထမပိုင်းက လိုယွမ်ဟို၏စကားကို နားထောင်ရာ၌ သာမန် စိတ်ဝင်စားမှုမရှိဖြင့် နားထောင်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ယခု စကားရန်ကြီး၏ အမူတော်ကို ထမ်းဆောင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ တယ်ဟုသော စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါတွင်မူ သာမန် စိတ်ဝင်

စားမှုမရှိဖြင့် နားထောင်၍ မရတော့ပေ။

အဘယ်ကြောင့်နည်း။

လိုယွမ်ဟိုသည် မန်ချွေစကားရန်၏ လက်ပါးစေတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီး မန်ချွေစကားရန်သည် ပြည်တွင်းသို့ ပျိုးချစ်သိုင်သမားအဖွဲ့ ကြီးများကို ဂြိုဟ်ကရန်ကြီးပမ်းစေသဖြင့်ကြောင်း သိနေခြင်းပေတည်း။

ယခု လိုယွမ်ဟိုအား တာဝန်ပေးလိုက်သည့်ကိစ္စသည် နာမည် မကျ် ထန်လုံသိုင်အဖွဲ့ကြီးဖြစ်သည်။

ထန်လုံအဖွဲ့ကြီးအား ဂြိုဟ်ကရန်ဖြစ်ကြောင်း အားလုံးက နားလည်သဘောပေါက်ကြပြီဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဤမျှ နီကြားသွားခြင်း ဖြစ်လေ၏။

ယင်မာရွှန်းလို သိုင်အဖွဲ့ပျိုးမှာ ဌာနချုပ်အတည်တကျ မရှိသော သိုင်အဖွဲ့များဖြစ်သည်။

သူတို့သည် မန်ချွေစကားရန်၏တပ်များကို ပြောကံကျွေးလိုက် နိုက်နိုက်သာယာက အရာရှိတို့များနှင့် ပြေခွင့်ဆိုပေးလိုက်သည်။ လူယက် တိုက်နိုက်ကြသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ လူကောင်းသူကောင်းများကိုပါ ခြေလှန်လက်လှန် တိုက်နိုက်မိတတ်ကြသဖြင့် ထောင်ကြည်အနီးနှင့် ထောင်ပိုင်ဓဇ္ဈမှာ ယခုကဲ့သို့ နာမည်ပျက်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော်.....

မန်ချွေတပ်များထနေခြင်း ယင်မာရွှန်းလို သိုင်အဖွဲ့ပျိုးသို့

မှတ်တရက် စီမံခန့်ခွဲရန် ခန့်မှန်းချက်ပေး

ထန်းလုံးကဲ့သို့သော သိုလ်အဖွဲ့ကြီးများမှာ ဌာနချုပ် အတည်
တကျ ရှိသဖြင့် မန်ချွတ်တို့၏ရန်ကို ကြောက်ရွံ့သည်။

ကြိုတင်သတင်း ပေးပါက တစ်ဖွဲ့လုံး ပြတ်ပြတ်ပြန်နိုင်သည်

“အရေးအသားဖို့ ရှိနေပေသည်။

ယင်ကြည်သည် မန်ချွတ်ကေရာခံ၏အမိန့်အရ လိုယွမ်ဟို
လာရောက်နားထောင်နေသည်ဟု သိရသောအခါ ကြက်သီတာပြန်ဖြန်း
ထသွားသည်။

အဖွဲ့ချုပ်ခေါင်းဆောင်ကြီး၏ ကုတင်အောက်ရောက်နေသည်ကို
မသိရှိခြင်းက ထန်းလုံးလိုအဖွဲ့ကြီး၏ ကင်းသမားများ ပညာမရှိလေ့
သည်ကို သတိပြုနိုင်သည်။

လိုယွမ်ဟိုက ကျယ်လောင်သောအပေါ်ခြံ ဆက်လက်ပြောကြား
နေ၏။

“ကျွန်တော်ကြောင်းမိမိပတ်သက်ပြီး ပြောရမယ်ဆိုရင် အစကနေ
ပြန်ပြောမှ ကောင်းလိမ့်မယ်ချ”

မြောင်ယိုလန်က မြဲ၍ ဝင်ပြောသည်။

“ခြံရံပုန်ကို မှန်မှန်လင်းလင်း ဝန်ခံတင်ပြဆွေးနွေးပြီးကြ
မှသာ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး အများအပြားကို ဆက်စပ်နားလည် သဘော
မခိုက်ကြရမှာပေါ့”

လိုယွမ်ဟိုက ခေါင်းညှိတ်၏။

“မှန်တယ်၊ ကျွန်ုပ်ကလဲ ပြောပြဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်၊ ကဲ.....

ပေးတီမှာ ကြည့်ထားကြ၊ ဒါက ခင်ဗျားတို့ အရေးအသားချင်မှထားမယ်၊
ကားထားမထားတား အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး၊ ပြင်ပူတယ်ပို့အောင်တော့
ကြည့်ထားကြပေါ့”

သူသည် ပြောပြချင်ဆိုသဖြင့် ရင်ဘတ်အတွင်းမှ စာတိုက်နီကြီး
တစ်စိတ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

သူသည် စာတိုက်နီကြီးများကို အမှုန်ချင်သာအောင် ထောက်ပြ
နေသည်။

စာတိုက်ပေါ်တွင် ‘အမိန့်တော်’ ဟူသောစာလုံးကို ထင်ရှားစွာ
ရေးသားထားသည်။

စာတိုက်မှာ တောက်မြဲပြီးသားဖြစ်၍ လိုယွမ်ဟိုက အတွင်းမှ
စာကို ဖုတ်ခနဲ ဆွဲထုတ်ယူလိုက်ပြီး အမှုန်ကြားအောင် ကျယ်လောင်စွာ
တင်ပြလေ၏။

အမိန့်တော် မှတ်လိုက်သည်.....

‘နန်းတွင်း၌ ဘေးလက်နက် ကိုင်ဆောင်ခွင့် ရရှိသူ
အဆင့်မြင့်ကိုယ်စံတော်ကြီး လိုယွမ်ဟိုအား ကြားသိစေလိုက်သည်။

ကောရဒိုကြီး နှုတ်မိန့်မြှောက်ကြသည့်အမိန့်အတိုင်း အမှုတော်
ထမ်းဆောင်ရမည်၊ လုံးဝ တိမ်းစောင်းခြင်း မရှိစေရ။

တပ်မဟုန်ကြီး ကျွဲကျပ်စိုက်

ကျွဲကျပ်စိုက်ဆိုသူကား မည်သူနည်း။

၁၁၂ ● စာစဉ်သိုလ်နေလင်းအောင်

ကျွန်ုပ်တို့ကဆိုသော မနိဈေးအမျိုးသား သိုင်းလောကထဲကြို
မြစ်သည်။

သူသည် မနိဈေးကရက် ကန်လုံအံ လက်ရင်းလှပတော်ကြီး
ပြီး မနိဈေးနန်းတွင်း၌ အတော်ကလေး ဩစာကြီးမားသူဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ကအကြောင်း ဖော့သုတကြွယ်ဝသည့် ယဉ်ကျေးမှု
ယွမ်စင်ကျွန်းတို့က ကောင်းစွာ သိရှိထားကြသည်။

လိုယွမ်ဟိုက မာန်ပါပါ ဆက်ပြော၏။

“ကျွန်ုပ်တို့အိမ်ထောင်ကြောင်း ပြောပြီဆို ခင်ဗျာတို့ရဲ့ အစ်ကို
ကြီး ထန်ကျွန်းအကြောင်း ပြောရတော့မှာပေါ့ဗျာ”

လိုယွမ်ဟိုသည် ယွမ်စင်ကျွန်းသား ဦးစွာကြည့်လိုက်သည်။

အခန်း(၃၆)

ချွမ်းချွမ်းလောက ခဏ်သည်ခဏ်

ယွမ်စင်ကျွန်းသည် ဒေါသတရား မာနတရားများ မကင်းစင်
သောသည့်မျက်နှာဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်နေဆဲဖြစ်သည်။

ထိပ်ထင်သော အမှုအရာဖြင့် တုံ့ပြန်နေဆဲသာ ဖို့သေး၏။

ဒါကို လိုယွမ်ဟိုက အမှုမထားဘဲ သူ့စကားကို ဆက်ပြ
ဆက်လျက်.....

“နောင်ပြီးယွမ်စင်ကျွန်း ကျွန်ုပ်တို့ မျက်လုံးမြှောက်ကြည့်
မနေပါနဲ့ဗျာ ကျွန်ုပ်က ပြောပြီဆို ခင်ဗျာတို့ ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း အားလုံး
ကို မမြင်မချန် ပြောမှာပါဗျာ”

ယွမ်စင်ကျွန်းသည် မည်သည့်စကားမျှ မပြောဘဲ လိုယွမ်ဟို

အရိပ်အမြင့်ကို မမှတ်မသုန် စောင့်ကြည့်နေသည်။

“အစ်မနော် ကျွန်တို့ရဲ့ တပ်မဟုတ်ကြီး ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ နန်းတွင်းက ကိုယ်တော်ကြီး ဆယ်စုစုစပ်ကို မိတ်ဆက်ပေးဖို့ ခွင့်ပြုတော်မူ အဆင့်မြင့်ကိုယ်တော်ကြီးနဲ့ပိုလဲ သိပ်အထင်မကြီးနဲ့ ဦးစီးသိုင်းမညာကတော့ ခင်ဗျားတို့ မြင်တဲ့အတိုင်း သူ့လိုကိုယ်လိုပါပဲ တောင်းကလပ်နား မရောက်ခင် ကျွန်တို့ ကိုယ်တော်ကြီးမပိုင်စု ဆွဲခေါ်နိုင်စေလာတာပဲ ခင်ဗျားတို့ မြင်မှာပေါ့ဗျာ”

မှန်သည်။

မျက်စိဖြူပေါင်စုသည် တောင်ခြေနား ရောက်သည်အထိ လိုပွင့်ဟိုအား ခွေတစ်ကောင်အား ဆွဲခေါ်လာသလို ဆွဲခေါ်ခဲ့လေသည်။ အားလုံးက မသိမသာ ခေါ်ညွှတ်ကြသည်။

“ထားပါတော့နား ဒါကတော့ သက်သက်ဂုဏ်မြဲခေါ်ပေါ်တဲ့ နာမည်ရှိ သိပ်တော့ အရေးမပါလှပါဘူး အရေးပါတာကတော့ ကျွန်တို့ ဇိုက်ပဲဗျာ သူက ကျွန်တို့ကို စပြီး စကားပြောပါတယ်”

“ဒီကနေ့ ခင်ဗျားတို့ကို နံနက်ညီ ခေါ်လိုက်ရတဲ့အကြောင်းကတော့ သိုင်းလောကထဲမှာ လွှမ်းလွှမ်းတောက် ကျော်ကြားနေတဲ့ သိုင်းမညာရှင်ကြီးတစ်ယောက် ကျွန်တို့နန်းတွင်းကို ကြွရောက်လာလို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်” ခုနဲ့ စတင်ပြောကြားပါတယ်။

“ကျွန်တို့ ကိုယ်တော်ကြီး ဆယ်စုစုစပ်ယောက်စလုံး အံ့ဩသွားကြတယ်ဗျာ ခင်ဗျားတို့ပဲ ငွေစာကြည့်ကြည့်ဦး သိုင်းလောကထဲက

လွှမ်းလွှမ်းတောက်ပူရှိန်ကြီးက မန်ချွန်နန်းတော်ထဲ လာရှာသလိုတဲ့ နာမည်က လွယ်တဲ့ကိစ္စပဲ မဟုတ်ဘဲနား ဘက်ပြောင်လာတယ်ဆိုရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့လေ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တို့ကလဲ ဝိုင်းမကြံတာပေါ့။ ‘တပ်မဟုတ်ကြီး’ စစ်ဗျား ဧည့်သည်တော်ကြီးရဲ့နာမည်ဟာ ဘယ်သူပါလဲလို့”

“တပ်မဟုတ်ကြီး ကျွန်တို့ရဲ့ကံက ဖွင့်မပြောဘူးဗျာ။ ဒါကတော့ ဧည့်သည်တော်ကြီးပါ။ အရက်ခိုင်း စတဲ့အဓိပ္ပာယ်တော့ ဧည့်သည်တော်ကြီးကို မြင်ရပါစေမယ်လို့ ပြောပါတယ်”

“ပြောပြတာနဲ့ သူဟာ နေရာက ထသွားတယ်။ မကြာခင်မှာပဲ ရောက်ရှိပြီး ပေါ့တယ်။ စတယ်ဆိုတော့ကား ပြင်ဆင်တာပါ။ ဧည့်သည်တော်ကြီး မရောက်မသတိနဲ့တော့ ဘယ်အရက်စသောက်လို့ ဖြစ်မယ်ဗျာ”

“အဲဒီအချိန်မှာ မောင်သံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရပြီး တပ်မဟုတ်ကြီးနဲ့အတူ ဧည့်သည်တော်ကြီး ဝင်လာပါတယ်။ အရပ်အမောင်းက မြို့နဲ့မြို့၊ ဥပမိရပ်ကလဲ-ကောင်းကောင်း၊ လူမြင်တာနဲ့ လေးစားရော ကောင်းတဲ့ နံရံရည်မျိုးဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တို့ ဆယ်စုစုယောက်စလုံး သတိတော့ကြပါတယ်။ သူ လမ်းလျှောက်ပုံကို ကြည့်တာနဲ့ သူ့ရဲ့ သိုင်းမညာ ဘယ်လောက်ကောင်းတယ်ဆိုတာလဲ ကျွန်တို့ ခန့်မှန်းနိုင်ခဲ့ကြပါတယ်”

“တပ်မဟုတ်ကြီး ကျွန်တို့ရဲ့ကံက ပြီး စကားပြောပါတယ်။ ညီတော်၊ နောင်တော်တို့နဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ရအောင် မဟာမိတ် ထူမြတ်လှတဲ့ ဧည့်သည်တော်ကြီးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါရစေ”

“ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဟာ နယ်နယ်လှ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး မဟုတ်ပါဘူး၊
ထန်းလုံ(ပေကွဲ)အဖွဲ့ရဲ့ အဖွဲ့ချုပ် မေါင်းဆောင်ကြီး ထန်ကျွန်း
ဖြစ်ပါတယ်။ လက်ရှိ သိုင်းလောကမှာတော့ အင်မတန်တောက်ပတဲ့
မှတ်ကြမ်းကြီးတစ်လုံးပေါ်မှာ” လို့ ပြောပြီး မိတ်ဆက်ပေးပါတယ်။

“ကျွန်တို့လဲ သူနဲ့ပူးပေါင်း ကြားလိုက်ရော အားလုံး ထိတ်လန့်
ကုန်တော့တာပါ။ ထန်းလုံအဖွဲ့ရဲ့ အဖွဲ့ချုပ်မေါင်းဆောင်ကြီးဆိုတာ
လွှမ်းမိုးတော့က် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပဲ။ နောက်တစ်ခု အံ့သြစရာရှိတာက
ထန်းလုံအဖွဲ့ကြီးဟာ တရုတ်လူမျိုးတွေရဲ့ သိုင်းအဖွဲ့ကြီးလို့ သိုင်း
လောကသားတိုင်းလိုလို သိထားကြတဲ့ အဖွဲ့ကပါပဲ။”

အခန်း (၃၃)

ရတနာပင်မြင့် အခြေခံ

“ဘယ်ထန်းလုံအဖွဲ့သားနာ ဘယ်ထန်းလုံအဖွဲ့မေါင်းဆောင်
မန်ချွန်မဟုတ်တွေနဲ့ အဆက်အသွယ် မလုပ်တူးဆိုတာ ကျွန်တို့ သိ
ကြတာပဲ။ ဒီလို ကင်းကင်းရှင်းရှင်းပဲ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ကို တပ်မတော်
ကျွန်ုပ်တို့က ဘာဖြစ်လို့မှ မိတ်မေါ်ရသလဲ”

“မေါင်းဆောင်ကြီးထန်ကျွန်းက ဘာဖြစ်လို့ မန်ချွန် နန်းတော်
ထဲ လာရတာလဲ။ ကျွန်တို့တော့ ဘယ်လိုမှ သဘောမပေါက်နိုင်ဘဲ
ဖြစ်နေခဲ့ရတာ”

“သူ၏ ဝေဖန်သုံးသပ်မှုသည်ပင်လွှင့် အမျိုးဘာသာမှစိတ်နှစ်
နီးနှယ်လွှက်ရှိသဖြင့် သိုင်းသမားတိုင်း စိတ်အားထက်သန်လာသည်။

ကောင်းအိုးမဟုတ် ပြည့်သိုက်မြို့ကလှသည် ကောင်းဝိုင်း။

“ကျွန်တို့ကလဲ အရက်ခွက်တွေ ကိုင်မြှောက်ပြီး သူ့ကို နီးကူး
ကောင်း ပြောကြားပါတယ်။ သူကလဲ ‘အခုလို မန်ချွန်ကေရာရန်ကြီးရဲ့
အလွန်တရာ အစေ့ပါလှတဲ့ အဆင့်မြင့် ကိုယ်ခံတော်ကြီး၊ ခဲယဉ်း
ယောက်ခဲ၊ ခုလို မှန်ဆင့်ခွင့် ရတဲ့အတွက် အင်မတန် ဂုဏ်ယူပါတယ်’

“ကိုယ်ခံတော်ကြီး ဆယ်ရှစ်ယောက်ခံ၊ ဂုဏ်သတင်းကတော့
ကျွန်တို့ သိုင်းလောကထဲမှာ ဝှက်ကြောင်နေပါတယ်” လို့ နီးကူးကောင်း
ပြောတယ်။ ကျွန်တို့မှာ မနေတတ် မတိုင်တတ်ကို ဖြစ်နေရတာပါပဲ။”

“အရက်သိုင်းမှာ စားသောက်ပြီးတဲ့အခါကတော့ ကျွန်တို့တို့

က ခေါင်းဆောင်ကြီးထန်ကျွန်းက သူ့ရဲ့ သီးခြားအဆောင်ကို စိတ်ဝင်
သွားတယ်။ ကျွန်တို့က ကိုယ်ရဲတော်ကြီး ဆယ်စုစီယောက်လဲ ပါတာပဲ
ဗျာ၊ တပ်ယူမှုကြီးရဲ့အဆောင်ကို စိတ်ဝင်သွားဗျီ ဆိုကတည်း။
အင်မတန် အချေပြပြီးတုန်းတွေ့တဲ့တာ ပြောဆိုကြတော့မယ်ဆိုတ
ကျွန်တို့ အလိုလို သိပြီးပါပြီ။

“သီသန့်အဆောင်လဲ ရောက်ရော ခေါင်းဆောင်ကြီး ထန်ကျ
ွန်းက စတင်စကားပြောတော့တာပါ။ သူက တိုင်ပြည်ကို တကယ်ရုတ်
အကြောင်း ကျွန်တို့ ကိုယ်ရဲတော်ကြီးတွေ တိုင်ပြည်အပေါ် ချစ်တဲ့
စိတ်ထက် သူ တိုင်ပြည်ရဲ့စိတ်က မလျော့တဲ့အကြောင်း ပြောကြားတဲ့
တိုင်ပြည်အတွက် အကျိုးရှိနိုင်တဲ့ ကိစ္စစစ်ချင်ကို မော်ထုတ်လိုတဲ့
အကြောင်း ပထာမဗျီပြီး စကားပြောပါတယ်။

“ကျွန်တို့အဖို့မှာတော့ သူလို” ဟုလိမ့်ကြီး ရောက်လာတဲ့
ဆိုကတည်းက စိတ်ဝင်စားနေတာပဲဗျာ။ သူ့စကား ကြားလိုက်ရတော့
ဂိုဏ်း စိတ်ဝင်စားသွားရတော့တာပေါ့။ သူက စကားရပ်ကြီး လိမ္မော်ဝှမ်း
ရတနာတွေအကြောင်း စပြောတဲ့အခါကတော့ ကျွန်တို့အားလုံး နားရွက်
တောင် မပတ်ပါကြတော့ပါဘူးဗျာ။

“စကားရပ်ကြီး လိမ္မော်ဝှမ်း ပီကင်းကို စွန့်ခွာခါနီးမှာ အခါ
အနုကတိုက်တန်တဲ့ ခန္ဓေငွေငှာနာ ပြောက်ပြားစွာကို လျှို့ဝှက်တဲ့
နေရာတစ်နေရာမှာ မြှုပ်နှံထားတဲ့အကြောင်းကို စိကပတ်တုံး ပြောပြ
တော့တာပါပဲဗျာ”

ထန်လုံသိုင်းအဖို့မှ အဖွဲ့သားများသည် ထိုကေားကို ကြား
လိုက်ရသောအခါ ခေါင်းမတ်နိုင်အောင် မြစ်သွားကြရလေတော့သည်။

မျိုးချစ်သိုင်းခေါင်းဆောင်တစ်ဦးဟု တရုတ်ပြည်သူများက
သိပြီတော့သည် ထန်ကျွန်းသည် တရုတ်ပြည်သူပြည်သားတို့ ဝိုင်ဆိုင်း
သည် လျှို့ဝှက်ရတနာများအကြောင်းကို မန်ချူးအရာရှိများအား သွား
ရောက် အထုပ်ချေပြနေသည် မဟုတ်ပါလော။

သိုင်းလောက၌ မည်မျှပင် နီးဆုံးလှယက် ချေကြစေကာမူ
ထိုဆိုးသွမ်းမှုသည် မန်ချူးနယ်ချဲ့တို့အား မျက်နှာလိုမျက်နှာချေခြင်း
လောက် ရုတ်စရာမကောင်းဟု တရုတ်တစ်ပြည်လုံးက ယူဆထား
ကြသည်။

ဆိုလိုသည်မှာ နီးဆုံးလှယက်ခြင်းကို ခွင့်လွှတ်ကောင်း
ခွင့်လွှတ်မည် မြင်သော်လည်း မန်ချူးနယ်ချဲ့တို့အား ကပ်စားရဲစား
မြဲလုပ်သည်ကို ခွင့်လွှတ်နိုင်ကြခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

“ထန်ကျွန်းက ‘ဒီရတနာတွေကို လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့တော့
ထုတ်ပေးနိုင်ဘူး ဒီရတနာတွေကို ထုတ်ပေးရမယ့် သော့ချက်တော့
ကိုတယ်။ အဲဒီသော့ချက်ဟာ နှစ်ခုရှိနေတာက ဦးဆောင်ခြောက်ရော
ကောင်းနေတယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ကျွန်တို့ရဲ့တပ်မှူးကြီး ကျွန်တို့ရဲ့
က လေးလေးစားစား ပေးမြဲနိုးပါတယ်”

“သော့ချက်က ဘယ်လိုဗျာ နှစ်ခု ဖြစ်နေရတာလဲဗျာ” လို့
မေးပါတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ထန်ကျွန်းက ‘ဒီရတနာတွေကို လိမ္မော်

သို့ထားပြီး နှစ်ပိုင်းပိုင်းထားတယ်တဲ့ တစ်ပိုင်းကတော့ ပြောင်ပီသာရယ်မှာ ခိုနေပြီး ကျန်တစ်ပိုင်းကတော့ ကျပ်ဆီမှာ ခိုနေပါတယ်။ သူက ပြောပြောဆိုဆို သူ့လက်ထဲက ခေ့ဟောင်းစာကြေးတစ်စင်းကို အားရ ပါးရ ပြောကပြလိုက်ပါတယ်တာ။

“ကျုပ်တို့ကလဲ ငေးနေကြတော့တာပေါ့၊ ဒီစာကြေးက ဘာများ ထူးခြားမလဲလို့ ထန်ကျွန်းက ကျပ်ဆီမှာ ပြောင်တစ်ပိုင်းရှိတယ်ဆိုတာ ကျုပ်လက်ထဲမှာ ကွဲကွဲပြာပြား ခိုနေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟောဒီစာထဲမှာ ခိုနေတာပေါ့ လို့ ပြောပါတယ်။ ကျုပ်တို့လဲ သဘောပေါက်သွားတယ်၊ စာသွားထဲမှာ မြှုပ်ထားရင်မြှုပ်ထား၊ မြှုပ်မထားရင် ဓားလက်ကိုင်စို့ရဲ ထဲမှာ ထည့်ထားရမှာပဲလို့။”

“ထန်ကျွန်းက ဆက်ပြောတယ်။ ‘အဲဒီပြောင်တစ်ပိုင်းကို ချဉ် ဆိုရင်တော့ ဝေဇာရန်ကြီး လီခွစ်ဝှမ်းရဲ့ ဓားနာတွေဟာ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့ အိတ်ထဲက နှိုက်ထုတ်ယူရသလို လွယ်ကူသွားပါပြီဗျာ’တဲ့။ ဒါပေမဲ့ ပြောင်ပီသာရယ်မှာ ခိုနေတဲ့ပြောင်ကတော့ အဝတ်ကို မလွယ်ဘူး၊ သူတို့က တကယ့်ကို လုံလုံခြုံခြုံ သိမ်းဆည်းထားကြတယ်။”

“ဒါထက်ပိုဆိုတာက အခု သူတို့ မိသားစုထဲမှာ အင်မတန် ထက်မြက်တဲ့ သိုင်းသမားတစ်ဦး ပေါ်နေတယ်။ သူတို့တော့ သိုင်း လောကသားတွေက ‘မိုးအောက်မြေပြင် ပြိုင်ဘက်ကင်း ကျင်မြန်စွာ ပြောင်ရင်ဖုန်း’လို့ ခေါ်ကြတယ်’လို့ သူ့စကားကို ဆက်ပြောပါတယ်။

“သူ့စကားက ဟုတ်မလိုလို့နဲ့ တကယ့်အရေးကျတော့

မရဲသွားတာပဲလို့ ကျုပ်တို့စိတ်ထဲမှာ ထင်လိုက်မိကြပါတယ်။ ကျုပ်တို့ စိတ်ထဲမှာ ဘာတွေ တွေးနေတယ်ဆိုတာကို ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ခိုမိတယ်။ ကျုပ်တို့အားလုံးကို ခပ်ပြန်ပြန်ကြည့်ပြီး ပြောပြန်တယ်။

“ခင်ဗျားတို့ ဘာတွေ တွေးနေတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်ဗျာ၊ နိမ့်မှာ ကျင်မြန်စွာပြောင်ရင်ဖုန်းအပေါ် အနိုင်ရနေမိရင်မယ့် နည်းအား၊ မလိုအပ်နဲ့ ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ရဲ့ တန်ဖိုးရှိတဲ့အချိန်တွေကို ဘာဖြစ်လို့ လာပြန်နဲ့ပစ်ရမှာလဲဗျာ လို့ ပြောတယ်။”

“သူ့စကားတွေကတော့ စာကယ့်ကို အချိတ်အဆက်ရှိတဲ့ စကားတွေပါပဲ၊ ရတနာမြေပြင်နှစ်ခု ဘယ်နည်းတယ်လို့ ပေါင်းစပ်နိုင်တယ် ဆိုတဲ့ နည်းလမ်းတွေကို သူက တပ်မဟုတ်ကြီး ကျွန်ုပ်တို့ကို အသေ အချာ ရှင်းလင်းပြတယ်။”

“သူ့အစီအစဉ်တွေဟာ ယုံကွက်မရှိလောက်အောင် မိမိ အသေသပ်လုပ်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ကျုပ်တို့ အယ်ရှစ်ယောက်လုံးက ‘သိပ်ပိုင်တဲ့အကြံ.....သိပ်ပိုင်တဲ့အကြံ’ပါလို့ပြောပြီး ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်ပြီး ထောက်ခံမိကြပါတယ်။”

ထိုအခါ ခန့်မထဲမှ လူအားလုံးလိုလို ထန်ကျွန်း ရှင်းပြသည့် နည်းလမ်းများကို ကြားသိလိုကြ၏။

ထောင်ကြည်အနီးက ကြားမြတ်၍ မေ့ခန်း ထုတ်လိုက်လေ သည်။

“အင်း.....ခင်ဗျားတို့ ကိုယ်ပိုင်တော်ကြီး ထပ်နှစ်ယောက်နဲ့

ကတောင် ချီကုန်းရတယ်ဆိုတော့ ဘာကြီးထန်ကွန်း ချီနဲ့ပြတ်
နည်းလမ်းတွေဟာ တကယ်ကောင်းလိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်စိတ်ချရပါတယ်
အဲဒီနည်းလမ်းတွေကို ကျွန်တို့ သိရရင်တော့ အသေးစိတ်ပိုပြီး ချွန်နဲ့
နိုင်မှာပေါ့ဗျာ ဘာနည်းလမ်းတွေမှားလဲဗျ”

လို့ယွမ်ဟိုက်က ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

“သူပြောပြခဲ့တဲ့ နည်းလမ်းတွေ အကြံဉာဏ်တွေကို အချိန်
တန်ခိုင်း သိလာကြပါလိမ့်မယ် အခုအချိန်မှာတော့ သိပြီး နည်းလမ်း
တွေကြီး ပြောနေရုံ မလုံသေးပါဘူးဗျာ”

ထောင်ကြည်အနီးတို့မှာ မည်သည့်စကားမှ စောဒက မတက်
နိုင်တော့တဲ့ ငြိမ်သက်သွားရသည်။

လို့ယွမ်ဟိုက်က ဆက်ပြော၏။

“အဲဒီတစ်နေ့လုံး ကျွန်တို့ အကြံအစည် ဆွေးနွေးခွင့်
ရလိုက်ကြပါတယ် နောက်တစ်နေ့မှာတော့ ခေါင်းဆောင်ကြီး ထန်ကွေ
နဲ့ဟာ ကျွန်တို့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး သူရဲဌာနေကို မြန်သွားပါတယ်
ထန်ကွေနဲ့ မြန်သွားဦးတဲ့အခါကတော့မှ တပ်မဟုတ်ကြီး ကန့်ကွက်မိုက်ဟာ
ကျွန်တို့ တစ်ဆောင်ရယ်တာဝန်တွေကို ခွဲဝေချတာပေးတယ်ဗျ”

“တပ်မဟုတ်ကြီးပဲက ကြားရတဲ့စကားအရတော့ ထန်ကွေနဲ့ဟာ
သိပ်မြန်မြန်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပါပဲ သူဟာ မနီဈေး ခွေနေတာတွေနဲ့ဟာ
ရာထူးရာခွေရ ကြီးကြီးမားမားလဲ မလုံချင်ဘူးတဲ့ ခွေ ခွေကျောက်သံ
ပတ္တမြားတွေလဲ မယူချင်ဘူးတဲ့ ဘယ်လောက်မြန်မြန်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး

လဲဗျာ ဒါပေမယ့်.....”

လို့ယွမ်ဟိုက်က ‘ဒါပေမယ့်.....’ဆိုသောစကားကြောင့်
သိုင်းသမားအားလုံး ခေါင်းဆောင်သွားကြ၏။

ဒါပေမယ့်အောက်ကွယ်၌ ထန်ကွေဘက်သဘောတရားတစ်ခု
ပါလာမည်မှာ သေချာနေပေသည်။

“ဒါပေမယ့် ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက သူ့အကျိုးစီးပွား မပါဘဲနဲ့ ဘာ
မြင်လို့ ကျွန်တို့ မနီဈေးနဲ့ဆက်ထဲ ရတနာတွေ လာဦးရသလဲ တပ်မ
ဟုတ်ကြီး ကန့်ကွက်မိုက်ဟာ ဒီအချက်ကို သေသေရာရာနဲ့ပြီး တွေးပါတယ်”

“ဒီလောကကြီးထဲမှာ ဒီလောက် ရက်စရာတဲ့စေတနာရှင်
မရှိနိုင်ဘူးလို့ တပ်မဟုတ်ကြီး ကန့်ကွက်မိုက်က ပြောပါတယ် ‘ဒီအကြောင်း
ရင်းကို နှစ်ခမ်းရယ်လဲ လေ့လာရမယ်’လို့ အမိန့်နဲ့ပါတယ် ကျွန်တို့ကို
ခွဲဝေပေးတဲ့ တာဝန်တွေဟာ ဒီတာဝန်တွေပါပဲ”

“ကျွန်လဲ ဝီကင်းနေပြည်တော်က ထွက်ခွာလာရော ခေါင်း
ဆောင်ကြီး ထန်ကွေနဲ့ဟာ သိုင်းလောကထဲက အနားယူတော့မယ်
ဆိုတဲ့ သတင်းစကားလဲ ကြားလိုက်ရပါရောဗျာ ဒါနဲ့ ကျွန်လဲ ထန်ကွေ
နဲ့ကို ပေးဖို့ လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေ ရှာဖွေနေတော့တာပေါ့”

“လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေ တစ်ပွေတစ်ပိုက်နဲ့ သူ့ထိလဲ ရောက်
သွားရော ထန်ကွေနဲ့ဟာ ကျွန်တို့ကို လွှဲကလဲရော ကြိုဆိုခဲ့ပါတယ်
သူ့ဘေးမှာ ထိုင်ခိုင်းပါတယ် ပြဿနာတစ်ခုကိုလဲ တင်ပြပါတယ်
ဒီပြဿနာ တင်ပြတဲ့အခါမှာ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို ထိခိုက်မှာ ဖြစ်

၁၂၄ ● တက္ကသိုလ်နေသင်းအောင်

တယ်”

လိုပွန်ဟိုသည် ယင်ကြည်အား လှမ်းကြည့်ပြီး ဓုတ်တရက်
မပြောသေးဘဲ အကဲခတ်သလို ဆိုင်းခဲ့လေ၏။

ဆိုင်းလောတအကြိမ် မိုမိုမြေမှု (၄) ● ၁၂၅

အခန်း(၃၈)

အန္တရာယ်တွေမြူး လက်ဆုံးခေး

အကဲခတ်နေသည့် လိုပွန်ဟိုအား တစ်စုံတစ်ရာ ကန့်ကွက်
လို့ မရှိဟန်နှင့် ယင်ကြည်မှာမူ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါးလုံး အေးစက်ငြိမ်သက်
နေသည်။

ထိုစဉ်ဝယ် ‘နောင်ကြီးယင်ကြည်.....ကျွန် အခုပြောမယ့်
စကားတွေဟာ ခင်ဗျားကို ထိခိုက်သလို ခြစ်နေမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်
တောင်းပန်ပါတယ်ဗျား စိတ်မဆိုးပါနဲ့။’

ယင်ကြည်က.....

“ဟာ.....အခုမကြီးပါဘူး ပြောသာပြောပါ ကျွန် စိတ်မဆိုး
ပါဘူး”

လိုယွမ်းဟိုက.....

“ဒီလိုပါဌာ.....ထန်ကျွန်းက ခင်ဗျာနဲ့ မကောင်းသတင်းတွေ ကျွန်ကို ပြောပြတယ်။ ဒါတွေကိုတော့ အသေးစိတ် ပြောပြဖို့ လိုမယ် မထင်ပါဘူး။ ခင်ဗျားရဲ့သိက္ခာတွေ ချပြီးတော့မှ ကျွန်ရယ်၊ မနိဈာ နန်းတွင်းအရာရှိကြီးတွေရယ်က ခင်ဗျားကို ဖမ်းဆီးသင့်တယ်လို့ တိုက်တွန်းပါတယ်”

ယင်ကြည်ခေါ်ဖျက်နာမှာ ခုတ်တရက် သွေးဆုတ်ဖြူရောင် သွားသည်။

“ဒီတော့ ခင်ဗျားက ဘာပြန်ပြောလိုက်သလဲ”

“ကျွန်က ဘာပြန်ပြောရမလဲ။ သူ့ကို ဝေးလေးစားစားနဲ့ ချောင်းဖျတ်တာပေါ့ဗျာ။ နောင်ကြီးယင်ကြည်ကို အရေးယူဖမ်းဆီးရင် မေါင်မောင်ကြီးတို့ရဲ့ ထန်းလုံလိုင်အဖွဲ့ကြီးသာ နာမည်ဖျက်ပါလိမ့်မယ်။ မကျေနပ်တဲ့အချက်တွေရှိရင် ကိုယ့်အချင်းချင်း ညှိနှိုင်းဆောင်ရွက်ခြင်း သာ အကောင်းဆုံးဖြစ်ပါတယ်” လို့ ကျွန်က ပြောခဲ့ပါတယ်။

“အမှန်အတိုင်း ပြောရရင်တော့ ဒါဟာ ကျွန်ရဲ့ မနီယာယ် ပေါ့ဗျာ။ ကျွန်ဟာ မနိဈာနန်းတော်က အဆင့်မြင့် ကိုယ်ပိုင်တော်ကြီး ဖြစ်ပေမယ့် ထန်းလုံလိုင်အဖွဲ့ကြီးပေါ့ဟု ဘယ်လိုစေတနာထားပါတယ် ဆိုတဲ့အချက်ကို ဖော်ပြလိုက်တာပါပဲ”

ယင်ကြည်က လိုက်လံသောလေသံဖြင့် ပြောသည်။

“အေးဗျာ၊ ခင်ဗျား ပြောတဲ့စကားတွေကို ကျွန် ယုံပါတယ်။

ပါကြောင့်ပို့ အဲဒီတုန်းက ကျွန် ဘာမှ မမြင်ခဲ့တာပေါ့ဗျာ။ ဒီအတွက် ခင်ဗျား ကျေနပ်တင်ပါတယ်။ ကျေနပ်လဲ ဆပ်ခွဲမယ်ဗျာ”

လိုယွမ်းဟိုက လက်ကာပြပြီး.....

“ဖြစ်ပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျား၊ ဒီလောက်နားလည်မှု ရှိတာကိုပဲ ကျွန် ကျေနပ်လှပါပြီဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အစ်ကိုကြီးကတော့ တကယ့်ကို မိမိသီးသီး၊ ပြောခဲ့တာနဲ့ ခင်ဗျားကို ထောင်သွင်းအကူပြုပြီး နှိပ်စက်ဖို့တောင် ပြောပါတယ်”

“ကျွန်က ပြန်မေးတယ်ဗျာ ‘နောင်ကြီး ထန်ကျွန်းနဲ့ နောင်ကြီး ယင်ကြည်နဲ့ ဘာတွေဗျာ၊ ပြဿနာ ရှိခဲ့သလဲဗျာ ကျွန်ပါ ကူညီသင့်ရင် ကူညီပျော့ပေါ့ ဖမ်းတဲ့ခေါ်တွဲကိုစွဲက လွှဲရင်ပေါ့ဗျာ”

“အဲဒီအခါကျတော့ နောင်ကြီးထန်ကျွန်းက သူတို့ရဲ့ အတွင်းရေးတွေကို ပြောပြပါတယ်။ သူတို့ ထန်းလုံအဖွဲ့ကြီးမှာ အနားယူ တော့မယ်ဆိုရင် ထန်းလုံ (ပေကျွန်း)အဖွဲ့နဲ့ ထန်းလုံ(နန်းကျွန်း) အဖွဲ့ဟာ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်နေရက် တစ်လှည့်စီ ယူရတဲ့အကြောင်း”

“အနားယူမှုမှာ ထန်းလုံအဖွဲ့အနေနဲ့ အတွတ်အမြတ် သိမ်း အညံ့ဆုတ်ပစ္စည်းတွေကိုပါ လက်ပြောင်းရတဲ့အကြောင်း”

“အခုဆိုရင် သူဟာ စကားရပ်ကြီးလဲအဖွဲ့ခွဲရုံရဲ့ လက်သုံးတော် မှားကြီးကို ယင်ကြည်ရဲ့လက်ထဲ ပေးရတော့မယ့်အကြောင်း”

“ဒီစာသာ ယင်ကြည်ရဲ့လက်ထဲ ရောက်သွားရင် ထန်းလုံပေ ကျွဲအဖွဲ့အနေနဲ့ ဘယ်တော့မှ ရနိုင်စရာ မရှိတော့တဲ့အကြောင်း”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခုဆိုရင် သူဟာ လက်သုံးတော်မားကြီး ခံညာနဲ့ လွှဲအပ်ပေးရတာမဟုတ်အကြောင်း ဝှင်းမြဲပါတယ်”

“အမှန်အတိုင်းပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ်ဟာ သူ့စကားတွေ အပေါ်မှာ အများကြီး သံသယရှိပါတယ်။ သူက ပြောတယ် လက်သုံးတော်မားကို ခံညာ လွှဲအပ်ပေးရတာမဟုတ်တဲ့”

“ဒါပေမယ့် ကျုပ် မယုံပါဘူး။ သူ လွှဲအပ်ပေးမယ်လို့ ကျုပ် မယုံဘူး။ ဒီတော့ ကျုပ်အနေနဲ့ စောင့်ကြည့်သင့်တယ်လို့ ဆုံးဖြတ် လိုက်တယ်”

“သူက ကျုပ်ကိုကြိုက်တဲ့အခန်းမှာ တည်းခိုပါလို့ပြောတယ်။ ကျုပ်ဟာ တတ်နိုင်သမျှ ထန်ကျွန်းရဲ့အခန်းနဲ့တိုင်နေရမှာ တည်းခို တယ်”

“အဲဒီညမှာပဲ အနောက်ဘက် အဆောင်ထဲမှာ ငြင်းခုံသံတွေ ကြားရတာမိပါ့နဲ့ ငြင်းခုံနေတဲ့လူနှစ်ယောက်ကတော့ ထန်ကျွန်းနဲ့ ယင်ကြည်ပဲပေါ့နဲ့။ ပစ္စည်းလွှဲအပ်ရေးအတွက် ငြင်းခုံနေကြတာမိ”

“သူတို့ ဒီလိုငြင်းခုံနေကြတော့ စကားရာခိုက်နဲ့ လက်သုံးတော် မားဟာ ထန်ကျွန်းနဲ့လက်ထဲမှာရှိနေတာ ပိုသေချာသွားတယ်။ ဒါဟာ ကျုပ်အဖွင့်အရေပဲလို့ တွေးလိုက်မိတယ်”

“ဒီလက်သုံးတော်မားကိုသာ ကျုပ်တို့ တပ်မဟုတ်ကြီး ကျွန်ုပ်တို့ ဝိုက်ရဲ့လက်ထဲ အပ်နိုင်ရင် ကျုပ်အဖို့ မနိစ္စနဲ့နေတယ်ပဲမှာ မျက်နှာ အဖွင့်ဆုံး ချာထူးအကြီးဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်တော့မှာ သေချာ

နေတာပေါ့။ ဒါကြောင့်မို့ ဒီစားကို ခံညာမှာပဲ အရယူဖို့ ဆုံးဖြတ် လိုက်တယ်ဗျာ”

“ဒါကြောင့် ကျုပ်ဟာ ထန်ကျွန်းနဲ့ မြန်မာလောင် ထန်ကျွန်းနဲ့ ဝှင်းမြဲထဲကို သူနဲ့တွေ့ မြင်နိုင်သလို ဝင်သွားခဲ့ပါတယ်။ ထန်ကျွန်းနဲ့ မလောင် သူအခန်းထဲက လက်သုံးတော်မားကို ခုခံအင်ရှာပစ္စည်း မရှိတဲ့အကြံနဲ့ပေါ့ဗျာ”

“ကျုပ်တောင် စားကို မရှာရသေးပါဘူးဗျာ။ အခန်းအပြင်က မြင်သံတွေ ကြားရတာပဲ။ အပ်သမျှနဲ့တော့ သေသေချာချာ မသိဘူး ဗျာ။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်လဲ အမြန်ဆုံး ပုန်းအောင်းနေတာပေါ့ဗျာ”

“ကျုပ်လဲ ကုတင်အောက် ဝင်ပုန်းပြီးရော အခန်းထဲကို ထန်ကျွန်းနဲ့ ဝင်လာရတာပဲ။ ကျုပ်လဲ အသံတွေ ကြားနေရတယ်။ ထန်ကျွန်းဟာ ကုတင်ပေါ်က တစ်ခုခု ဖွင့်လိုက်ပုံရတယ်”

“ဟယ်.....ဝါဒား ဘယ်ရောက်သွားမိလိမ့်” လို့ တအံ့တဩ မြှောက်လိုက်တဲ့ ထန်ကျွန်းနဲ့အသံကို ကြားလိုက်ရတော့ ကျုပ်လဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားမိတယ်ဗျာ”

“ခင်ဗျားတို့ပဲ ဝှင်းစားကြည့်လေဗျာ။ စားကိုနီးဖို့ ဝင်ပုန်းနေ တဲ့လူအဖို့ စားမရှိတော့ဘူးဆိုတော့ ရင်ထဲ အသံနယ်နေတော့မယ်”

“တစ်ခုတော့ နှုတ်ပယ် သူဟန်ဆောင်ပြီး အော်လိုက်လေသလား တော့ မပြောတတ်ဘူးပေါ့။ ဟန်ဆောင်အော်တာ ဖြစ်မို့မုန်ရင်တော့ ယိပ်သရုပ်ဆောင်ကောင်းတယ်လို့ ဆိုရမှာ သေချာတယ်”

“သူက ‘ဟေ့.....ထန်ချင်ဝင်း’ ‘ဟေ့.....ထန်ချင်ဝင်း’

‘ထွက်ခွင့် အော်တော့တာပဲ’ ဟု ခေါ်ဝေါ်ရာမှ အခန်းထဲကို ပြေးလွှား
ရောက်လာတဲ့အသံတွေကို ကြားရတယ်”

“ဟေ့.....သမီး ဘေးက သမီး ယူထားသလား” လို့မေးတာပဲ
ထန်ချင်ဝင်းက သူ မပုတီးအကြောင်း ချစ်မြတ်နိုးတယ်”

“ဒီအချိန်မှာပဲ နောင်ကြီးယွမ်စစ်ကွန်းဟာ အခန်းထဲ
ဝင်ရောက်လာတော့တယ် ထန်ကွန်းနဲ့ ထန်ချင်ဝင်းဟာ လက်သုံးတော်
တော်အကြောင်း လုံးဝ မပြောတော့ဘဲ နှုတ်စိတ်နေလိုက်ကြတယ်”

“နောင်ကြီး ယွမ်စစ်ကွန်းကတော့ ဒီအကြောင်းလဲ ကြားမယ်
မပေါ်ပါဘူး ထန်းလှအဖွဲ့ရဲ့ ခေါင်းဆောင်ချုပ်ရာထူးကို နောင်ကြီး
ယင်ကြည်ကို မပေးဘဲ သူ့ကိုပေးဖို့လာပြီး ခြင်ဆုံတော့တာပဲဗျာ”

“တစ်ခုခုရယ်ရောကောင်းတာက ထန်ကွန်း ယွမ်စစ်ကွန်းဟာ
ထန်းလှအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ခန့်ကိုကွက်နေ ဘယ်လိုတယ်လို့ လမ်းကြောင်း
ပြောင်းသွားမုန်း မသိပါဘူးဗျာ”

“ချောင်းယွင်ချီနဲ့ ထန်ချင်ဝင်း အနေအထိုင် မဟုတ်ပုံကို
ရောက်သွားရော့ ထန်ချင်ဝင်းလဲ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ အခန်းထဲက
ထွက်သွားသလို ထန်ကွန်းနဲ့ ယွမ်စစ်ကွန်း အတော်ကလေး ခြင်ဆုံ
သွားတော့ ထောင်ကြည်အနီးကို သူ့မိ လွှတ်လိုက်ဖို့ ယွမ်စစ်ကွန်းကို
မှာကြားသပ် ကြားလိုက်ပါတယ်”

“ယွမ်စစ်ကွန်းထွက်သွားပြီး အတော်ကလေးကြာတော့

ထောင်ကြည်အနီး ဝင်လာတယ် သူ့ကုတင်ပေါ်မှာရှိတဲ့ မလာဟင်းလင်း
သံသေတ္တာကလေးကို ထောင်ကြည်အနီးလက်ထဲ အပ်ပြီး မဟာ
မာရ်တိုင်းကြီးနဲ့ အခြင်ဘက်မှာ သွားမြင်ဖို့ ခေါင်းတော့တာပဲဗျာ ကျွန်
ကတော့ စိတ်ထဲကပဲ ပြောမိပါတယ် ‘အင်း.....အဖွဲ့အစည်းကလေး
ကတော့ ထန်ကွန်းနဲ့ ထောင်ရောက်ထဲမှာမို့ သင်းတော့ ဝင်ပြီးစားစား
လုပ်ပြီ’ လို့”

သိုင်းသမီးကြီးသည် ပြောရင်းပြောရင်း မျက်စိကို ပျော်စင်
ထား၏

အတိတ်ညဇာတ် အကြောင်းအရာများကို အစဉ်တစိုက် တွေးဆင်
မိလာပြန်သည်။

အခန်း (၃၉)
ဇောရုဇ်ဇော ပြန်စေခေါ

သူ့အတွေးအမြင်တို့မှာ ဝီပြင်ကြည့်လင်သည်နှင့်အညီ လည်ချောင်းတစ်ချက် ရှင်းလိုက်ပြီး တရုတ် ပြောပြနိုင်လေသည်။

“တောင်ကြည့်အနီး အပြင်လဲ ထွက်သွားရော၊ ထန်ကျွန်းဟာ တဖျစ်တောက်တောက်နဲ့ ပြောနေတော့တာပဲ၊ သူပြောနေတဲ့စကားက ‘တယ်တော်တဲ့ ဟယ်တောင်၊ တယ်တော်တဲ့ ပြောင်ရင်ရင်’ တဲ့ဗျ”

“ဆဲဒီအချိန်မှာတော့ ထန်ကျွန်းဟာ နှိမ့်နားဟုပေးခဲ့တာကို ရရှိပြီးနေပြီဗျ သူသေတော့မှာကို မုချ သိနေမိပြီ၊ လက်သုံးတော်တော်တော့ ပြောင်ရင်ရင် ယူသွားပြီလို့ ကျွန်ုပ်တို့ထဲမှာ ထင်နေတယ် ဟယ်တောင်ကို ဘာဖြစ်လို့ တနေတယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်ုပ်တို့ မသိဘူး”

“ကျွန်ုပ်တို့ ကုတင်အောက်မှာ အတော်ပဲ စိတ်ညစ်နေမိပါတယ်

များ ဓားရိုးစာကြောင်း မရှိတော့ ကျွန်ုပ်တို့ ဘယ်လောက် စိတ်ကွင်းကျပ် မယ်ဆိုတာ စင်ဗျားတို့ တွေးမိပါလိမ့်မယ်”

“ဆဲ...သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ထန်ချင်ဝင်းဟာ အခန်းထဲ ပြန်ပြီး ပြောင်လောပါတယ်၊ ‘ခေခေ...ခေခေ ခေခေရဲ့ဓားကြီး ဘယ်မှာလဲ’ ဆိုတာ သမီး သိပြီ’ လို့ အမောတကော ပြောတယ်ဗျ”

“ထန်ကျွန်းဟာ ကုတင်ပေါ်က ခုန်အတော့တာပဲ ‘ပြောင်၊ ဝါး၊ ဘယ်မှာလဲ၊ ဝါး၊ ဘယ်မှာလဲ’ လို့ ထပ်တလဲလဲ အော်နေတယ်ဗျ၊ ဒီတော့မှ သူ့ဓားပျောက်တာ တကယ်ပဲလို့ ကျွန်ုပ် ယုံတော့တယ်”

“ထန်ချင်ဝင်းဟာ သူ့အခေခေ၊ တိုးကပ်လာပြီး ခပ်တိုးတိုးပဲ ပြောတယ်ဗျ သူ့ဘယ်လောက်ပဲတိုးတိုး ကျွန်ုပ်တော့ ပီပီသသကြီးကို ကြားနေရပါတယ်ဗျ၊ ‘ခေခေခေခေဓားကို အစကိုကျိုးယွင်း နိုးယူသွား တယ်၊ ဒါကို သမီး၊ သေသေချာချာ သိတယ်’ လို့ ပြောပါတယ်”

“ဟာ...အဲဒီစကားသံလဲ ကြားရော ထန်ကျွန်းဟာ နိုးမြိမ်း သလို အော်တော့တာပဲဗျ၊ ‘တကယ်လား၊ ဒီကောင် ဘယ်မှာလဲ’ လို့ အော်တယ်”

“ဧကန်ပြီ...”

‘ဓားက အနေကြီးတယ်၊ ဓားဘယ်မှာလဲ ဓားဘယ်မှာလဲ’ လို့ ထပ်အော်တယ်ဗျ၊ ထန်ချင်ဝင်းက ‘သူဟာ ဓားကို သူချီခဲတစ်ခုထဲမှာ ပြွတ်ထားတယ် ခေခေရဲ့ သူချီခဲထဲမှာဆိုတော့ တယ်သူကမှ သံသယ မရှိတော့ဘူးဗျ’ လို့ ပြောပါတယ်”

“ဟေ့ဘာမှပေါ်နေတော့၊ ဘာကိုသာ အမြဲနီသုံးသွားပြီ၊ တူးယူခဲ့စမ်း” လို့ ထန်ကျွန်းက အော်ပါတယ်။ သူ သိပ်ခေါ်သတ္တိရှိနေတယ်လို့ အသံက ကုန်ယင်နေတယ်။

“ဒါပေမယ့် ထန်ချင်စဉ်က ချက်ချင်း ထွက်ပေးသွားတော့” “ဟေ့.....ဘာဖြစ်လို့ အချိန်ပြုန်းနေတာလဲ၊ ဒီစား ဘယ်လောက် အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ သိတယ်မဟုတ်လား၊ ပြန်ပြန်သွားစမ်း” လို့ ထန်ကျွန်းက ထပ်အော်တယ်။ ထန်ချင်စဉ်က.....”

“ဖေဖေကို သမီး ပြောနေချင်တယ်၊ ပထမဆုံး အစ်ကို ကျွန်ုပ်ကုန်ကို ခေါ်လိုက်ပါ၊ သမီး တံခါးအကွယ်ကနေပြီး စောင့်ကြည့်နေပါမယ်။ သူ့တစ်ကို ခိုယူသွားသလားဆိုတာ ဖေဖေ သေသေစွာခွာစစ်ပေးပါ။ သူ ခိုယူသွားမိပါတယ်လို့ ဝန်ခံရင် သမီး သူ့ကျောကုန်ကို အဆိပ်စွန့်ပစ်ပြီး အဆုံးစီရင်ပစ်လိုက်မယ်၊ ပြီးတော့မှ သေချိုင်းထဲက တူးဖော်ပေးမယ်” လို့ ပြောပါတယ်။

“ဟာ.....ကုတင်အောက်က နားထောင်နေတဲ့ ကျွန်ုပ်ဟာလဲ တစ်ခေါင်းလုံး ဆံပင်တွေ ထောင်သွားသလို ခံစားလိုက်ရတယ်လို့ ဘယ်နှယ် ဒီမိန်းကလေး ချက်ချင်းလှည့်လား၊ ကိုယ့်ဆံ အဖွဲ့တွေ အစ်ကို ကိုတောင် လုပ်ကြံရက်မိလားလို့ တွေးနေမိပါတယ်လို့”

“အဲဒီအချိန်ထဲ ထန်ကျွန်းနဲ့အသံကို ကြားရပါတယ်။ ‘နင် ဘာဖြစ်လို့ သူ့အသံကသတ်နေလဲ၊ သူက ငါ့တပည့်ပါ၊ နင်နဲ့ အဖွဲ့တွေ အစ်ကို၊ သူ အမြဲကိစ္စတွေ့တာ မှန်ပေမယ့် အသက်သေဖို့လောက်

မထိတော့ ငါ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး’ လို့ ပြောပါတယ်။”

“ထန်ချင်စဉ်က ‘ဒါဖြင့် သူ့ခိုးထားတဲ့ စားကိစ္စကို ဖေဖေ ပြုလုပ်တယ်ပေါ့’ လို့ မေးပါတယ်။ ထန်ကျွန်းက ‘နင် ဘာတွေ ကျောပေးတာလဲ၊ ငါ သူ့ကို ခွင့်လွှတ်တယ်လို့ ဘယ်တုန်းက ပြောသလဲ၊ ပျော်နေရတာကို ငါ နှိုက်ချိုးပစ်မယ်’ လို့ ပြောပါတယ်။”

“ထန်ချင်စဉ်က ‘ဒီလိုဆိုရင်တော့ ဖေဖေခွဲစားကို သမီး မယူပေးတော့ဘူး’ လို့ပြောတော့ ထန်ကျွန်း ခိုသွားတယ်လို့ ကောင်းသလို့ ထွက်မလာဘူး၊ တော်တော်ကြာတော့မှ အားလျှော့သင့် ပြောပါတယ်။”

“ကောင်မပြီ၊ ငါ့စားကိုသာ အမြဲနီသုံး ခုအောင်ယူခဲ့ သူ့ကိုတော့ လုပ်ရင်သလိုသာ လုပ်ပေးတော့” လို့ ခွင့်ပြုလိုက်ပါတယ်။ ထန်ချင်စဉ်က ထန်ကျွန်းနဲ့ သဘောတူညီချက်လဲ ခုရခဲ အခန်းထဲက တစ်မျိုးတည်း ပြုလုပ်ကုန်သွားတော့တာပါပဲလို့”

“အဲဒီတုန်းက လုံပေးလေ၊ ထန်ချင်စဉ်အနေနဲ့ ကျွန်ုပ်ကုန်ကို ကာပြစ်လို့ သတ်ချင်နေမှန်း ကျွန်ုပ် မသိခဲ့ပါဘူးလို့၊ စောစောက ထောင်ကြည်အနီးမှပြောတာတွေ ကြားတော့မှ သူတို့တိတ်တိတ်နိုးသွားတဲ့ ကလေး ပြန်ပြောတဲ့ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်ုပ်ကုန်ကို နှုတ်မိတ်ချင်မှန်း သိပါတော့တယ်။”

“ကြားလှအနေနဲ့ ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ဒီမိန်းကလေး ကာကယ်ပေးတယ်လို့ ဆိုချင်ပါတယ်လို့ သူတို့နှစ်ယောက် သေချင်သလို

ကတိကဝတ်တွေ ထားခဲ့ပြီလို့ပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ထန်ကျွန်းသို့ လာပြောရသလဲ၊ မပြောသင့်ဘူးလို့ အမေတော့ သူက တစ်ခါတည်း နှုတ်မိတ်ပစ်ဖို့တော့ ကြံနေတယ်။ ဆိုးရွားလိုက်တဲ့အကြံနဲ့ပဲ။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့ အတော်ကို ကျေနပ်သွားတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတာ အမေဟာ အိမ်ခန်းထဲ ပြန်ရောက်ဖို့နားကုန်ရမယ်။ အမေဟာ အိမ်ခန်းထဲ ပြန်ရောက်လာရင် ကျွန်တို့အဖေ ချစ်ခင်မယ်။ စောင့်ရဦးမယ်။ နှစ်ချင်းနှစ်ချင်းပဲ။ အမေတော့ ကျွန်လဲ ကုတင်အောက်မှာ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ကလေးပဲ နေလိုက်ပါတယ်ဗျာ”

“အောင်မယ်..... နီးနီးနေတုန်းကသာ သိပ်ကြောက်စရာ အောက်မေ့တာ ထန်ချင်းဝင်းပြန်အလာ စောင့်ရတာတွေတော့ သိပ်မလွယ်ဘူးဦး။ ကိုယ်က ပြန်ပြန်လာစေချင်နေတာကိုး”

“ထောင်ကြည့်အခါနဲ့ ပြောစကားနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ရင်လဲ ဘယ်ပြန်နိုင်မလဲလဲလဲ။ ဟိုသင်္ချိုင်းအထိ သွားပြီး တူးကြည့်ရဦးမယ်ဟုတ်လား။ အတော်ကြီးကြီးတော့ ထန်ချင်းဝင်း ပြန်လာတယ်။ သူတို့ သီသုတ်ယူခဲ့ဖူးဗျာ”

“အမေ့ထဲကို ထန်ချင်းဝင်းလဲ ဝင်လာရော ထန်ကျွန်းက လှမ်းမဟုတ်ဘူး ‘မား ဘယ်မှာလဲ’တဲ့ ထန်ချင်းဝင်းက တုန်တုန်ယပ်ယပ် နဲ့ပြောတယ် ‘ဝေ.....ဝေဝေ.....မား.....မား မရှိတော့ဘူး ကျွန်.....ကျွန်မ နောက်ကျသွားဦး သူ.....သူ’လို့ ပြောတယ်”

“စကားကို မိုးအောင်တောင် မပြောနိုင်ဘဲ တုန်ယပ်ချောက်

များနေတယ်။ အဲဒီ ထန်ချင်းဝင်းနဲ့ မဆုံးတဲ့စကားကို ခင်ဗျားတို့ သိချင်သိမှာ။ ထန်ချင်းဝင်း အဆုံးသတ် ပြောချင်တဲ့စကားက ဒီလိုချ”

“သူ ဘေးကိုတင် ယူသွားမိမှမဟုတ်ဘူး ကလေးအလောင်းကိုပါ တွေ့မိပြီး ယူသွားမိပြီ လို့ ပြောမလို့ပါ။ ဒါပေမယ့် သူ ပြောမထွက်မိဘူး။ မို့အသလို မြစ်နေပါတယ်။ ဒါလဲ အပြစ်တော့ ပြောလို့မရဘူးလို့ဗျာ ကိုယ့်အထုပ် ကိုယ်ခြည်ပြုရမယ့်ကိစ္စဦး။ မဟုတ်လား”

“ထန်ချင်းဝင်းဟာ ဒီကိစ္စကို ပေါ့ပေါ့တန်တန် သဘောထားလို့ မရဘူးဆိုတာ သိတော့ ‘သမီး သူ့ကိုမတွေ့တော့အောင် လိုက်ရှာမယ်’လို့ပြောဦး ပြောထွက်သွားတယ်”

“ထန်ချင်းဝင်းဟာ ဘယ်လောက် အလောတကြီး ပြောထွက်သွားလဲဆိုရင် အခန်းဝမှာတောင် ခလုတ်တိုက်ပြီး လဲသွားမိသေးတယ်။ ထန်ကျွန်းကတော့ ဂူဝိုင်းဝိုင်းကြီး ဖြစ်နေပြီနဲ့ တူမိသွား သူ့သမီး လဲကျတာကိုတောင် မြှော်မထုနိုင်မိဘူး။ ဒီအတိုင်း ကြည့်နေတော့တာမို့ဗျာ”

သူက အကြိမ်တစ်ခါနီးကနဲကို ဆတ်ခနဲ မော့သောက်လိုက်ခါနီး

အခန်း(၄၀)

မင်းတစ်ခက် မင်းတစ်ခက်

သူ့အတွေ့အကြုံ သူ့မြင်ကွင်း၊ သူ့စုံစာချက်များကား မကုန်ဆုံးနိုင်သော ပင်လယ်ပြင်ကြီးနယ် နက်ရှိုင်းစွာပေဇံဟု သူတကာတွ် ထင်ရှားရာတည်း။

သူကပင် ဆက်၍.....

“ထန်ချင်ဝင်းက တံခါးဘောင်ကိုတွယ်ပြီး ထလာတယ် သူဟာ ခဏကလေးပဲ နားတယ်။ သူ့အဖေကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ပြန်ထွက် ပြေးသွားတယ်”

“အဲဒီအခါကျမှ ထန်ကျွန်းဟာ တံခါးကို ထိပ်တိုပြီး ကန့်လန့် ထိုးလိုက်တယ်။ ဒီတစ်ခါကျတော့ ကုတင်ပေါ်မှာ မထိုင်တော့ဘူး။ ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်မှာ ဝင်ထိုင်တယ်။ အဲဒီအခါကျမှ ကျွန်ုပ်လဲ

သူ့မျက်နှာကို ကုတင်အောက်က မြင်နိုင်တော့တယ်”

“ထန်ကျွန်းသူ့မျက်နှာဟာ ညိုမည်းပြီး အတောက်လေး၊ ဘိုတလွှားတယ်။ အဲဒီသူဟာ ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ငွေ့ငိုင်ငိုင်ကြီး ထိုင်နေတော့တာပါ။ ထောင်ကြည်ထန်းဆီက တောင်ထားတဲ့ လေးမျှော့ကိုလဲ မကြာခဏ ကိုင်ကြည့်တယ်။ သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တောင် အတော်ကြောက်နေပါတယ်”

“အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တို့သာ တွေ့သွားရင်တော့ ဘယ်သူ့မျက်နှာမှမထောက်ဘဲ သတ်မှာ သေချာတယ်။ သိပ်သေချာတယ်။ လူသတ်ချင်တဲ့မျက်နှာဆိုတာ အဲဒီမျက်နှာပျိုးပဲချို့”

“ထန်ကျွန်းဟာ အချိန်အတော်ကြာကြာ အသေကောင်ကြီးလိုပဲ ထိုင်နေပါတယ်။ ဘယ်သူမှ ဒီလောက် မလှုပ်မယှက်ကြီး ထိုင်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးလဲ လုံးဝ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ အသက်ရှူသံကို ကြိုးစားပြီး ထိန်းထားရတယ်”

“ကျွန်ုပ်တို့ထဲက တစ်နှုတ်ချိန်ချိန်နေတဲ့အသံကို ထန်ကျွန်းမူနားကြားသွားလေလော့လို့ စိုးရိမ်ရတာလဲ အမောပါ။ ကျွန်တစ်သက်မှာ ရင်အမောရဆုံး ကာလကို ပြုမိဆိုရင် အဲဒီကာလကိုပဲ ပြုရလိမ့်မယ်။ မင်ဗျားတို့ ကိုယ်ချင်းစာနီခီခီမယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

“အဲဒီလို စိတ်မောနေတဲ့နားမှာ အဝေးက ခွေထွေးသံတွေ ကြားလိုက်ရပါတယ်။ နောက်တော့ ခွေထွေ ငိုမောကံတဲ့ အသံကြားလာရတယ်။ ခွေမောကံတဲ့အသံတွေ တဖြည်းဖြည်းနီးလာတာကိုထောက်ရင်

ထင်ယောက်ယောက်ဟာ ထန်ကျွန်းနဲ့ ဝေဟာကြီးဆို လာနေပြီဆိုတာ သိနိုင်ပါတယ်”

“နောက်တော့ ခွေးဟောင်းသံ ခုတ်တခုကို တိတ်သွားတယ်။ နောင်ကြီးထန်ကျွန်းလဲ ဖြန့်ခဲနဲ့ ထရပ်လိုက်တယ်။ တံခါးကို တစ်ယောက်ယောက်က လာခေါက်တော့မယ့်ဆိုတာ ကြိုတင်သိပုံမျိုးပေါ့ဗျာ”

“ထန်ကျွန်းတွေ့တာ ပူဇိုတယ်။ အခန်းတံခါးကို တခေါက်ခေါက်နဲ့ ခေါက်လိုက်တဲ့အသံ ပေါ်လာပါတယ်။ ထန်ကျွန်းက ခြောက်ကပ်ကပ်လေသံနဲ့.....”

‘နောက်ဆုံးကျတော့ မင်း ချောက်လာတာပဲ မဟုတ်လား ဟုဝေး’ လို့ ငေးလိုက်ပါတယ်။ တံခါးအပြင်ဘက်က ‘ခင်ဗျား ကျွမ်းအသံတောင် မပုတ်မီတော့လားဗျ’ လို့ ပြန်ပြောသံကြားရတယ်။ အဲဒီအခါ ကျမ ‘ပြောင်.....ပြောင်ရင်ရန်’ လို့ ထန်ကျွန်းက တုန်တုန်ယင်ယင်နဲ့ ပြောပါတယ်”

“တံခါးအပြင်ဘက်က ‘မှန်တယ် ကျွမ်းပဲဗျ’ လို့ ပြန်ပြောသံကြားရတယ်။ ထန်ကျွန်းကတော့ တုန်ယင်ခြောက်သွားနေတုန်းပါပဲဗျာ ‘သူ့ခိုကောင်းပြီး ပြောင်ရင်ရန်’

‘ကျွမ်းကို ခပ်ဗျား ရန်မယူတော့ဘူးလို့ ကတိပေးပြီပြီ မဟုတ်လား အခု ဘာလာလုပ်တာလဲ’ လို့ မေးပါတယ်”

“တံခါးအပြင်ဘက်က ‘ခင်ဗျားကို ရန်မယူလဲတာ မဟုတ်

မိန်းမတွေ ခင်ဗျားအတွက် ပစ္စည်းလာပို့တာပါ’ လို့ ပြောတယ်”

“ထန်ကျွန်းဟာ အတော်ကလေးကြာအောင် စဉ်းစားနေပါတယ်။ ပြောင်ရင်ရန်ပြောတာ ဟုတ်နိုင်၊ မဟုတ်နိုင် စဉ်းစားနေတာပဲ။ နောက်တော့မှ သူ့လက်ထဲက လေးကိုင်းကို အသားချပြီး တံခါးကန့်လန့်ကို သွားနဲ့ဖြတ်ပေးပါတယ်”

“အဲဒီအချိန်မှာပဲ အရင်ရုဉ်းရုဉ်း ပိန်ပိန်မီးပီး မျက်စာဝါကျွန် ကျနု်ုနဲ့လူတစ်ယောက်ကို တံခါးပွား တွေ့လိုက်ရတာပါပဲဗျာ”

“သူကတော့ ခင်ဗျားတို့ပြောပြောနေတဲ့ ဖိုးအောက်ပြေပြင် ဂြိုဟ်ဘက်ကင်း သိုင်းလောက ပြင်ဘက်ကင်း၊ ရွှေမျက်နှာ တန်ခိုးရင်လို့ နာမည်အမျိုးနွဲ့ မှုဉ်းခေါ်ခဲရတဲ့ နံပါတ်တစ် သိုင်းသားကြီး ပြောင်ရင်ရန်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်”

“သူ့မျက်နှာမှာ အိမ်သတ္တဝါတဲ့ အပိုင်းအရောက်တော့ မနီတော့မိဘူးဒါပေမယ့် သူဟာ တစ်စုံတစ်ခုကိုတော့ မကွေ့မနပ် ဖြစ်နေပုံများပဲ။ သူ့လက်ထဲမှာ ရုဉ်းရုဉ်းပျော့ပျော့ပစ္စည်းတွေ ခိုနေတယ်။ သူဟာ အခန်းထဲကို တစ်လှုပ်ချင်း၊ ဝင်လာပြီး ပစ္စည်းနှစ်ခုခလုံးကို စာမွဲပေါ်ကပ်လိုက်တယ်”

“သူဟာ ပစ္စည်းတွေကိုတင်ရင်း ခပ်အေးအေးနဲ့ ‘ဟောဒီ အထုပ်ကတော့ ဧကရာဇ်ကြီးနဲ့တော့ ဟောဒီအထုပ်ကတော့ ခင်ဗျားနဲ့ ပြေးကလေးပဲဗျ’ လို့ ပြောပါတယ်။ ကျွမ်းဟာ ကုတင်အောက်ကကြည့်ပြီး အတော်ကလေးတုန်လှုပ်သွားတယ်။ ထန်ကျွန်းကတော့ ပြောရတာ

တော့ဘူးပေါ့ဗျာ၊ တစ်ခါတည်း ကုလားဆိုင်ပေါ် ဖင်ထိုင်ကျသွားတော့တာပဲ”

“မြောင်ရင်ပုန်က ‘ခင်ဗျားတပည့်ကတော့ ခင်ဗျားဆီက ဓားနီပြီး ပြေးကြီးထဲ သွားမြှုပ်ခဲ့တယ်၊ ခင်ဗျားသမီးကတော့ တိတ်တိတ်ပုန်းမွေ့ထားတဲ့ ကလေးလေးကိုသတ်ပြီး ပြေးကြီးထဲ သွားမြှုပ်ခဲ့တယ်၊ အဲဒီဓားနီ အဲဒီကလေးအလောင်းကို ကျွန်တို့ဖော်ပြီး ခင်ဗျားဆီ လာတာပါ’ လို့ပြောတယ်၊ ကျွန်စိတ်ထဲမှာ ထန်တွေနဲ့ ငိုခဲ့တော့မှာပဲ” ထင်နေမိခဲ့ပါတယ်ဗျာ”

“ဗွမ်း”

ပုန်းကန်လို့ကုန်ခဲ့သည့် ကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်လာသည့် မြောင်ယိုလန့်ခံလက်ထဲမှ အကြမ်းပုန်းကန်ခဲ့သည့် ကြမ်းဖြူပေါ်သို့ ကျွဲသွားသည်။

ခင်သည် သူမ၏ပင်ကိုထုတ်၍ မြောင်ယိုလန့်ခံခြေခံ၍ နေသော လက်ဖက်ရည်ကြမ်းဖျော့ကို ပွတ်သပ်သုတ်သပ်ပေးသည်။

“သခင်မလေး၊ ခဏလောက် အနားယူလိုက်ပါလားဟင်”

ခင်၏ ဓမ္မက္ခရာရပ်ဆိုင်းမှုကို မြောင်ယိုလန့်က မေ့မိမိ ငြင်းဆူလိုက်သည်။

“ငါ့ဘယ်လိုလုပ် အနားယူနိုင်မှာလဲ ခင်မို့၊ သူတို့ ဓားကြိတ်ကို ဆုံးအောင် နားတောင်ချဉ်းမှာပေါ့ကွယ်”

ထိုစဉ် လိုယွမ်းဟိုက် သူ၏စကားကို ဆက်ပြောလေတော့၏

“ကျွန်ဟာ ကုတင်အောက်မှာ ကျွန်ကျွန်တည်းတည်း နေနေရပေမယ့် နားကိုတော့ အမြဲရွတ်ထားရတယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ထန်တွေနဲ့က မြောင်ရင်ပုန်ကို ကိစ္စတစ်ခုအကြောင်း ပြောပြနေတယ်၊ ကျွန်နားတောင်ဖဲ့တဲ့ အကြောင်အရာတွေထဲမှာ ဒီအကြောင်းလောက် အူလည်ချာလည် နားမလည်တဲ့အကြောင်းအရာမျိုး တစ်ခုမှ မရှိခဲ့ပါဘူးဗျာ”

ယွမ်းစစ်ကျွမ်းက စိတ်မရွည်ဟန်ဖြင့် ဝင်ပြော၏။

“ပြောသာ ပြောပါဗျာ၊ နောင်ကြီးလိုယွမ်းဟို နားမလည်ပေမယ့် ကျွန်တို့ နားလည်ချင်နားလည်မှာပေါ့၊ ဟုတ်ဇာယ် မဟုတ်လား”

လိုယွမ်းဟိုက်.....

“ခင်ဗျားတို့ စိတ်ထင်လိုပါဗျာ၊ နားနဲ့ဆတ်ဆတ် ကိုယ်တိုင်နားတောင်ခုတ်လှူတောင် အဓိပ္ပာယ်မသိဘဲနဲ့ တစ်ဆင့်စကားကြားရတဲ့ ခင်ဗျားတို့က ဘယ်လို နားလည်နိုင်မှာလဲ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ၊ ကျွန်အနေနဲ့ ဒီအကြောင်းပြောပြဖို့ ဘာမှ ဝန်မလေးပါဘူး၊ ဒီကိစ္စက ဘာမှနဲ့မသိပေမယ့် စိတ်ဝင်စားစရာတော့ အကောင်းသားဗျ”

လိုယွမ်းဟိုက် ထိုသို့အချိုးများ နီပါနိုးများ ပြောနေလေလေ နားတောင်နေသူများက ပိုသိချင်လေလေ ဖြစ်လာကြသည်။

သို့သော်.....

ကြားမှ သူတို့ဝင်တိုက်တွန်းမှု ပို၍ နှောင့်နှေးသွားမည်ကို ဖိုးရိမ်သဖြင့် လိုယွမ်ဟိုအား မည်သူမျှ မတိုက်တွန်းမည်ဟု ငြိမ်၍ နားထောင်နေကြရလေ၏။

လိုယွမ်ဟိုသည် လူအများ ကသိကအောင်မြင်အောင် အတော်ကလေးကြာအောင် ငြိမ်သက်နေသေးသည်။

အတန်ကြာမှ ဆက်၍ ပြောပြလေ၏။

“အဲ.....ထန်ကျွန်းက မြောင်ရင်ဖုန့်ကို လှမ်းပြောပါတယ်။ မိန်းကလေးဟာ အတော်ကို ဝေခနားကြိုမိတယ်။ ကျွန်က ပြောပါတယ်။ ဆေးဆရာ ခေါ်ပြမယ်လို့၊ ဒါကို မိန်းကလေးက လက်မခံဘူးဗျ”

“သူဟာ ဆေးလဲမသောက်၊ ထမင်းလဲမစား ဆိုတော့ ဘယ်ကြိုက်နိုင်တော့မလဲဗျ သူကလဲ အမိုးနိုး၊ အသွေးနိုး၊ အသားနိုး၊ ကည်ဆောက်ထားတဲ့လူပဲဗျ ကြာတော့ ဘယ်နိုင်တော့မလဲ။ ကျွန်က ဘယ်လိုပဲ တောင်းပန်တောင်းပန် ဘာဆေးဆို ဘာဆေးကိုမှ မစားပါဘူးဗျ”

လိုယွမ်ဟို၏စကားကို ကြားပြီးသည်နှင့် တဖန်ခွံ့ငိုသံ ကြားလိုက်ရသဖြင့် လူအားလုံး၏ ဦးခေါင်းများသည် ငိုသံကြားရာသို့ လှည့်ကြည့်မိကြလေတော့၏။

သူတို့အားလုံး အံ့သြသွားကြသည်။ ငိုနေသူမှာ မြောင်ရင်ဖုန့်သာတည်း။

နားထောင်နေသူအားလုံး အလွန် စိတ်ရှုပ်သွားကြသည်။ ဤကိစ္စသည် မြောင်ရင်ဖုန့်နှင့် မည်သို့ သက်ဆိုင်လေသနည်း။ အဘယ်ကြောင့် မြောင်ရင်ဖုန့် ငိုရသနည်းသူတို့အားလုံး လုံးဝ နားမလည်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေကြသည်။

သူတို့သည် လိုယွမ်ဟိုမြောသည် အကြောင်းအရာကို ပြန်စဉ်းစားမိကြ၏။

ထန်ကျွန်းသည် ထိုအမည်မဖော်နိုင်သောကိစ္စအား အဘယ်ကြောင့် မြောင်ရင်ဖုန့်ကို ပြောပြနေရသနည်း။

ထိုကိစ္စသည် မြောင်ရင်ဖုန့်နှင့် တစ်ခုည်းတစ်ပုံ ဆက်စပ်မှု ရှိမည်ဟု တွေးသည်။

သက်စပ်မှုရှိသော ထန်ကျွန်းက ပြောင်ရင်ဖုန်းကို ပြောပြခြင်းဖြစ်ရမည်။

ပြောင်ရင်ဖုန်းနှင့် သက်စပ်နေသော ပြောင်ရင်ဖုန်း၏ သင်္ချာသော ပြောင်ယိုလန် ငိုနေခြင်းဖြစ်မည်ဟု တွေးနေကြ၏။

သို့သော် စိတ်ကူနှင့် မှန်ဆရာတွေနေခြင်းသာဖြစ်သည်။

ရေခရရာရာ သေသေချာချာ တွေးနိုင်ကြခြင်း မဟုတ်ပေ။

ထန်ကျွန်း၏စကားသည် နာမကျန်ဖြစ်နေပုံရသော မိမိကလေးတစ်ယောက် ပါဝင်နေသည်။

ထိုမိမိကလေးသည် ထန်ကျွန်းနှင့် သက်ဆိုင်သူလော့

သို့မဟုတ် ပြောင်ရင်ဖုန်းနှင့် သက်ဆိုင်သူလော့ တကယ်တမ်း တွေးဆ၍ မရသေးချေ။

လှိုပွယ်ဟို၏စကားကို သက်လက်နားထောင်ပြီးမှသာ တွေးဆ၍ ရပေလိမ့်မည်။

ထိုစဉ် လှိုပွယ်ဟိုက ဆက်ပြောသည်။

“ခင်ဗျားတို့သိသည့်မှာ ဘာတွေ စဉ်းစားနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်သိတယ်ဗျီး။ ဟားဟားဟား..... ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ထန်ကျွန်း ပြောတဲ့ စကားတွေကို ကျွန် ကြားလိုက်တုန်းကလဲ ခင်ဗျားတို့ တွေးသလို ကျွန်လဲ တွေးခဲ့ပါတာဦးဗျီး ဟားဟားဟား.....”

နားထောင်နေသူများသည် လှိုပွယ်ဟို၏စကားကို မမြင်ဆန်နိုင်သဖြင့် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်စွာ နားထောင်နေကြ၏။

လှိုပွယ်ဟိုက ဆက်ပြောသည်။

“ထန်ကျွန်းရဲ့စကားဆိုသွားတော့ ပြောင်ရင်ဖုန်းက ချက်ချင်းပဲ ဆက်ပြောပါတယ်။ ‘ဒါဆိုလဲ သူဟာ သေချင်လို့ကို တပင် လုပ်နေတာပဲလို့ ဆိုရတော့မှာပေါ့ဗျား’ တဲ့”

ယှပ်စစ်ကျွန်းက ဝင်မေးသည်။

“အဲဒါက ဘာအဓိပ္ပာယ်တုလဲဗျား”

ထိုအခါ လှိုပွယ်ဟိုတို့က ဝါးလုံးကွဲ ရယ်မောလေတော့၏။

“ဟားဟားဟား.....အဲဒါပြောတာပေါ့ဗျီး။ ဒီအပိုင်းဟာ

အင်မတန် စိတ်နှိုးစရာကောင်းတယ်လို့ စောစောကပဲ ခင်ဗျားပြောတယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်တို့နားလည်ပုံပေမယ့် ခင်ဗျားတို့ နားလည်နိုင်တယ်လို့”

“အကြောင်းအရာတစ်ခုကို ဝေ လမ်း ဆုံး နားမထောင်ရဘဲနဲ့ ဘယ်သူက အဓိပ္ပာယ်ပေါက်မှာလဲဗျီး ထန်ကျွန်းနဲ့ ပြောင်ရင်ဖုန်းပြောတဲ့ သဘောမျိုးဗျီး ဒီတော့ ကျွန်တို့ ဘယ်နားလည်နိုင်တော့မလဲ”

လှိုပွယ်ဟိုသည် ရွှေအပြောနှင့် အဟော အားလုံးကိုကံနေသဖြင့် ကျေနပ်စွာ ရယ်မောနေသည်။

ပြီးမှ ဆက်ပြောသည်။

“ထန်ကျွန်းက ‘ကျွန်လဲ ဒုတိယကဗျ် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျား သူက လုံဝ ရမ္မာလိုက်တာပေါ့လို့ ပြောတယ်။ အဲဒီတော့မှ ပြောင်ရင်ဖုန်းက ‘ကဲ.....ထားပါတော့ဗျား သူ ချောက်ဆုံး ဘာတွေ မှာသွားသေးသလဲဗျား’လို့ ဖမ်းပါတယ်”

“ထန်ကျွန်းက ဆက်လို့ ပြောပါတယ်။ သူ မှာသွားတာ ဝိုတယ်ဗွ သူသေရင် သူ့အလောင်းကို မီးသင်္ဂြိုဟ်ပါ။ အနိပြောတွေကို လမ်းပေါ် ပြန်ကြည့်ပေးပါ။ ခါမှ ကျွန်မ အနိပြောတွေဟာ လူတကာရဲ့ နင်းခတ် ပြစ်သွားမယ်”လို့ ပြောခဲ့ပါတယ်။

ခန်းမထဲရှိ သိုင်းသမားများသည် လိုယွမ်ဟိုတို နိုးခါနီးချီခဲ့ သည်မှာ အမှန်သည်သာဖြစ်ကြောင်း ယခုမှ အားလုံး နားလည် သဘော ပေါက်တော့သည်။

လိုယွမ်ဟိုသည် ကုတင်အောက်မှ ကြားနေရသည့်အချက်များကို သူတို့အား အတိအကျ ပြန်ပြောပြနေသည်။

ဤသည်ကို သူတို့ သံသယ မရှိပါ။

သို့သော် သူတို့သည် လိုယွမ်ဟို ပြောသည့်ကိစ္စကို မည်သို့မျှ ဆက်စပ်နားလည်နိုင်စွမ်း မရှိဘဲ ဖြစ်နေသည်။

နားထောင်ရင်း ဦးနောက်မြောက်လာသည်။

လိုယွမ်ဟိုက ဆက်ပြောပြနေ၏။

“အဲဒီအနိပြောကိစ္စလဲဇောက်ရော ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ရပ်နေတဲ့ ပြောင်ရင်နုနုဟာ ထုနုနုတော့တာပဲလား။ အံ့ရော၊ အံ့ရော၊ သူမကောင်း ကြီးကို ထိတ်လန့်စေနိုင်လောက်တဲ့ ကောင်းလှတော့က ဒီလောကကြီးထဲမှာ ရှိနေသေးတာကိုး။ ပြောင်ရင်နုနုဟာ အော်ကြီးဟစ်ကျယ်နဲ့ ‘ခင်..... ခင်ဗျား.....သူ လုပ်ခိုင်းတဲ့အတိုင်း လုပ်ပစ်လိုက်ပြီလား’ လို့ ကမန်း ကတန်း ပေးတော့တာပဲဗျာ”

“ထန်ကျွန်းဟာ အတိတ်တလန်၊ ပြစ်သွားတာပဲ။ အလောင်း ကိုတော့ မီးသင်္ဂြိုဟ်ပြီးပါပြီ။ ဒါပေမယ့် အနိပြောတွေကိုတော့ မြေပေါ် မပြန်ကြည့်ရသေးပါဘူးဗျာ”တဲ့။

ထန်ကျွန်းဟာ ကုတင်ပေါ်ကဆင်ချိုး အခန်းရဲ့ ထောင့် တစ်ထောင့်မှာ ချထားတဲ့ အိုးလေးတစ်လုံးကို သွားယူပြီး ပြောင်ရင်နုနု၊ မေ့က စားပွဲပေါ် ချထားလိုက်တယ်။

“အဲဒါ သူ့အနိပြောပဲလား၊ ကျွန်ုပ် ဘာဆိုတာမှ မလုပ်ရ သေးပါဘူး” လို့ ထန်ကျွန်းက ခွင်းပြနေပါတယ်။

“ကျုပ်ဟာ အဲဒီအချိန်မှာ သူမကောင်းကြီးပြောင်ရင်နုနုရဲ့ မျက်နှာကို ငေးကြည့်နေမိပါတယ်။ ဝဲကယ့်ကို ငိုနေတော့မယ့်မျက်နှာ အတိုင်းပဲလား၊ သူဟာ တကယ့်ကို ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေပါတယ်”

သူတို့ပြောနေတဲ့အပြစ်အမှက်က သူ့အတွက် အတော် စိတ် ထိခိုက်ရောကောင်းမယ့် အပြစ်အမှက် ဆိုတာလောက်တော့ ကျွန်ုပ် မှန်ဆာလို့ ရပါတယ်။

လိုယွမ်ဟိုသည် ကောင်းကို အဆက်မပြတ် ပြောနေရာမှ အားလုံးကို တစ်ချက် အကဲခတ်လိုက်သည်။

လူအားလုံး တုတ်တုတ်ဖျှ မလှုပ်ဘဲ ရှိနေသည်ကို မြင်ရ သောအခါ ကျွန်ုပ်သွားချိုး သူ့ကောင်းကို ဆက်ပြောသည်။

“ထန်ကျွန်းဟာ သူ့ရဲ့ အတွင်းအိတ်ထဲကနေ ဆံထိန်ကလေး တစ်ချောင်းကို နှိပ်ယူပြီး စားပွဲပေါ် တင်ထားလိုက်ပါတယ်။ နောက်ပြီး

သူ့ပါးစပ်က 'ဟောဒီဆံတို့ကို ခင်ဗျားကို ပေးပါလို့ ဖုန်းမိတယ်'

"တကယ်လို့ ခင်ဗျားလက်ထဲ မအပ်နိုင်ခဲ့ရင် လုံမလေး ပြောင်ကို ပေးအပ်ပါလို့ ဖုန်းမိတယ်။ ဒီပစ္စည်းဟာ ပြောင်မိသားစုရဲ့ ပစ္စည်း ဖြစ်ပါတယ်" လို့ ထန်ကျွန်းဟာ တစ်ဆင့် ပြန်ဖြောင့်နေခဲ့ ပါတယ်"

လိုယွမ်ဟို၏စကားဆုံးသွားသောအခါ အခန်းထဲရှိ လူအားလုံး သည် ပြောင်ယိုလန်၏ ဦးခေါင်းဆီသို့ ယိမ်းတိုက်ထားသလို ငြိမ်တု လှမ်းကြည့်ကြသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်.....

ပြောင်ယိုလန်၏ ဦးခေါင်းထက်၌ ဆံတို့ကလေးတစ်ချောင်း ခိုနေသည်ကို ယခင်ကတည်းက အားလုံး သတိပြုမိခဲ့ကြပြီ ဖြစ်သော ကြောင့်တည်း။

ဆံတို့ကလေးသည် ပြောင်ယိုလန်၏ ဦးခေါင်းထက်၌ လှုပ်ခါနေ လေ၏။

ဆံတို့ထိပ်၌ ဂဠုန်ဦးခေါင်းရင်ကလေးမှာ ပုလဲလုံးကလေး များဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည်။

နှစ်ပရိစ္ဆေဒ ကြာမြင့်လှပြီဖြစ်၍ ပုလဲလုံးကလေးများမှာ ဝါကွင့်ကွင့် ဖြစ်နေသည်။

ဓမ္မဟောင်းပစ္စည်းတစ်ခုဖြစ်ကြောင်းကို မြင်ပုံနှင့် သိသာနိုင် ပေသည်။

လိုယွမ်ဟိုက သူ့စကားကို ဆက်ပြန်၏။

"ထန်ကျွန်းဟာ ဆံတို့ဆံတို့ကလေးကို စာခွဲပေါ်လဲ တင်ပေး လိုက်ရာ ပြောင်ရင်ရန်ခွဲယူရုံမျှကလေးတော့ဟာ ဝင်းထွက်တောက်ပသွား တယ်။ သူဟာ ဘာပေါ်မှာ ညာပေါ်မှာ၊ သူ့ခေါင်းမှ ဆံပင်တစ်ချောင်းကို နှုတ်ယူပြီး ဂဠုန်ရင်ကလေးက ပါးစပ်ပေါက်ထဲ ထိုးထည့်လိုက်တယ်"

"တစ်ဘက်မှာ အပေါက်တစ်ပေါက် ခိုနေသေးတော့ ဆံသွယ် မှုတ်ကလေးဟာ တစ်ဘက်အပေါက်ကနေ ထွက်လာပါတယ်။ ပြောင်ရင် ရန်ဟာ ဆံတို့ဆံပင်လေးနှစ်ကို ဝပ်တင်းတင်း ဆွဲလိုက်တဲ့အခါပေတော့ ဂဠုန်ရှုပ်ဖို့ပါးစပ်ကလေး ဟသွားတာကို ထူးထူးဆန်းဆန်း တွေ့လိုက် ပါပါတယ်"

"အတော့ကို ခက်ခက်ခဲခဲနဲ့ လက်ရာပြောက်အောင် လုပ်ထား တဲ့ ဆံတို့ကလေးပါပဲဗျာ"

နားထောင်နေသူများသည် သူတို့မျက်စိဖြင့် မြင်ကြပြီး မဟုတ် သော်လည်း အတွန်တရာ အံ့ဩနေကြသည်။

ပြောင်ယိုလန်၏ ဦးခေါင်းထက်၌ တွေ့နေရသည့် ဂဠုန်ဦးခေါင်း ဆံတို့ကလေးမှာ သိပ်သေးလှသည် မဟုတ်သော်လည်း သိပ်ကြီး လှသည်လည်း မဟုတ်ပါ။

အသင့်အတင့် အရွယ်အစားမျှသာဖြစ်ကြောင်း သူတို့ တွေ့ရှိ ထားကြပါသည်။

လိုယွမ်ဟိုက ဆက်ပြောပြန်သည်။

"ပြောင်ရင်ပုန့်က ပါးစပ်ဟာသွားတဲ့ ဂဠုန်ဦးခေါင်းရုပ်ကလေးကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်ကို ပေါ်ပြည့်ပြည့် ခေါက်ချလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီပါးစပ်ပေါက်ကလေးထဲက စက္ကလီလီကလေးတစ်လိပ် ထွက်လာတယ်။"

"လုပ်ထားတဲ့လူကတော့ တကယ့် စိတ်ကူးကောင်ဆောင်မလုပ်ထားတာပါပဲ။ ပြောင်ရင်ပုန့်ဟာ စက္ကလီလီကလေးကို ထန်ကျွန်းပြင်အောင် စားပွဲပေါ် ပစ်ချပြပါတယ်။"

"ထန်ကျွန်းရင်ပုန့်ဟာ ပုန့်ရင်ပုန့်လို ပြေးထွက်နေတာပါပဲဗျာ။ မျက်စိကွယ်မတတ် ဖိုက်ကြည့်စားရုံဆိုတာ အချို့ပဲပဲပဲ ပြောင်ရင်ပုန့်ကတော့ ခပ်အေးအေးပဲဗျို့။ သူ တမင် ခပ်အေးအေးလုပ်နေတာလို့ ကျွန်ုပ် ထင်ခဲ့ပါတယ်။"

"ကျွန်ုပ်အထင် မဟာဘွဲ့ဆိုတာပဲ နောက်တော့ သိရပါတယ်။ သူဟာ စက္ကလီလီကလေးကို ပြည်ပြည်၊ ပြန်လိုက်တယ်။ 'ခင်ဗျား ပြင်တယ်နော်'လို့လဲ ထန်ကျွန်းကို ပြောလိုက်သေးသေးဗျ"

"ထန်ကျွန်းရင်ပုန့်ဟာ စက္ကလီလီကလေးကို တပြည့် ပြည်ကို ပြောသွားတာပဲဗျာ။ တကယ့် လူသေမျက်နှာကြာအတိုင်းပါပဲဗျာ။ သူဟာ သက်ပြင်းရည်ကြီးတစ်ချက် ထုတယ်ဘာကောင်းမှ မပြောဘဲ ငြိမ်နေတယ်။ ပြောင်ရင်ပုန့်ကပဲ ဆက်ပြောလာတယ်ဗျ"

"ခင်ဗျားဟာ ဒီဂဠုန်မျက်နှာကို သိပ်လိုချင်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ဒါပေမယ့် သူက ခင်ဗျားကို မပေးခဲ့ဘူးဗျာ။ နောက်ဆုံးကတော့ ဥစ္စာရင်း

မှန်တော့ ဥစ္စာရင်း ပြန်ရ ဆိုတဲ့ စကားလို ပြောင်မိသားရဲရဲ့ လျှို့ဝှက်ပစ္စည်းဟာ ပြောင်မိသားရဲရဲ့ ထက်ထပ် ပြန်ရောက်လာခဲ့တာပါပဲဗျာ' လို့ ပြောပြီး ပြန်နေတယ်။"

"သဘောကတော့ ဒီဆံထိုးကိစ္စ သိပြီးတဲ့နောက်မှာ သူရဲကောင်းကြီးပြောင်ရင်ပုန့်ရဲ့မျက်နှာဟာ ကြည်ကြည်သာသာ ဖြစ်လာတဲ့ သဘောပါပဲ။ သူက ကျေးကျွန်ုပ်နပ်ကြီး ဆက်ပြောနေတယ်ဗျ"

"ဟောဒီ ဂဠုန်ဦးခေါင်း ပုလဲဆံထိုးထဲမှာ လျှို့ဝှက်ပြောကလေး နှိုလိမ့်မယ်လို့ ခင်ဗျား အိပ်မက်တောင် မက်မိမှာ မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျား စိတ်ထဲမှာ ဒီပြောပုံနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတယ်လို့မူရင်း တွေးထားခဲ့သလဲဗျာ"

"ကျုပ် ကိုယ့်ပြောခဲ့တဲ့အချက်ကတော့ ဒီဆံထိုးထဲမှာ လျှို့ဝှက်ပြောပုံ ခွဲတယ်ဆိုတာကို ခင်ဗျား လုံးဝ မသိဘူး။ ဆိုတဲ့အချက်ပဲဗျာ ဟားဟားဟား....."

"အဲဒီလို သိထားရင် ခင်ဗျားဟာ ဒီဆံထိုးကို ကျွန်ုပ်ကို ခုလောက် လွယ်လွယ်ကူကူ ဘယ်ထုတ်ပေးလိမ့်မလဲ။ မဟုတ်တယ် မဟုတ်လား'လို့ မေးပြီး တဟားဟား ရယ်တော့တာပဲဗျို့"

"ပြောင်ရင်ပုန့်ဟာ စက္ကလီလီကလေးကို ဂဠုန်ဦးခေါင်း ပါးစပ်ထဲကို ပြန်ထည့်ပြီး ပိတ်လိုက်တယ်။ ဒီဆံထိုးကလေးကို ပြင်ပနဲ့ ဒီဆံထိုးထဲမှာ အချိုးအနုရူတိုက်တန်တဲ့ လျှို့ဝှက်ပြောပုံ နှိုလိမ့်မယ်လို့ တယ်သူ သိနိုင်မှာလဲဗျာ"

"ဒီဂဠုန်ပါးစပ်ကို ဖွင့်နိုင်တဲ့ပစ္စည်းကတော့ ဆံပင်ချွတ်

တစ်ချောင်းပဲ ဒီလူ့ငှက်မျက်ကိုတော့ ကျွန်တို့ မြင်လိုက်ရပြီပေါ့ဗျာ”

“ပြောင်ရင်ရန်ဟာ ဆံတိုကလေးကို စားပွဲပေါ်မှာပဲ တင်ထားတယ်။ သူက ထန်ကျွန်းကို ‘ကဲ.....ဆံတိုကို ဘယ်လိုမွှင်ရတယ်ဆိုတဲ့ နည်းကို ကျွန် လုပ်ပြခဲ့ပြီဦး၊ ခင်ဗျားကို သင်ပေးခဲ့ပြီဦးပေါ့ဗျာ”

“အဲဒီတော့ ဒီမြေပုံကို ခင်ဗျား ယူဆင်စိတ်ရှိရင် ယူလို့ ရမိပြီလို့ ပြောပါတယ်။ အိပေမယ့် ထန်ကျွန်းကတော့ မတူနဲ့မလှပဲ ကျောက် နှစ်ပါးပဲဗျာ”

“ကဲ.....ခင်ဗျားတို့ပဲ စဉ်းစားကြည့်ကြပါဦးဗျား၊ ဝေကရာခံကြီး လိမ္မော်ကဲ့သို့ တလဲ ခိုနေပြီ၊ မြေပုံကတော့တဲ့ ကျွန်တို့အမိလဲ ပုလဲဆံတိုလဲ ခိုနေပြီ၊ အဲဒီလို ဘာလို့သေးလဲ”

“ရတနာသိုက် ဘယ်ပြေးတော့မလဲ၊ အိပေမယ့် ထန်ကျွန်းကတော့ တကယ့်အရပ်ကြီးတစ်ခုလို့ ငြိမ်နေတာပါပဲဗျာ၊ ကျွန်တောင် အံ့သြယူရတယ်”

“အဲဒီအချိန်မှာပဲ သူရဲကောင်ကြီးပြောင်ရင်ရန်ဟာ ဘယ်သူမှ မထင်မှတ်တဲ့အလုပ်ကို လုပ်လိုက်တယ်ဗျာ၊ ကျွန်တို့ရင် လန်ဒြီးတောင် အော်မီမလို ခြစ်သွားပါတယ်။ မနည်း ကိုယ့်ပါးစပ်ကိုယ် ပြန်မိတ်လိုက်ရတယ်၊ ပြောင်ရင်ရန် ဘာလုပ်လိုက်သလဲ သိလား”

“ပြာအိုးထဲကို သူ့အနားမှာရှိတဲ့ ခေအိုးထဲက ခေတွေ လောင်းထည့်ပြီး တကချိုက်ကျိုက်နဲ့ သောက်ဆွဲလိုက်တော့တာပါပဲဗျာ၊ ထန်ကျွန်းကတော့ ပြောင်ရင်ရန်၊ လုပ်နေတာတွေကို မျက်လုံးဖြူကြီးနဲ့

ကြည့်နေတယ်”

ထိုအချိန်တွင် ငိုမျှက်သံ ကြားလိုက်ရသဖြင့် အားလုံး လှည့်ကြည့်မိကြသည်။

ပြောင်ရင်ရန်သည် စားပွဲနံကြီးတစ်ခုပေါ်သို့ မှောက်ဆွဲလျက် အားပါးတရ ငိုယိုမျှက်ငင်လျက် ခိုနေလေပြီတကား။

အခန်း (၄)
သင်္ဃာတိဗုဒ္ဓက နား

ယဉ်ကြည်က လိုယွှပ်ဟိုအား စိတ်မသက်သာ လှမ်းပြောလိုက်
ပြန်သည်။

“ကဲ.....ဆက်ပြောစမ်းမိဦးနာ”

လိုယွှပ်ဟိုက ခေါင်းညှပ်ပြီး.....

“ပြောင်ရင်ဖုန့်ဟာ အဖိုးပြန်နဲ့ ဝေရနဲ့ရောထားတာတွေကို
သောက်ပြီး အဖိုးပြန်ကို ပေါက်ခွံပစ်လိုက်တယ်။ ခွမ်းခနဲ ပြည်သံနဲ့
အတူ အိုးကွဲတွေ ကျွပ်ကို လာရင်တာပဲဗျီး ကျွပ်ဟာ တော်တော်ကို
စိတ်မသက်သာ ခြစ်သွားရတယ်”

“အဲဒီအချိန်မှာပဲ ထန်ကျွန်းဟာ ငိုကြွေးနေရင်မနဲ့ အော်ပြော
တော့တာပဲ သူ့ရဲကောင်ကြီး ပြောင်ရင်ဖုန့်၊ ကျွပ်ကို သတ်လိုက်ပါ

တော့နား ကျွပ်ဟာ တကယ်သေသင့်တဲ့လူပါနာ”

“ကျွပ်သေလို့ ခင်ဗျားကို ဘယ်သူမှ အပြစ်မတင်ပါဘူး
ကျွပ်ကို သတ်မိ၊ ကျွပ်ကို သတ်ခင်မိ” လို့ အော်ပြောနေတော့တာမိမိ

“ကျွပ်လဲ သိပ်တုံ့ပြန်သွားတာမို့ ထန်ကျွန်းနဲ့ ပြောင်ရင်ဖုန့်
တို့အကြားမှာ နှိပ်ထားတဲ့ ဆက်သွယ်မှုဟာ တော်တော်ကလေး ဦးရောက်
ပြောက်အောင် စဉ်းစားရမယ့် ဆက်သွယ်မှုပါပဲနာ”

“အဲဒီအခါမှာ ပြောင်ရင်ဖုန့်က အော်ရယ်တော့တာပဲဗျီး၊
ကယ်လောက်ရယ်သလဲဆိုရင် ပျက်စရာတွေ စီးကျလာတဲ့အထိပါပဲ
ခင်ဗျားကို ဘာကြောင့် ကျွပ်က သတ်ရမှာလဲဗျေ ခင်ဗျား အသက်ရှင်
နေစမ်းမိ၊ ခင်ဗျားအသက်ရှင်နေမှ အားလုံးအတွက် ကောင်းမယ်”

“သေသွားရင် ခင်ဗျားရဲ့သောကတွေအားလုံး ငြိမ်းချမ်းသွား
တော့မှာမို့ဗျား ဒါကိုတော့ ကျွပ် ခွင့်မပြုနိုင်ဘူးဗျေ အသက်ရှင်ပြီး
သောကတွေ ဒုက္ခတွေ ခံစားနေရတာကို ကျွပ်က ကြည့်ရှင်ပါတယ်
တာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အသက်ရှင်ပြီး သေရတဲ့ သောကမျိုးကို ကျွပ်က
ခံစားဖူးလို့ပဲဗျ” လို့ ပြောင်ရင်ဖုန့်က ပြောနေပါတယ်။

“ကျွပ်လဲ ပထမတော့ သူ ပြောတာကို သဘောမပေါက်ဘူး
သူ ဘာကို ရည်ရွယ်ပြောတာလဲဆိုတာ ကျွပ် တွေးနေမိတယ် ဒါပေမယ့်
သူ ဆက်ပြောလိုက်တဲ့အခါမှာတော့ ရှင်သွားပါတယ် တကယ်တော့
သူ့ရဲကောင်ကြီး ပြောင်ရင်ဖုန့်ဟာ သူ့ရဲကောင်မလို့ နားမညှင်ကျော်
သလောက် သူ့ရဲ့အသေခံရလျက်တော့ တကယ်ကို နုနယ်နေတာကို

“ပြောင်ရင်ဖုန်းက ထန်ကျွန်းကို ပြောပြနေတယ်။ ကျွန်ုပ်ဟယ်တောင်းဟာ သိုင်းပညာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တကယ့်ကို ပြင်ပေါ့။ ထန်ထန် ပြိုင်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါကို ခင်ဗျားလဲ အသိပဲ။ နောက်ဆုံးတော့ ဟယ်တောင်း သေသွားတယ်။ သူ့ဇနီးလဲ သေသွားတယ်။ ကျွန်ကတော့ အသက်ရှင် ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်”

“ဒါပေမယ့် ကျုပ် အသက်ရှင် ကျန်ရစ်တာဟာ ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး။ သူတို့ လင်မယားဟာ ရှစ်ရှစ်ခင်ခင်နဲ့ သေဆုံးသွားတယ်။ ကျုပ်မှာတော့ ဝမ်းနည်းပစ်နေရတဲ့ အသက်ရှင် ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ သေခြင်းဆိုတဲ့ ဆင်ခြင်ချက်နဲ့ သောကကို ရင်မှာပိုက်ပြီး အသက်ရှင်ခြင်းဆိုတဲ့ ဆင်ခြင်ချက်နဲ့ အာနက် ဘယ်ဆင်ခြင်ကြီးကို ခင်ဗျား ဓမ္မဇ္ဈယ်ပယ်”

“အခုဆိုရင် ခင်ဗျားဟာ ဇနီးမရှိတော့ပါဘူး။ ပုလဲဆဲထိုးကို အပိုင်ကိုင်ထားဦးမယ့် ပုလဲဆဲထိုးကို ကျုပ်လက်ထဲ ပေးအပ်ခဲ့ပြီ။ အဲဒါ အနုဂုဏ်ကတော့ ဂုဏ်နာမရှိပါဘူး။ ဝန်လွှတ်ပြီးတော့ ခင်ဗျားဟာ ပုလဲဆဲထိုးကို ကျုပ်လက်ထဲ ပေးအပ်ခဲ့ပြီ”

“ခင်ဗျား အင်မတန် လိုချင်နေတဲ့ ဂုဏ်နာတွေကို ‘အချက်မသိတာကလေးတစ်ခုတည်းနဲ့ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီ’”

“ဒီနောင်တဟာ ခင်ဗျားရင်ကို တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ချက်ပေးတော့မယ်။ ဂုဏ်နာတွေကို ငါ ဝိုင်နေလျက်သားနဲ့ သူ့များလေတယ် ငါသွားအောင် မိမိကလားလို့ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဆွေ့ဆွေ့ဟယ် ကျုပ်ကလဲ ဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်စေချင်ပါတယ်ဗျ”

“ခင်ဗျားဘာတစ်ခုလျှောက်လုံး စိတ်ဆင်းမဲပြီး အသက်ရှင်နေတာကို ပြင်ချင်ပါတယ်။ လိုသလောက် ဆင်ခြင်ကြည့်ပါဦး။ အတိုင်း အဆင်မပြေတာကိုရှင်နေနေချင်ပါတယ်”

“ကဲ.....ကျွန်သွားတော့မယ်”လို့ ပြောပြီး သူ့ရဲကောင်ကြီး ပြောင်ရင်ဖုန်းဟာ အခန်းအပြင်ဘက်ကို ချွတ်ခနဲ လှည့်ထွက်သွားတော့တာပါ။

“ကျုပ်ဟာ ကုတင်အောက်က နားထောင်နေရင်းနဲ့ စိတ်ထဲမှာ ကြောက်သီးတကြိမ်မျှနဲ့ထလာတယ်။ သူ့ရဲကောင်ကြီး ပြောင်ရင်ဖုန်းဟာ သူ အင်မတန် စိတ်ဆိုးနေတဲ့ ထန်ကျွန်းကို လက်ချားလေးနဲ့ တစ်ချက် မဟိုပါဘူး”

“ဒါပေမယ့် သူလက်ချားနဲ့ မဟိုခြင်းကတော့ ထန်ကျွန်းနဲ့ အသည်းခိုလုံးကို ပေးပေါ်တင်ပြီး တုန့်ထုတာထက် ဆိုးလှသလား။ အယ်လောက်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ဟိုခြင်းနဲ့ခြင်းမျိုးလေး ကျုပ်တောင် ပြောင်ရင်ဖုန်းကို ကြောက်သွားမိခဲ့တယ်”

“သူ့ရဲကောင်ကြီး ပြောင်ရင်ဖုန်း အပြင်ဘက်ကို ထွက်သွားခဲ့တယ်လို့ ကျုပ် ပြောခဲ့တယ်မနှာ။ သူ ဒီအတိုင်း လက်ချွတ်သက်သက် ထွက်သွားတာ မဟုတ်ဘူး။ ပုလဲဆဲထိုးကိုတော့ ကောက်ယူသွားပါတယ်”

“ထန်ကျွန်းအားနာ အင်မတန် အစွမ်းထက်လှတဲ့ ဇနီးမရှိကြီးလီလွှမ်းဝင်ခဲ့တာ နှိပ်နယ် ထောင်ကြည့်အခန်းဆီက ယူထားတဲ့ လေးနဲ့ ပြာလဲမိတယ်။ သူ့ကြိုးကပ်လက်နက်နဲ့ ရပ်ကြိုနိုင်တယ်လို့ ပြောင်ရင်ဖုန်း

ဖုန်းဟာ သူ့ကို ခံခဲ့ရင်ဝင့်နဲ့ ကော့ပေမို့ ထွက်သွားခဲ့တာပဲ”

“ဒါပေမယ့် ထန်ကွန်းဟာ ဘာလက်နက်နဲ့ကိုယ့် မတိုက်ခိုက် ဝံ့မိဘူး၊ မလုပ်ကြံဝံ့ပါဘူး၊ ပြောင်ရင်ဖုန်းနဲ့ ကော့ပြင်ကြီးကို ဝေးကြည့် နေမိတော့တာပါပဲ၊ ကျွန်ုပ်ပြင်ကွင်းထဲက ပြောင်ရင်ဖုန်း ပျောက်ကွယ် သွားတဲ့အခါဟာတော့ ခွေးအသံတွေ ခွေးဟောက်သံတွေ ပြန်ကြားနေပြန် တယ်၊ သူရဲကောင်းကြီး ပြောင်ရင်ဖုန်း ပြန်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း သက်သေ ပြလိုက်တဲ့အသံတွေပဲပါဗျာ”

“ကျွန်လဲ၊ ကုတင်အောက်မှာ ခုကွေရောက်နေတာပဲမို့၊ ဒါပေမယ့် အပြင်ဘက်မှာ စိတ်ဝင်စားစရာတွေ မြင်နေကြားနေရတော့ ကိုယ်ခံစားနေရတဲ့ခုကွေတောင် မေ့သွားသေး”

“ကျွန်လဲ ထန်ကွန်းကို ကြည့်နေမိတယ်၊ သူက ထိုင်ခုံတစ် လုံးပေါ် ထိုင်နေတာဆိုတော့ ကျွန်အနေနဲ့ ပြင်နိုင်တာမို့ဗျာ”

“ကုတင်ပေါ်မှာဆိုရင်တော့ ဘယ်ပြင်နိုင်လဲ၊ သူက တံခါးကို သွားပိတ်လိုက်တယ်၊ ထိုင်ခုံပေါ် ပြန်ထိုင်ပြီး နဂူးရေ တွန့်နေအောင် ရှင်းစားနေတယ်”

“နောက်ပြီး ပါးစပ်က တတွတ်တွတ် ပြောနေတယ်၊ ‘ခင်ဗျား ဟာ ကျွန်အတွက် ခြေချော်သွားခဲ့ပြီ ကျွန်လဲ ခင်ဗျားအတွက် ခြေချော် ခဲ့ရပါပြီ ဘယ်တုန်းကြီးမှား ကျွန်တို့ကို ခုကွေတာပေသလဲ မယ်ပါလို့ဗျာ’ လို့ တတွတ်တွတ် ပြောနေတယ်”

“နောက်တော့ သူဟာ စားခွဲပေါ်က ဂုက်ငွေ့တပ် ပြားတစ်စင်း

ကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး ကုတင်ပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်တယ်၊ ‘စွပ်’ ဆိုတဲ့အသံ ကြားရပြီး ‘ရန်’ ဆိုတဲ့အသံ ကြားလိုက်ရတယ်”

“သွားပြီမို့ဗျာ၊ ထန်ကွန်း သွားပြီလို့ ကျွန်စိတ်ထဲမှာ ရေတွတ်မိတယ်၊ ကျွန်ဟာ ကုတင်အောက်မှာ အကြံကြီး ပြီပဲနေခဲ့ပါ သေးတယ်၊ ကုတင်ပေါ်က ဘာလုပ်မှန်းမသိမှ မကြားရတော့တဲ့အခါမှ ကုတင်အောက်ကထွက်ပြီး ကြည့်လိုက်မိတယ်၊ ထန်ကွန်းကတော့ တကယ့်ကို သွားတာပါပဲဗျာ၊ လုံစာ အသက်မရွံ့တော့ပါဘူး၊ သူဟာ ခေါင်းခြင်ဆီကို ဆင်းခဲ့ခြင်းနဲ့ သောက်ကို မှန်ဟိုက်ပြီး အသက်ရှင်ခြင်းဆို ကို ဆင်းခဲ့ခြင်းနဲ့ပဲဗျာ၊ ခေါင်းခြင်ဆီကိုဆင်းခဲ့ခြင်းကို ရွေးချယ်သွား တယ်”

“သူဟာ သည်းပြင်နေရာတွေမှာ တယ်လောက်မိုက်ခဲ့သလဲ ဆိုတာတော့ ကျွန် မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူဟာ ဒီနေရာဟာတော့ တကယ် လိမ္မာသွားခဲ့မိတယ်၊ လူလိမ္မာမို့ ခဏကလေးခံစားရတဲ့ ဆင်းခဲ့ခြင်းကို ရွေးချယ်လိုက်တာမို့၊ ဒါကိုတော့ ခင်ဗျားတို့လဲ ကျွန်နဲ့သဘောတူညီမှု ကြိုလိမ့်မယ်လို့ ထင်မိတယ်”

“ကဲ...အခု ထန်ကွန်းကို ဘယ်သူသတ်တာဆိုတဲ့ကိစ္စကြီး ဟာ ရှင်းလွှာပြီ မဟုတ်လား၊ ထန်ကွန်းကို တောင်ကြည့်အနံ့ကလဲ မသတ်ခဲ့ပါဘူး၊ ဟူးအေးကလဲ မသတ်ခဲ့ပါဘူး၊ ထန်ကွန်းကို ထန်ကွန်း ကပဲ သတ်ခဲ့မိတယ်”

“မိတ်ဆွေကြီးများခင်ဗျား၊ ကျွန်ဟာ ဟူးအေးနဲ့ပဲ မင်းနဲ့ဆုံတင်

မဟုတ်ပါဘူး။ ထောင်ကြည်အနီးဆိုတဲ့ ကောင်လေးနဲ့လဲ ရင်းနှီးခဲ့တဲ့သူ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ သူတို့အတွက်တာမှ အကာအကွယ်ပေးစရာ မလိုပါဘူး။ အမြဲပုန်ကူတော့ ဒါမိပါ။ ထန်ကျွန်းကို ထန်ကျွန်းကပ် သတ်သွားမိတယ်”

‘ဟင်း’ခနဲ သက်ပြင်းချည်ကြီး ပေါ်လာသည်။

ထောင်ကြည်အနီး၏ သက်ပြင်းချည် ဖြစ်ပါသည်။

ထောင်ကြည်အနီးက ‘ကဲ.....ဘယ်နှယ်ရှိစ’ဟူသော အမေးရှိ

မေးလေဟန်ဖြင့် ထန်ဆုံအဖွဲ့သားအားလုံးကို လေ့ကျက်ကြည့်သည်။

လိုယွမ်းဟိုက ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ကျွန်ဟာ လူသတ်ရတာကို သိပ်ကြောက်တဲ့လူ မဟုတ်ပါဘူး။ တော်တော်လဲ သတ်ခဲ့ဖူးတဲ့လူပါ။ ဒါပေမယ့် ဒီအချိန်မှာတော့ ကျွန် ကြောက်နေတယ်လို့ နောက်တစ်ချက်ကတော့ ကေရုန်လီခွန်ဝှမ်းနဲ့ ဓားဟော ကျွန်မဲ့လက်တစ်ကမ်းမှာ ရှိနေပြီ မဟုတ်လား။”

“ဒီဓားကို ကျွန် ယူပြေးတော့မယ်လေ။ ကျွန်တို့ဒေါင်းနဲ့ ပုလဲဆံထိုးတို့တော့ နောက်မှ ခုခွာလား။ ကျွန်ဟာ မိမိငြိမ်းပြီး ထွက်ပြေး မယ် လုပ်နေတုန်း ခြွန်းဆို တံခါးခေါက်သံ ကြားလိုက်ရတော့တာပဲနဲ့။”

“ကျွန်လဲ ကမ်းနီးကတန်း ကုတင်အောက် ဝင်ပုန်းပြန်တယ်။ ထန်ကျွန်းအလောင်းနဲ့ ကလေးအလောင်း နှစ်လောင်းရှိနေတဲ့ ကုတင် အောက် ဝင်ပြီးပုန်းရတဲ့ကိစ္စက တယ်ပြီးနှစ်မြိုက်ရောကောင်းလှတဲ့ ကိစ္စမဟုတ်ဘူးလေ”

“ဒါပေမယ့် အခြေအနေမလှတော့ ဒီလိုပဲ လုပ်လိုက်ရတာပဲ။ နောက် မကြာပါဘူးလား။ ထောင်ကြည်အနီး ဝင်လာတော့တာမိပါ။ အဲဒီ နောက်ပိုင်းကိစ္စတွေကို ထောင်ကြည်အနီး ပြောပြပြီးပြီးမှ ကျွန်အနေနဲ့ နောက်ပြောဖို့ လိုတော့မယ် မထင်ပါဘူး။”

လိုယွမ်းဟိုသည် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ အမြဲစိတ်ပျက်များကို ဖတ်လျှော့စွာ ပြော၏။

ထို့နောက် သူ့အဝတ်အစားပေါ်၌ ပေးနေသည့် အမှုန်များကို ဖတ်မြင် ခံထုတ်နေသည်။

ထိုအမှုအရာမှာ မနိဗ္ဗာန်ကရာဇ်၏ ကိုယ်ရံတော်ကြီးဟူသော နတ်ပုဂ္ဂိုလ်ကို အပြည့်အဝ ဖော်ပြနေသလို ဟန်ပန်ပင်မောင်း ကောင်လေး တစ်ယောက်ပါ။

“သူသည် ဓားနဲ့ပေါ်မူလက်မက်ရည်ကြမ်းဒေါက် ဆွဲယူလျက် နန်းတစ်ရံနဲ့ပဲ ခဲ့ထည့်ကာ နှစ်ကြိမ်တိတိသောက်လိုက်သည်။

သူပြောပြခဲ့သည့် အကြောင်းအရာများမှာ ချည်လွှားလှသဖြင့် မိမိကြီးမဟုတ် လက်မက်ရည်ကြမ်း တစ်ဖိုလုံးလောက်ပင် သောက်သင့် မှုမသင့်။

အခန်း (၄)

ပုလဲဆံထိုး သံလွှာ

ထောင်ကြည်အနီးအနားမှာ ထောင်ပိုင်စွေသည် အောက်
ဟစ်ကျယ် ထပြောလေတော့၏။

“ကဲ.....ဟောဒီက နောင်ကြီးလိုယွမ်ဟိုကတော့ စကား
ခပ်ရှင်းရှင်းပဲ ပြောသွားခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်သားက ထန်ကျွန်းကို သတိပေး
မဟုတ်ဘူးဆိုတိုက်စွဲလဲ ခွင်းသွားပြီ။ ထန်ကျွန်းက ဝေဒနာရုံ
လီမ္မာရုံရင်ရဲ လက်သုံးတော်ဓားကို ပေးသွားတယ်ဆိုတာလဲ အတည်ပြု
ပြီသွားပါပြီ။ ဒီတော့ အဲဒီလက်သုံးတော်ဓားကို ကျွန်တို့ဆီက ဘယ်
လူဖို့ မကြိုကြပါနဲ့တော့”

“ဟားဟားဟား.....”

လိုယွမ်ဟို၏ ကျယ်လောင်သော ရယ်မောသံကြားရ

အကြီးတစ်ခုလုံးအား လှိုင်းဘောင်ဘင်ခတ်သွားစေ၏။
ထောင်ပိုင်စွေ၏စကားများသည် သူ့အတွက် မြက်လုံးများ
ပြုလွှားစေသလော။

ထောင်ပိုင်စွေက ဒေါသတကြီး မေးလိုက်၏။

“ခင်ဗျားက ဘာရယ်တာလဲ”

“ခင်ဗျားပြောတဲ့စကားကို ရယ်တာမရှိဘူး”

“ကျွန်စကားထဲမှာ ဘာမှ ရယ်ရာမပါဘူးလေ”

“မပါဘူးလို့ ဘယ်သူ ပြောသလဲ။ ဒီမှာ စကားပြည့်ပြည့်နဲ့

ပြောပါလေ။ ခင်ဗျားသားကို ထန်ကျွန်းပေးတာက လက်သုံးတော်ဓား
မပါဘဲ သံသေတ္တာအလွတ်ကြီးပါလေ။ သံသေတ္တာရည်သောက်သက်
လို့ရင်တယ် ဆိုရင်တော့ ယူသားယူဒီလေ။ ကျွန်အနေနဲ့ ဘာမှကန့်ကွက်
ရာ မရှိပါဘူး။ ဟားဟားဟား.....”

ထိုစဉ် ထန်လှံအဖွဲ့မှ ယင်ကြည်က ရုတ်တရက်မတ်တတ်
လိုက်၏။

လိုယွမ်ဟိုက ရယ်ရင်း မေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားမှလဲ ပြောရာ ချီနေပြီနဲ့တယ်။ ပြောပါလေ
ဗျားဟေ့ ပြောမလိုလဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် ပြောရာ ရှိပါတယ်။ ဒီလက်သုံးတော်ဓားဟာ
မနုဉ်း(နန်ကျွန်း)အဖွဲ့ရဲ့ပစ္စည်းဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကို ခင်ဗျားတို့ ပြောကြားခဲ့
ပါကတော့ကလဲ သက်သေခံနေခဲ့ပါတယ်။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လားဗျာ”

တိုအမိ ယွမ်းစစ်ကွဲးက အလွင်းအမြန် ထပြောပြန်၏။

“ဟာ.....ဒီလို အယ်ဟုတ်မလဲဗျာ့ အဲဒီတုန်းက အစ်ကိုကြီး ထန်ကျွန်းဟာ ဒီဇာကို အခမ်းအနားနဲ့ ခင်ဗျာ့ဆွဲလက်ထဲ မတင်ရသေးပါဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ ဒီဇာကို ထန်းလုံ(ပေကျွန်း) အဖွဲ့ကပဲ ပိုင်ဆိုင်နေသေးတယ်ဗျာ့”

ယင်ကြည်နှင့် ယွမ်းစစ်ကွဲးတို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အပြိုအကွယ် အော်ဟစ်ငြင်းခုံနေကြတော့သည်။

+ + +

သူတို့၏ ငြင်းခုံသံကြားကိုသာ ကြားနေရသောအခါ မျက်မှုံဖြူ မေါင်စုသည် စိတ်မရွည်နိုင်ဘဲ ဖြစ်လာသည်။

“တိတိကြမ်းစွာ ခင်ဗျားတို့ဟာ တစ်ခါလား ဒီဇာကို လုန့် တစ်ခါလား ဒီဇာကိုလုန့် ဒါပဲ ငြင်းနေတာပဲ။ ကျွန်တို့အဖွဲ့ ဒီဇာထက်ရှိပြီး အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ မေါ်နေပြီဗျာ့ ဒါကို သိလျက်မှ သာဖြစ်လို့ ကလေးတွေလို အဓိပ္ပာယ်မရှိ ငြင်းခုံနေကြတာပဲ”

မျက်မှုံဖြူမေါင်စု၏စကားသည် မီးကိုရေနှင့် ငြိမ်းသတ်လိုက်သကဲ့သို့ အားလုံး ငြိမ်သက်သွားစေ၏။

တိတိ.....

မေါင်စု၏ သိုင်းပညာကောင်းခြင်း၊ သူပြောသည့်စကားကို ကျိုးကြောင်းဆီလျော်စွာ ခြုံငုံဆိုတဲ့ကြောင့် မည်သူမျှ စောဒက မတက်ကြတော့ပေ။

မျက်မှုံဖြူမေါင်စုသည် ဤခန်းမထဲရှိ လူများအနက် သူ့သာ ဖိတ်ဆုံးကလေးဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိသွားဟန်ဖြင့် ခေါင်းတမော့မော့ ဖြစ်သွားသည်။

သူသည် အားလုံးအတွက် အရေးပါသောစကားကို ဆက်ပြောပြန်သည်။

သူက.....

“ပထမက ခင်ဗျားတို့အားလုံး ဒီဇာကို လုနေကြတယ်။ အကြောင်းလုနေကြတယ်ဆိုတာကိုရာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆန်းစစ်ကြည့်လား”

သိုင်းသမားများသည် သူတို့ကိုယ်သူတို့ ဆန်းစစ်ကြ၏။

မှန်မိပေသည်။

သူတို့သည် ရှေးဟောင်းဓားတစ်လက်ဖြစ်သည်ဟူသော အသံဖြင့် ဓားကို ပိုင်းလုနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ရှေးဟောင်းဓားကို ပိုင်ဆိုင်လိုခြင်းမှတစ်ပါး အခြားမည်သို့မျှ မျက် မရှိပေ။

မေါင်စု၏စကားသံက ဆက်လက်ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

“ပထမတုန်းက ခင်ဗျားတို့ ဒီဇာကို လိုချင်ကြတယ်။ ရှေးဟောင်းဓားတစ်လက်ကို ပိုင်ဆိုင်လိုခြင်းဆိုတဲ့ဆန္ဒကလွဲလို့ တစ်ခြားတာထဲမှ မရှိခဲ့ကြဘူး”

“အခုတော့ ဒီဇာကြီးဟာ လူတစ်ယောက်ကြီးတစ်ယောက်ပဲ ပတ်သက်

လာပြီဆိုတာကို သိလိုက်ကြရပြီ။ စောစောတုန်းက ဓားကို သာမန် ဝိုင်ဆိုင်ချင်တဲ့စိတ်ထက် အဆတစ်ထောင်လောက် ပိုဝိုင်ချင်လာကြပြီ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။”

လူအားလုံး ငြိမ်နေကြသည်။

ခေါင်စုခံစကားများက မုန့်ကန်နေသဖြင့် ဆိတ်ဆိတ်နေပြီး ဝန်ခံနေကြခြင်းသာဖြစ်ပေသည်။

ခေါင်စုကပင်.....

“ကျုပ် မေးခွန်းတစ်ခု ထပ်မေးပါဦးမယ်။ သေသေချာချာ စဉ်းစားပြီးပြေကြပါအုံးဟာ ရတနာသိုက်ခွဲ ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်တော့ဘူးဆိုရင် ဝင်အားဟို ဒီဘေးကြီးကို လိုလှင်ကြဦးမူကလား။”

ထိုမေးခွန်းကို ကြားလိုက်ရသောအခါ လူအားလုံး စိတ်ကူး လမ်းကြောင်း ပြောင်းသွားသည်။

ထိုမေးခွန်းကို ဖြေရန်ထက် ပြောင်ယိုလန်ခေါ်ဦးခေါင်းထက်မှ ဆံထိုးကို ကြည့်ရှုရန် ပို၍စိတ်ဆန္ဒ ဖြစ်သွားကြသည်။

ထိုသို့ ဆံထိုးကို လှည့်ကြည့်ခြင်းကပင် သူတို့သည် ဓမ္မဟောင်း တစ်ကြီးကို စားတစ်လက်အနေဖြင့် ဖြတ်နီမြင်။ ထိုဆိုင်တပ်မက်မောခြင်း မရှိတော့ကြောင်း အဖြေပေးလိုက်သလို ရှိလေ၏။

ပြောင်ယိုလန်ခေါ်ဦးခေါင်းထက်မှကား ဂဠုန်ဦးခေါင်း တပ်ဆင် ထားသည့် ပုလဲဆံထိုးကလေးသည် တလွင်လွင် တည်ရှိနေသည်။

သူတို့အားလုံးပင် ပုလဲဆံထိုးလေးကို အာမုံစိုက်နေကြ၏။

ပြောင်ယိုလန်သည် အသက်ဆယ့်ခုနစ်နှစ်မျှသာ ဖြစ်သေးသော မူလသွယ်လူလူ့ ချောမွေ့လှသည့် မိန်းမမျှကလေးသာဖြစ်သည်။

သူမသည် ခုံကြွယ်ကောင်းလောက်အောင်ပင် သိုင်းပညာ အရင်း တတ်ကျွမ်းလေ့ရှိပြီး မရှိပေ။

ထိုကဲ့သို့သော မိန်းကလေးမျိုးထဲမှ ဆံထိုးကို လက်ရောက်ရယူ ရန်ကိုစုမှာ သစ်သီးခွံတစ်ခုကို အခွံစွာ စားရသလို လွယ်ကူသည်။ မုန့်မိပေသည်။

သို့သော်.....

ဤသို့သော်ကား တန်ဖိုးကြီးလှ၏။

သူမ၏မခင်သည် တရုတ်ပြည်သိုင်းလောက၌ ဟိုဟိုးကောက် လွှမ်းလှမ်းတောက်နေသော သူခိုကောင်ကြီးဖြစ်နေ၏။

‘သိုင်းလောက ဗြင်ဘက်ကင်း’

‘မိုးအောက်မြေပြင် ဗြင်ဘက်ကင်း’

‘ဓမ္မမျက်နှာ တန်ဖိုးရှင်’

ဟူသော ဘွဲ့နာမည်များကပင် ပြောင်ယိုလန်မခင်၏ ဂုဏ် အရည်အချင်းများကို ထင်လင်းစွာ ဖော်ပြနေခဲ့သည်။

ဖခင်မိဂုဏ်အရည်အချင်းတို့က ပြောင်ယိုလန်၏ တစ်ကိုယ်လုံး ကို လွှမ်းမိုးထားသကဲ့သို့ ချီနေသည်။

ကာကွယ်သမျှပြုနေသည်။

ပြောင်ယိုလန် တည်ဟူသော သိုင်းပညာကို နာနန်းတစ်လုံး

မသိသောသိန်းကလေးအား ဂုဏ်ဂုဏ်စက်စက် ပြုမူခဲ့သလို ပြုမူနိုင်၏။
သို့သော်.....

သူမ၏မခင်က ဤအတိုင်း လက်ဝိုက်ကြည့်နေမည်လည်း
မဟုတ်ပြန်ပါချေ။

သူမ၏မခင် ဝင်ရောက်အရေးယူလာလျှင် စုန်တိုက်ခိုက်နိုင်
သည့်ပညာဟူ၍ သူတို့အားလုံး တစ်ယောက်တွင်မျှ ရှိနေပါ။

ထို့ကြောင့် တလွှာလွှာဖြစ်နေသော ပုလဲဆံတိုက်ကလေးကို
လိုဆင်တပ်မက်ဟော့ ကြည့်နေကြသော်လည်း မည်သူမျှ သွားရောက်
လက်လှမ်းမယူခဲ့ကြပါချေ။

ထိုတခါအချိန်အတွင်း အားလုံး တိတ်တိတ်ငြိမ်သက်နေ
လေသည်။

ခေါင်မိုးတစ်ဦးကိုမှ နှင်းပေါက်ကလေးများ တပေါက်ပေါက်
ကျသံကိုပင် အားလုံး ကြားနေကြရသည်။

လိုယွမ်ဟိုသည် ထိုလူအားလုံးကို မျက်စတင်းစိုက်ကြည့်ပြီး
ကျေနပ်စွာ ပြီးလိုက်လေ၏။

သူသည် မြောင်ယိုလန်ထိုင်နေသည့်နေရာသို့ ကိုယ်ကို ခပ်မတ်
မတ်ထား၍ လျှောက်သွားသည်။

မြောင်ယိုလန်သည် သူ့ထံသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်လာ
သည့် လိုယွမ်ဟိုအား မင်တက်ငေးကြောင်းကာ ကြည့်နေမိလေသည်။

လိုယွမ်ဟိုသည် သူမ၏အနီးအနားသို့ ရောက်သောအခါ
မြောင်ယိုလန်၏မျက်စိထဲထဲမှ ဆံတိုက်ကလေးကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲမြှောက်ယူ
လိုက်လေ၏။

ထိုအခြေကြောင့် မြောင်ယိုလန်မှာ အံ့အားကြီးသင့်နေတော့
သည်။

မည်သို့မျှပင် မလွှဲလွှာနိုင်ဘဲ ကြက်သေသေနေလေတော့
သတည်း။

လိုယွမ်ဟို ဤသို့ပြုမူခဲ့သိမည်ဟု မည်သူကမျှမသိရဘဲ မထင်ခဲ့
ပေ။

သူတို့အားလုံးတွင် သိုင်ပညာအကောင်းဆုံးသော မျက်ခုံဖြူ
ပေါင်စုသည်ပင်လျှင် မြောင်ယိုလန်အပေါ် ဤသို့ မဆက်ဆံခဲ့ပေ။

လိုယွမ်ဟိုသည် အဘယ်ကြောင့် ဤမျှ ခွဲတင်နေပါသနည်း။
လိုယွမ်ဟိုကိုကြည့်ပြီး လူအားလုံး၏မျက်နှာများမှာ သွေးဆုတ်

ပြုရုံသာတော့သည်။
ထိုအခြေကြောင့် အားလုံး ခိုလိတ်နေကြရပြန်.....

ယင်ကြည့်ကာ ထိတ်တိတ်လန့်လန့်ဖြင့် သတိပေးလိုက်သည်။
“နောင်.....နောင်ကြီးလိုယွမ်ဟို ဒီ.....ဒီလုံမလေးပဲပေါ့မင်ဟာ

ကွင်းမြို့နယ် မြောင်ရပ်ကွက် ခြင်္သေ့တပ်ဖွဲ့ အစီအစဉ်ကို ခင်စွာ သတိပေး
နေမှာနီလို ကျွန်က ထပ်ပြီး သတိပေးတာပါ”

လိုယွမ်ဟိုက ရင်ကော့၍ မြောလေ၏။ လက်ဝါးကောက်၍လည်း

တာမြစ်လေသည်။

“ကျုပ်ဟာ ဘယ်သူလဲဗျား၊ ဝင်ဗျားတို့ တဆိတ်လောက်
ခြေကြပါ”

ယင်ကြည်က ခွန်းတုံမြန်သည်။

“မနုဿိကဗျာဓိ၊ ကိုယ်ရဲတော်ကြီးလိုယွမ်ဟို မြစ်ပါတယ်ဗျား၊
ဒါကို ကျုပ်တို့ သိထားဦးသေး၊ ဘာဖြစ်လို့ ထပ်မံနေတာလဲဗျာ”
လိုယွမ်ဟိုက အောင်နိုင်သူကဲ့သို့ ပြောလေ၏။

“ဒါပဲပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်က မနုဿိကဗျာဓိကြီးရဲ့အမိန့်နဲ့ အမှုတော်
ထမ်းနေတဲ့ ကိုယ်ရဲတော်ကြီးပဲဗျား၊ အယ်သူ့ကို ကြောက်နေရမှာလဲ၊
သူ့ရဲကောင်ကြီး မြောင်ရင်ဖုန်မကလို့ မြောင်ရင်ဖုန်ရဲ့ပခပ်ကြီး မြစ်နေပါ
စေ၊ ကျုပ် ကြောက်လို့ မမြစ်ပါဘူးဗျာ၊ ဟဲဟဲဟဲ.....”

မျက်ခွံဖြူပေါင်စုရာ လိုယွမ်ဟို၏ တာဝန်ကျွေးနု၊ ခွဲခွဲသတ္တိ
ရှိသူတို့အတွက် ရင်သပ်စွာပေး ဆုံသြသွားလေ၏။

သို့သော်.....

လိုယွမ်ဟို ဆက်လက်ပြောကြားသည့်စကားကို ကြားလိုက်ရ
သော အမိတွင်းမှ လိုယွမ်ဟိုအား သိပ်အထင်ကြီးလိုစိတ် မရှိတော့ပေ။

“ဟဲဟဲဟဲ.....ကျုပ်ကို သိပ်ပြီးလဲ အထင်ကြီးနေကြမို့ဗျာ
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့ရဲကောင်ကြီးမြောင်ရင်ဖုန်ဟာ အခုဆိုရင်
အသက်ကောင် ခိုရင်မှခိုတော့မှာ မဟုတ်လို့ပဲ”

“ဗျာ”

“ဟဲ့”

“ဟာ”

ဟူသော အာမေဍိတ်သံများသည် ခနိုးမကြီးတစ်ခုလုံးကို
ကျယ်လောင်စွာ ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။

ဆီးရင်မြို့ ခုံလွှမ်းနေသော အပြင်လောကအထိ ပျံ့နှံ့သွား
သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဗျား၊ ကျုပ်တို့ အကျယ်တဝင့် မသိရဘူး
လား၊ သိခွင့်ရှိရင် သိပါရစေ”

လိုယွမ်ဟိုက ပြောလိုက်ပြီး.....

“လောလောဆယ် ကျုပ် အသေအချာပြောနိုင်တဲ့ အချက်
တစ်ချက်တော့ မှီပါတယ်၊ ကျွန်မြန်မြို့ မြောင်ရင်ဖုန်ဟာ အခုအချိန်မှာ
အသက်မသေသေးတော့ဆိုရင်လဲ အဝမ်း၊ ထိပ်တုံးခတ် ခံထားရဦးကတော့
သေချာသလောက် ခိုနေပါတယ်”

“သူ့ကိုထည့်ထားတဲ့ အကူအညီကလဲ တကယ်ကို လုံခြုံတဲ့
အကူအညီကောင် မြစ်လိပ်မယ်ဆိုတာ ကျုပ် ကိုနိမ့်မြို့ပြောခဲ့ပါတယ်ဗျာ”

ဤစကားများကြောင့်.....

ရှေးဦးစွာ ဤလူရဲထဲ၌ အတုနဲ့လှုပ်ဆုံး၊ အချောက်ချားဆုံး
မြစ်သွားရသူမှာ မြောင်ယိုလန် မြစ်ပါသည်။

သူမ၏ဦးပေါင်းသက်မှာ ဆံတိုဖြူတံယုန်ရသည့်အဖြစ်ကိုပင်
မေ့ပျောက်သွားရတော့မယောင်။

၁၇၄ ● တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

သူကြားနေသည့် အခြေများကိုပင် အိပ်မက်လိုလို ထင်မှတ်
နေမိမိလေတော့သည်။

သိုင်းလောကအငြိုးနံ နိုးပုံမြေစွေး (၄) ● ၁၇၅

အခန်း (၄၄)

တောင်ထိပ်သခင် အေးမာန်စွင်

မြောင်ယိုလန် တုန်လှုပ်ချောက်ချား စိတ်ထိခိုက်နေချိန်တွင်
လိုယွမ်ဟိုသည် ခြံရံ၌ ခုတင်းနေလေသည်။

အကြောင်းဘယ်သို့ ဂိုလေပြီနည်း။

မြောင်ယိုလန်သည် သူ့မခင် မြောင်စင်စုန်အတွက် အလွန်စိတ်
ပူမြေ့သည်။

ဤသို့ တစ်ယူငယ် နှစ်ယူဆင့် အေးချမ်းခွင့်မရ ခြစ်နေချိန်တွင်-

မျက်မှန်မြှူပေါင်စုကာ လိုယွမ်ဟိုအား ခိုရှိသောသော လေးလေး
စားစား တောင်းပန်လိုက်သည်။

ပေါင်စုအဖို့ လိုယွမ်ဟိုအား ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ဘုရင့်ကိုယ်ရံ
တော်ကြီးအား လေးစားသမှု ပြုလိုက်ခြင်းပင် ခြစ်နေပါတော့သည်။

လိုပွမ်းဟိုသည် မျက်နှာဖြူပေါင်စု၏ ဦးညွတ်လေးစားသမျှကို
ခံလိုက်ရသောအခါ ပို၍ ဘဝင်မြို့သွားတော့၏။

မန်ချေးကရာဇ်ကိုယ်စုတော်ကြီးအဖြစ် ထမ်းဆောင်ခြင်း
ကိုပင် အကြီးအကျယ် ဂုဏ်ယူသွားမိတော့သည်။

သူသည် ပထမပိုင်းက မျက်နှာဖြူပေါင်စုကို အတော်ကြို
စိတ်နာနေသည်။

ပေါင်စုသည် တောင်ကလင်ခြေရင်းရောက်သည်အထိ သူ့အား
တရွတ်ဆွဲ ခေါ်လျက် နိုင်ငံကလွဲ မြို့ခံသည် မဟုတ်ပါလော့။

ထိုအဖြစ်ကို သူ မပေပေ။

မျက်နှာဖြူပေါင်စုအား တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်တွင် လက်စား
ချေမည်ဟု စိတ်ထဲ၌ တေးမှတ်ထားခဲ့သည်။

ယခု.....

မိမိသည် မန်ချေးကရာဇ်၏ ကိုယ်စုတော်ကြီးအဖြစ် အမှုတော်
ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ထမ်းဆောင်နေကြောင်း ကျွန်ုပ်တို့ ပြောင်စုံဖန်
ကိုသိသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမျိုးကို ဖမ်းဆီးထားနိုင်ရန် စီစဉ်နေကြောင်း ပေါင်စု
သိသွားသောအခါမှ ယခုကဲ့သို့ လေးစားသမျှ ပြုလာပြီး ခိုခိုသေသေ
ဖြစ်လာကြောင်း နားလည်လိုက်သည်။

ထိုသို့ ပေါင်စုက ဦးညွတ်ဆက်ဆံလာခြင်းအတွက် သူ့အလွန်
ကျေနပ်သွားသည်။

အကြီးအတေးများလည်း ပြောပျောက်သွားတော့သည်။

ဤတောင်ကလင်ထိပ်ပေါ်ရှိ မိမိပူတစ်ပါး အခြားမည်သူမျှ
တော်သူတတ်သူ မရှိသည့် အမှုအရာ ဟိတ်လုံးဟန်လုံးများ ပျောက်ကွယ်
ပျားလည် မျက်နှာဖြူပေါင်စုကြည့်ကာ လိုပွမ်းဟိုသည် သူ သိထားသမျှ
လျှို့ဝှက်ချက်များကို ထုတ်ပြောရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့၏။

လိုပွမ်းဟိုသည် မတောင့်တောင့် အမူအရာဖြင့် မျက်နှာဖြူ
ပေါင်စုအား ပြန်လည်ပေးစွန့်ရန်ထုတ်မည်ဟန် ပြင်လိုက်သည်။

မျက်နှာဖြူပေါင်စု၏ ကိုယ်ဟန်အမူအရာအားလုံး ပျာပျာသလဲ
ဖြစ်သွားသည်။

“နေစမ်းမိဦးချာ ခင်ဗျားတို့ ပေးတာကို မခြေခင် မျက်နှာဖြူ
ပေါင်စုကိုယ်တော်ကြီးကို ကျွန်အနေနဲ့ တစ်ခုလောက် ပေးပြန်ချင်ပါ
သေးတယ်”

ပေါင်စုက ပျာပျာသလဲ ခြေ၏။

“ပေးပါ.....ပေးပါ”

“ဒီတောင်ကလင်ထိပ်ပေါ်ရှိ ပိုင်ခွင့်ကြီးကို ‘သခင်ကြီး သခင်ကြီး’
လိုနာမိစားပဲ သုံးနေကြတယ်။ ခုထက်ထိ သခင်ကြီးတာ ဘယ်သူမှန်း
မသိကြသေးဘူး ဒီသခင်ကြီးဟာ ဘယ်ကသခင်ကြီးလဲနဲ့ ဘယ်သူမှန်း
တုန်း”

ဤတောင်ကလင်ထိပ်သို့ ရောက်ရှိနေသူအားလုံး၏ စိတ်ထဲ၌
ဤတောင်ကလင်ထိပ်၏ သခင်ကြီးသည် မည်သူဖြစ်သည်ကို အလွန်သိ
လိုကြသည်။

မေါင်စုကို ဝေရန်လည်း အခွင့်မသဘာဝဲ ပြစ်နေကြသည်။
ယခုအချိန်၌.....

ဓုတနာများကို ပိုင်ဆိုင်ရယူခွင့်စိတ် ပြစ်ပေါ်နေသကဲ့သို့
ဤတောင်ကလပ်ထိပ်မှ သခင်ကြီးဆိုသူ၏အမည်ကိုလည်း သိခွင့်စိတ်
ပြစ်ပေါ်နေကြသည်။

စိတ်ဝင်စားဖို့လည်း ကောင်းလှသည်။

ယခုကဲ့သို့.....

လှိုဏ်မဟိုက တိုက်ရိုက်ပေးပြန်လိုက်သောအခါ လူတားလုံး၏
စိတ်ထဲ၌ ဂွမ်းဆီထီသလို စိတ်ကြိုက်ပီတိဖြစ်သွား၏။

ဓရုတ်တုန်း ဓရုတွင်းထဲသို့ ကျသွားသူများကဲ့သို့ပင်။

လှိုဏ်မဟို၏ပေးပြန်သမျှကို ကြားလိုက်ရသောအခါ စောစော
က ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သည့် မောက်မာမှုများသည် မေါင်စု၏မျက်နှာ
ပေါ်၌ ပြန်ပေါ်လာသည်။

အာမောန်တက်လာသောအခါ၌ မေါင်စုက မားမားရဲရဲ၌
မြှောက်သည်။

“ဟဲဟဲဟဲ... ခင်ဗျားတို့က သိခွင့်ကြပြီဆိုတော့ ကျွန်အနေနဲ့
ဘယ်ထိန်ချွန်ထားလို့ သင့်တော်ပါ့မလဲဗျား။ ဒီတောင်ထိပ်ပေါ်က
သခင်ကြီးရဲ့နာမည်ကတော့ ‘တုဂ်ဂို’လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ဒီတုဂ်ဂို
ဆိုတဲ့နာမည်ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့အတိတ်ကာလတွေမှာဆိုရင် အင်မတန်
ကျော်ကြားခဲ့တဲ့ နာမည်ပဲပေါ့ဗျာ”

ခန်းမထဲရှိ သိုင်းသမားများသည် တစ်ယောက်မျက်နှာ
တစ်ယောက်ကြည့်မိကြရင်း.....

“ဗျာ.....တုဂ်ဂို တဲ့.....ဟုတ်လား”

တကွဲတကြဲ ပြောနေကြသည့် လူများကိုကြည့်လွှက် မျက်နှာဖြူ
မေါင်စုသည် ကျေနပ်စွာ ရယ်မောနေလေ၏။

“မှန်တယ်ဗျား တုဂ်ဂိုတို့ သခင်ကြီးတုဂ်ဂိုလို့ ခေါ်ရင်
ကြည့်ရတာပေါ့ဗျား တကယ်တော့ သခင်ကြီးတုဂ်ဂိုဟာ သိုင်းပညာ
ကောင်းသလို သူ့ကိုယ်သူလဲ အတော်ကလေး အထင်ကြီးပါတယ်ဗျ”

“သူဟာ တော်စွာတန်ခိုးသမားတွေနဲ့ လုံဝ မဆက်ဆံဘူး
သီးသီးခြားခြား ကင်းကင်းခွင်းခွင်း နေလေ့ရှိတယ်”

“ဒီတော့ သူ့သိုင်းပညာ ဘယ်လောက်စွမ်းတယ်ဆိုတာ တော်ရုံ
တန်ခိုးသမားနဲ့သိုင်းသမားတွေ ဘယ်သိနိုင်တော့မလဲဗျာ”

“ဒါပေမယ့် သိုင်းလောကထဲက နှုတ်တစ်အဆင့်ရှိတဲ့
သိုင်းသမားတွေကတော့ သခင်ကြီးတုဂ်ဂိုကို ကောင်းကောင်းကြီး
သိကျွင့်ကြပါတယ်။ လေးလံလေးစားကြပါတယ်”

မျက်နှာဖြူမေါင်စုသည် ထိုကားများကို အလေးအနက်
ထားမက်မြင့် ခင်အေးဘေးပင် ပြောဆိုပြင်ဖြစ်သည်။

သို့သော် သူသည် သူ့ဖုတ်မီး ကျန်ရက်အားလုံး သိက္ခာလွယ်
သည့် ကောင်းလုံးများကိုမီ တသိတ်တန်နိုးပြီး ပြောချလိုက်သည်။

တုဂ်ဂို၏နာမည်ကို မသိသဖြင့် ပေးပြန်မိသူတားလုံးသည်

၁၈၀ ● တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

နံပါတ်တစ်ဆယ့်သုံးဆယ့်မူရား မဟုတ်ကြောင်း သွယ်ဝိုက်၍ သိကျ
ချစ်လိုက်သည်။

သူသည်သာ တုတ်ကိုအိမ်နားမည်ကို သိခြင်း၊ တုတ်ကိုကို
လေးစားခြင်း စသည့်အချက်များနှင့် သူသာ နံပါတ်တစ်ဆယ့် သုံး
သမားဖြစ်ကြောင်း ကိုယ်ရည်သွေမြဲလိုက်သည်။

မျက်ခုံးမြွေပေါင်စုခံဆိုလိုရင်းကို ဖိုပ်မိလိုက်ကြသဖြင့် ဝါရ
သိုင်ဆရာကြီးများဖြစ်ကြသော ယင်ကြည်၊ ယွမ်စင်ကျွန်းနှင့် လိုယွမ်
တို့သည် မျက်နှာကြီးများ နီခဲ့သွားပြီး ခွက်သွေးတက်သွားလေတော့၏။

သို့သော် သူတို့သည် တစ်ချက်တော့ တွေ့ဆုံကြလေသည်။

ကျွန်းမြို့နယ် ပြောင်ရင်စုနီလို လူမျိုးကပင်လျှင် သခင်ကြီး
တုတ်ကို၏ ဖိတ်ခေါ်မှုကို လက်ခံလျက် ဤတောင်ကလံလင်ပေါ်သို့
တလေးတစား လာရောက်ခြင်းကိုထောက်လှမ်း တုတ်ကို၏အဆင့်မှ
အတော်ပင် မြင့်မားနေကြောင်း သိသာနိုင်ခြင်းပင်တည်း။

သူတို့အနေဖြင့် ကျွန်းမြို့နယ် ပြောင်ရင်စုနီလို သူတို့နှင့် တန်းတူ
အဆင့် မသတ်မှတ်နိုင်သဖြင့် တုတ်ကိုကိုလည်း တန်းတူအဆင့်
မသတ်မှတ်နိုင်ကြောင်း နားလည်သဘောပေါက်လိုက်မိကြလေသည်။

နောက်ဆုံး ကုန်ကျနှစ်စဉ်တစ်ကြိမ်လျှင် မျက်ခုံးမြွေပေါင်စုသည်
ပင်လျှင် သူတို့ထက် သိုင်းလောက အလွန်ကောင်းနေသဖြင့် တုတ်ကိုသည်
ပေါင်စုပြောင်သလို ထိပ်တန်း၏အထက်မှာ ရှိသော သိုင်းအကျော်
အမော်ကြီးဖြစ်ကြောင်း လက်ခံမိကြလေသည်။

တို့ကြောင့် ခွက်သွေးတက်သွားကြသော်လည်း ပေါင်စု၏ စကား
ကို မည်သူမျှ စောဒက မတက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေကြရသည်။

လိုယွမ်ဟိုက.....

“ကဲကဲ..... ဒီက သခင်ကြီး တုတ်ကိုရဲ့ နားမည်ကို သိခွင့်ရ
တော့ ကျွန်ကလဲ ကျွန် သိတာသမျှတွေကို ပြောပြရတော့မှာပေါ့ဗျာ”

“တုတ်ကို ဒီကို ရောက်မိစာဆိုနဲ့မှာ အတ္တာစိုကြီးပေါက်
ပြောခဲ့တာပဲမဟုတ်လား သခင်ကြီးဟာ လိမ်ကုထပ်ဒေသကိုသွားဗျီ၊
ကျွန်းမြို့နယ် ပြောင်ရင်စုနီကို သွားပင်ဖိတ်ခေါ်တယ်”

“နောက်ပြီး ပီကင်နေပြည်တော်ကိုသွားဗျီ၊ ကျွန်လုအဖွဲ့ချုပ်
ကြီးစနီကိုလဲ ဖိတ်ခေါ်ခေါ်တယ်လို့ သူပြောတာတွေဟာ ယုန်ပါဘူးဗျာ”

“ကျွန်တို့က ဒီသတင်းကို ရတော့ဗျီမို့ပဲ အဲဒီ ကျွန်အဖွဲ့ချုပ်
ကြီးစနီဆိုတာလဲ ခိုင်ခံ့နီဗျီမှာ အဝေးခံခဲ့ရဗျီမို့ပဲ ဝန်ကို ဖမ်းတဲ့နေရာမှာ
ကျွန်တောင် ပါခဲ့ပါတယ် ဒါတွေကတော့ ကြိုတင်လုပ်ထားတဲ့ အစီအစဉ်
တွေပေါ့ဗျာ”

မျက်ခုံးမြွေပေါင်စုက တီအိုတပြည့် မေးလေ၏။

“ဗျာ..... ကြိုတင်လုပ်ထားတဲ့ အစီအစဉ်တွေ ဟုတ်လား”

လိုယွမ်ဟိုက ဂုဏ်ယူစွာကြားစွာ ပြောလိုက်သည်။

“ဒါက တပ်မဟုတ်ကြီး ကျွန်တပ်စိုက်ရဲ့ အစီအစဉ်လေဗျာ၊
ကိုယ်ရဲတော်ကြီး ထပ်မံရှင်းစရာ ဝိုင်းဆန်းခဲ့ကြတာပါပဲ အဖွဲ့ချုပ်ကြီး

ဖန်ဟာ စွမ်းရည် တကယ်ကောင်းတဲ့ သိုင်သမားကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်တာ မှန်ပေမယ့် ကိုယ်ရဲတော်ကြီးဆယ်ရစ်ယောက်ရဲ့ စုပေါင်းညီညွတ်တဲ့ အင်အားကိုတော့ မယ်လုနီနိုင်ပါဘူးလား။ ကျွန်တို့ရဲ့တပ်မဟူမရှိ ကျွန်ုပ်တို့ကတောင် ဝင်ပို့လိုတော့တုန်း တပ်မဟူမရှိအနေနဲ့ ဘေးမရှိတာ ကြီးကြပ်ညွှန်ကြားရုံလောက်ပါပဲ”

ယဉ်ကြည်က စိတ်မသက်သာဘဲ မေးမြန်းလိုက်သည်။

“အင်းရှာ.....ခင်ဗျာတို့ ဒီလောက်အကွက်ချ နိုင်တာမှတော့ အဖွဲ့ချုပ်ကြီးအနေအဖို့ ဘယ်လွယ်တော့မလဲဗျာ”

လိုယွမ်ဟိုက ခေါင်းယစ်ပြသည်။

“ကျုပ်တို့ အမိမိမိချင်တာက အဖွဲ့ချုပ်ကြီးမန့် မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

“ရှာ.....ဖန်မဟုတ်ဘူး၊ ဒါ့ပြင် ဘာဖြစ်လို့ ဖန်ကိုပစ်တာလဲဗျာ”

“ဖန်ကို မိမိလုတာပေါ့၊ ဖန်ကို ငါးစာအပြစ် မိမိလုတာပေါ့၊ ဖန်ဟာ အင်မတန် ဓမ္မာကြိုင်တဲ့ ငါးစာကြီးပါပဲ။ ကျွန်တို့ တကယ် မိမိလုမယ့်ငါးကြီးက တကယ်ကြီးတယ်။ ဒီငါးကြီးကတော့ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ခြောင်ရင်ဖုနဲ့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်”

လိုယွမ်ဟိုက ဆက်ဖြေပြသည်။

“ဒီတောင်ကလပ်က သမင်ကြီး လိန်ကုတ်တစ်ယောက် ခန့်သွက်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တို့ သတင်းရတယ်ဗျာ။ သူ့အစီအစဉ်ကိုပါ ကျွန်တို့ သိတာတော့ ကျွန်တို့အဖို့ ဂိုဏ္ဍယ်နေတာပေါ့ဗျာ။ သူက ခြောင်ရင်ဖုနဲ့ကို

မိမိမယ် ပြီးတော့ အဖွဲ့ချုပ်ကြီးဖန်ကို ကယ်မယ်၊ ဒါကို သိတာတော့ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ တပ်မဟူမရှိကြီးကျွန်ုပ်တို့က အသေးစိတ် ပြင်ဆင်ပြီး မဟုတ်ကြီးနေတော့မှာပေါ့ဗျာ”

ပေါင်စုက.....

“ခင်ဗျာတို့ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ခြောင်ရင်ဖုနဲ့ကို မိမိမိစားဗျီဆိုတာ ချော သေချာရဲ့လား”

လိုယွမ်ဟိုက--

“ဖန်ဟာ သူ့စိတ်ဆွေပဲလေဗျာ၊ မိသားစု အစဉ်အဆက် မှန်နဲ့စာ ပေါင်းသင်လာတဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက် အပမ်းနေချေပြီဆိုတာ ဝါရင် ခင်ဗျာ၊ ဒီအတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်နေမလား”

“ခင်ဗျာသဘောကို တပ်အပ်သေချာ မပြောနိုင်ပေမယ့် ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ခြောင်ရင်ဖုနဲ့ကို ဟိုလူနဲ့သဘောကိုတော့ တပ်အပ်သေချာ ပြောနိုင်တယ်ဗျာ”

“သူ့ကို သိုင်းလောကသားတော့က သမ္မာရဲ့ဘက်တော်သာကြီး လို့ ခေါ်ကြတယ်လေ၊ အေးလေ.....ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ခြောင်ရင်ဖုနဲ့အနေနဲ့ ဝိကင်းနေပြည်တော်ကို သမ္မာ့မှာကိုတော့ ကျုပ် တကယ်ပဲ နှိုးနှိုးပုန် မိပါတယ်”

“သွားလို့ကတော့ သင်တော့ကိုငှက်ဟာ ကြက်ဟင်းခါးသီးကို နှုတ်သီးနဲ့ ဘောက်စားသလို ခါးသက်သွားရတော့မှာပေါ့ဗျာ”
လိုယွမ်ဟိုကတော့ ကြီးကြီးလှိုက်နေတာအမိ ခြောင်ရင်ဖုနဲ့မှာ

တစ်ကိုယ်လုံး တသိန်သိန် တုန်ခါလာလေတော့၏။

မျက်စည်များလည်း တားမရ ဆီးမနိုင် စီးကျလာသည်။

သူမအနေဖြင့် ဤနှင်းတောင်ကလပ်ထိပ်ကို ထွက်မလာဘဲ
အိပ်ငြိမိစဉ်ကတည်းက ဖောင်ကြီးပြောင်ရင်ဖုန်သည် ပီကင်းနေပြည်တော်
ကို သွားရန် အစီအစဉ် ရှိခဲ့သည်။

ယခု လိုပွယ်ဟို ပြောသည့်အတိုင်းဆိုပါလျှင်.....

ပြောင်ယိုလန်သည် ဖောင်ကြီးကို လွန်စွာချစ်ခင်သည့် အ
လျောက်များစွာ ပူဆွေသွားမိတော့သည်။

သူမသည် ထိုင်နံ့ပင် မထိုင်နိုင်တော့ဘဲ အောက်သို့လျှောကျ
ပျော့ခွေသွားရုံမျှမက စိတ်နှမ်းကိုယ်နှမ်း အပင်ပန်ကြီးပင်ပန်းကာ
သတိလွတ်စေ၍ သွားပေတော့သတည်း။

အခန်း(၄၅)

သွင်းကံခေမသည့် သခင်မွန်

လိုပွယ်ဟိုသည် သတိလွတ်စင် လဲကျသွားသော ပြောင်ယိုလန်
အခြေကို ကြည့်လျက် ကျေနပ်စွာ ပြုလုပ်မိ၏။

“ကဲ.....ဒီမိန်းကလေး ဘာတတ်နိုင်တော့သလဲ ဒီမိန်းကလေး
ကို ဘယ်သူက လောကဉာဏ်ပေးသလဲ သူ့ရဲကောင်းကြီး ပြောင်ရင်ဖုန်ဟာ
အကူအညီမပြုရင်မြစ် မမြစ်ရင် သေနေလောက်ပေပြီ”

လိုပွယ်ဟိုက.....

“ကဲ.....ကျုပ်တို့အိမ်မှာလဲ ပုလဲဆံထိုး ခိုနေပြီ ဝေကရင်ကြီး
လိမ္မော်ရင်ခွံ လက်သုံးတော်မားလဲ ခိုနေပြီ ဒါဆိုရင် ရတနာသိုက်ကြီးကို
ကျွန်တို့ တူးဖော်နိုင်ပြီခေါ်နော် တူးဖော်လိုစတဲ့ရတနာတွေကို ဝေကရင်ကြီး
ဆီ ဆက်သယံ အိမ်ထဲမှာရှိတဲ့ လူတိုင်းလူတိုင်းဟာ အင်မတန်

မြင့်မားတဲ့ ရာထူးဌာနန္တရကြီးတွေ ချီမြှင့်ခံကြရမှာပါဗျာ”

သူသည် ကောင်းပြောရင်းမှ လူတိုင်းမျက်နှာကို အက်ခတ်ကြည့်လိုက်၏။ အချို့က ဝမ်းသာကျေနပ်နေသည်။ အချို့က မျက်မှောင်ကြွတ်နေသည်။

မျက်မှောင်ကြွတ်နေသည့်လူများမှာကား ထောင်ပိုင်စွေတို့သားအဖဖြစ်သည်။

သူတို့သည် ရာထူးဌာနန္တရကို အလိုမရှိပေ။ ငွေ၊ ငွေ၊ ကျောက်သံပတ္တမြားတည်းဟူသော ရတနာကိုသာ အလိုရှိကြ၏။

လိုပွယ်ဟိုသည် အလွန်တရာ ဝမ်းနပ်၏။

ထောင်ပိုင်စွေတို့၏ စိတ်သဘောကို ချက်ချင်း ဖိပ်မိသည်။

အချို့သောလူများသည်ပင်လျှင် ထောင်ပိုင်စွေတို့သားအဖကဲ့သို့ စိတ်သဘောထား ရှိလိုမည်ဖြစ်ကြောင်း နားလည်၏။

ထိုကြောင့် သူ၏စကားကို တစ်ထစ်လျှော့ချလိုက်သည်။

“ကျွန်ပြောတာလဲ ဆိုးအောင် နားထောင်ကြဉ်းပေါ့ဗျာ။ အခု ကျွန်တို့ တွေ့ရမယ့် ရတနာတွေက တောင်ပုံရသပုံ ရှိနေမှာပါဗျာ”

“လူတစ်ကိုယ်စာ နိုင်သလောက် ယူကြလို့ ဒီရတနာကြီးဟာ သိသိသာသာကြီး ယုတ်လျော့သွားမှာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

“ဒီတော့ တစ်ကိုယ်စီ နိုင်သလောက် ယူကြပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တောတွေကိုတော့ ကေရာရဲကြီးထံ ဆက်သကြတာပေါ့။ ဒါဆိုရင် ကျွန်တို့အားလုံးလဲ သူတွေဖြစ်မယ်။ ရာထူးဌာနန္တရတွေလဲ ရကြမယ်”

“ကဲ.....ဘယ်လိုသဘောရကြသလဲ”

ထောင်ပိုင်စွေနှင့်ထောင်ကြည်းအဖိုးတို့မှာပေ ကျွန်လူအားလုံး ကျေနပ်သွားကြ၏။

ထို့ကြောင့် ထိုအကြံအစည်ကို လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးလျက် ကောင်းဖို့ပေးရင်း ခွင်လန်တောက်ကြနေကြပေတော့သည်။

+++

ထန်ချင်ဝင်သည် အတွင်းခန်း၌ အနားယူနေခဲ့သည်။

ဝင်စစ် သူမအဖို့ ဤမျှ အနားယူရန် ပင်ပန်းခြင်း မရှိပါ။

သို့သော် ထန်ချင်အဖွဲ့နှင့် ပတ်သက်၍ မပြောကြားနေခဲ့သည့် အကြောင်းအရာများ၌ ထန်ချင်ထဲတွဲ၏ အကြီးကိစ္စများကိုသာမက မိမိ၏ အရှက်တကဲ့ အကျွဉ်းနည်းဖြစ်ရပ်များကိုပါ ထုတ်ဖော်ပြသပြီး ဖြစ်နေသဖြင့် မှက်မှက်နှင့် ဤအခန်းထဲသို့ ဝင်နေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သူမ သိထားပါသည်။

ဤတောင်ကလယ်တိမ်ပေါ်သို့ ချောက်နေသည့် သိုင်းသမီးများသည် တစ်ဦးတစ်ယောက်၏ ယုတ်မာမှုများကို တမင်ဆက်သက် ထုတ်ဖော်လို၍ ဤသို့ မပြောနေကြခြင်း မဟုတ်ကြပေ။

အကြောင်းတစ်ကြောင်းကို ထုတ်ဖော်ရင်း ထိုအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်နေသည့်လူ၏ ယုတ်မာမှုများမှာ ညောင်မြစ်တူးရင်း ပွတ်သင်ဥပေါ်သွားသည့်သဘောသာဖြစ်ပါသည်။

သူမအနေဖြင့် ထိုအချက်ကို ငို၍ယုံကြည်ခြင်းမှာ ဤတောင်

ထိပ်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာသူမှာတွင် မြှောင်ယိုလန်မှအပ အခြားမည်သူမျှ
လူကောင်း မဟုတ်သည်ကို သိရှိထား၍ဖြစ်သည်။

သူမသည် အခောက်ဘက်အခန်းထဲ၌ ပုန်းခရောင်နေစဉ်
ကျယ်လောင်သော ကောင်းချီးပေးသံများကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် လွန်စွာ
စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

သူမ၏အခန်းထဲမှ ထွက်လာပြီး ခန်းမကြီး၏တံခါးတွင်
လာရောက် ရပ်ကြည့်မိတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် လိုယွမ်ဟိုသည် အလွန်စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ
အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်ဆောင်လျက် ရှိနေလေပြီ။

လူအားလုံးလိုလို လိုယွမ်ဟိုအား ဝိုင်ကြည့်နေကြသဖြင့်
ထန်ချွင်ဝင်းသည်လည်း လူအုပ်ကြီး၏ဝန်းရံသို့ ရောက်မှန်းမသိ
ပြန်လည်ရောက်ရှိလာတော့သည်။

သူတို့နှင့် သီးသီးခြားခြား ကင်းကင်းလွတ်လွတ် ရှိနေသူမှာ
မြှောင်ယိုလန်နှင့် မြှောင်ယိုလန်၏ အစေ့မခလေး ခင်တို့သာဖြစ်ပေသည်။

ခင်သည် မြှောင်ယိုလန်အား ပြုစုပေးနေသဖြင့် မြှောင်ယိုလန်
မှာ အနည်းငယ်ခံသာနေပေတော့သည်။

အခန်း (၄၆)

ရတနာတောင်မိမိ ခန္ဓာသိပ်ရတနာတောင်

လိုယွမ်ဟိုတို့သည် ဂဠုန်ဦးမေါင်း ပုလဲဆံတို့ကလေးကို
စားပွဲပေါ်တင်ပြီး သူဦးမေါင်းထက်မှ ဆံပင်တစ်ချောင်းကို ဆွဲနှုတ်
လိုက်သည်။ ဂဠုန်ရှင်၏ပါးစပ်ထဲသို့ ထိုးသွင်းလိုက်သည်။

အခြားတစ်ဘက်အပေါက်မှ ထွက်လာသည့် ဆံမြည်ဖျင်
ကလေးကို ကျန်လက်တစ်ဘက်ဖြင့် ဆွဲယူလိုက်ပြီး ခပ်တင်းတင်းဆွဲ
လိုက်ရာ ဂဠုန်၏ပါးစပ်ကလေး ပွင့်ဟသွားတော့သည်။

သူသည် ဟိုယခင်က မြှောင်ရင်ဖုန် မြူလုပ်ခဲ့သည့်နည်းကို
ပြင်ခဲ့ရသဖြင့် ထိုနည်းအတိုင်း ပုလဲဆံတို့ကလေး၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကို
ဖွင့်နေခြင်းပင်ဖြစ်တော့သည်။

သူသည် ပုလဲဆံထိုးကို ကောက်ကိုင်ပြီး စာပွဲပေါ်သို့ ပျောက်ပျောက်သည်။

လူအားလုံးသည် စိတ်တစ်ဆင့်တစ်ဆင့် ကြည့်နေကြသည်။

လိုယွမ်ဟို ဖြစ်တော့ခဲ့ရသည် လျှို့ဝှက်ပြောသည် ယခု နို့မို့နို့နို့ပလာဟု တတ်တတ်ထိတ် တွေးနေကြသည်။

စက္ကလိတ်ကလေးတစ်လိတ်သည် စာပွဲခုံပေါ်သို့ ရွှေရွှေရွှေ ကူးလာရာ အားလုံးပင် ဟင်ဆဲခဲ သက်ပြင်းချလိုက်မိကြလေတော့သည်။

လိုယွမ်ဟိုသည် စက္ကလိတ်ကလေးကို ကောက်ယူပြီး အသေအချာ လေ့လာနေသည်။

ပုလဲအောင်ပံ့ကဲ့သို့ မီးလွှာသော စက္ကလေးသည် နှစ်ပရိစ္ဆာ ကြာမြင့်ပြီးဖြစ်၍ ဝါကျွန်းကျင့်ခြင်းနေသည်မှာပင် အခြားဘာမျှ မပျက်စီးသေးပေ။

ထိုသို့ မပျက်စီးရသည့်အကြောင်းမှာ ပုလဲဆံထိုးအတွင်း လိုဏ်ခေါင်းကလေးအတွင်း နေမတ် လေမတ် လုံခြုံစွာ သိမ်းခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်နိုင်ပေသည်။

လိုယွမ်ဟိုသည် စက္ကလိတ်ကလေးကို ဖြည့်ညင်းစွာ ဖြည့်လိုက်သည်။

မြန်သာသည်စက္ကလေး၏ လေးဘက်လေးတန် ထောင့်စွန်းများကို လက်ဖြင့် ဝိုင်းဖီးထားလိုက်ကြသောအခါ ကလောင်တန်

တစ်ခုခုကဲ့သို့ မတ်မတ်ထောင်နေသည့် တောင်တစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ကြရ၏။

တောင်၏ဘေး၌ သေငယ်သော စာလုံးကလေးများ ရေသားထား၏။

‘ဥလန်တောင်ပု ယိပ်ပုန်းတောင်ထိပ်’ ဟူသတည်း။

‘ဥလန်’ ခံစားပွယ်မှာ ‘သစ်ခွက်တောင်’ ဟု အဓိပ္ပာယ်ရရှိပြီး

‘ယိပ်ပုန်း’ ဟူသည်မှာ ‘ကျောက်မျက်ကလောင်’ တောင်ထိပ်ဟု အဓိပ္ပာယ် ရရှိသည်။

မျက်ခုံးမြွေပေါင်စုက အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ဖွတ်ဖတ်ပြောကြားပြီလိုက်သည်။

“ဥလန်တောင်၊ ယိပ်ပုန်းတောင်ထိပ်၏ အနောက်ဘက်ခြမ်းတွဲ မှ ဟားဟားဟား..... ကျွန်တို့လောက် ကံထူးတဲ့လူကတော့ မရှိတော့ဘူးလို့၊ မရှိတော့ဘူး၊ ဟားဟားဟား.....”

ကျေနပ်သဘောကျစွာ အော်ဟစ်ရယ်ဟောနေသည့် မျက်ခုံးမြွေပေါင်စုကိုကြည့်ပြီး ဤတစ်ခုခုကဲ့သို့ကြီးကြီးကြီးသည် ရတနာများကို စုတော့မည်ဟု သိလိုက်ရသဖြင့် ဖွဲ့သွပ်သွားလေပြီလားဟု လူအားလုံးက တွေးနေကြသည်။

မျက်ခုံးမြွေပေါင်စုသည် သူ့အား ကြောင်မိမိကြည့်နေသူများ၏ မျက်လုံးများကိုကြည့်ပြီး သူ့အား ဖွဲ့သွပ်နေပြီဟု ထင်နေကြောင်း

၁၉၂ ● တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအခါ

နိုင်ငံလုံးက

"ဘာလဲ.....ခင်ဗျားတို့က ကျွန်တို့ ဖွဲ့နေတယ်လို့ ထင်နေကြသလား။ ကျွန်ုပ် မသွားဘူး၊ မသွားဘူး၊ ကံဆိုးလို့ ရယ်နေတာ သိရဲလား၊ ကျောက်မျက်ကလောင်တံ တောင်ထိပ်လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတဲ့ ယိဝိဇ္ဇာတောင်ဟာ အခု ကျွန်တို့ နင်းထားတဲ့တောင်ထိပ်ပေါ်ရဲ့၊ ဟားဟားဟား.....ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ် ရယ်နေတာ"

"ဟ"

အားလုံး အားမခိုက်သံများ လွှတ်နေ ဖွက်သွားကြသည်။ သူတို့သည် မျက်နှာဖြူပေါ်စုတွေ့သည့်အတွက် လုံးဝ မတွေ့

မြင်ပေ။

ယွမ်စင်ကျွန်းက.....

"ခင်ဗျားက ဒီတောင်ထိပ်ဟာ ယိဝိဇ္ဇာတောင်ထိပ်ဆိုတာ သေသေချာချာကော သိလို့လား"

"ဟ.....သေသေချာချာသိဖို့ လိုသေးသလား ဒီတောင်ကြီးကို ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လိုထောက်ခံကြရသလဲ ဒီလောက်မတ်စောက်တဲ့ တောင်ကြီးဟာ ကလောင်တံကြီးနဲ့ တွေ့ဘူးလား"

"ဟာ.....ဟုတ်သလိုမျိုး၊ ဒီတောင်ထိပ်က ကလောင်တံကြီးတစ်ချောင်း ထောင်ထားသလို မတ်စောက်နေတာပဲကိုး၊ ဟုတ်ပြီဟုတ်ပြီ.....ဒီတောင်ထိပ် ဟုတ်ပြီ"

ယွမ်စင်ကျွန်းမှာ ကြိုး၍ အော်ဟစ်တော့သည်။

မျက်နှာဖြူပေါ်စုက စက္ကလီတ်ကလေးပေါ်သို့ လက်ညှိုးထောက်ပြရင်း ပြောလိုက်၏။

"ဟောဒီမှာ ကြည့်ကြ၊ ဆံပင်ချည်ကလေးလို ထောင်နေတဲ့ အချောင်းကလေး ခြောက်ချောင်းတွေ့ရတယ် မဟုတ်လား၊ သုံးချောင်းက ရွှေဘက်မှာ ခိုတယ်၊ နောက်သုံးချောင်းက နောက်ဘက်မှာ ခိုတယ်၊ ဟောဒီ တောင်ထိပ်ပေါ်မှာလဲ ထင်ရချင်ကြီး၊ ခြောက်ပင် ခိုနေတယ်၊ သုံးပင်က အရွှေဘက်မှာ သုံးပင်က အနောက်ဘက်မှာ ဒီလောက် သေချာတဲ့ မြေပုံအညွှန်း ခိုပါပြီတော့မလားဗျ"

+++

သိုင်သဟာများသည် ထင်ရှားပင်ကြီးများကို မြင်တွေ့နိုင်သည့် နေရာသို့ ပြေးထွက်သွားကြပြီး ခေတ္တကြာသည်။

မျက်နှာဖြူပေါ်စုချောသည့်အတိုင်း တည်ရှိနေသဖြင့် သူတို့အား လုံး အပျော်ကြီးပျော်သွားကြသည်။

ယင်ကြည်က ခိုးကူးလိုက်၏။

"မျက်နှာဖြူပေါ်စုကိုယ်တော်ကြီးကတော့ တကယ့်ကို ခိုးကူးရောကောင်းလှတယ်ဗျာ၊ တောင်ထိပ်ပေါ်ရောက်ကတည်းက မြေအနေအထားကို လေ့လာပြီးနေပြီပဲဗျာ၊ ကျွန်ုပ် တကယ်ပဲ ခိုးကူးပါတယ်ဗျာ"

သူတို့လူရသည် ဤတောင်ထိပ်ကို ရောက်ကော သူတို့လောက် ကံဆိုးသူများ ဤလောက၌ မရှိတော့ဟု ထင်မှတ်ခဲ့သည်။

ယခုမှ သူတို့လောက် ကံကောင်းသူများ မရှိတော့ဟု ထင်မှတ်

၁၉၄ ● ကဏ္ဍသီလံနုလင်းအောင်

မိကျပြန်လေအံ့။

သူတို့သည် မြောက်ပိုင်းနှင့် ခင်တို့ကို လုံးဝမမှီလျှော့ထားပြီး
လူယုတ်မာအချင်းချင်း၊ လွန်စွာ စည်းရုံးညီညွတ်နေကြတော့သည်။

သိုင်းလောကအငြိုးနဲ့ နိုးဖွဲ့မြေမွှေး (၄) ● ၁၉၅

အခန်း (၄၄)

သခင်ကြီး ထုစပ်တို့

ထိုစဉ် အလွန်စဉ်းစားဖွယ်ရာကောင်းသည့် အချက်တစ်ချက်ကို
အရေတကြီး တွေ့တော့သိကြသဖြင့်.....

“ဒီမှာ အရေးကြီးတဲ့ အချက်တစ်ချက်ကို ကျွန် စဉ်းစားမိတယ်
ဗျ၊ ခင်ဗျားတို့ပါ ဝိုင်းစဉ်းစားကြစမ်းပါ။ ကျွန် စဉ်းစားတာ ယုတ်တို့
မရှိပေဘူး”

လိုယွမ်းဟိုက.....

“ဘာများလဲဗျာ၊ ဆိုစမ်းပါဦး”

“ဒီလိုဗျ၊ ဟောဒီတောင်ထိပ်က ထိပ်ကြီး ထုစပ်ကိုဟာ
ပိုမိုညှာကောင်သလောက် ဉာဏ်ပညာလဲ အစွမ်းတန်ဖိုးကောင်းတယ်ဗျ
ဟော ဟောဒီရတာနာသိုက်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ သတင်းတစ်ခုကို တစ်နေ့

ရာက ရဲခဲလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တို့ ခန့်မှန်းနိုင်တယ်”

လုံပွဲပွဲတို့က.....

“ဘယ်လိုလူ ဘယ်လို ဒီရတနာသိုက်အကြောင်း အပူ
ကျပ်တို့ သိကြတာမဟုတ်လားလို့ သူက ဘယ်နှယ်သိမှလဲ”

“ခင်ဗျားတို့က သခင်ကြီးတုတ်ကိုကို အထင်သေနေကြ
တာကိုးလေ ဒီလူကြီးက ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တို့ထက် ဆယ်ဆလောက်
ဉာဏ်ကောင်းတယ်လို့ ထားပါဗျား သူဟာ ရတနာသိုက်သတင်းကို
တစ်နေရာရာကမျိုး မဟာဒီတောင်ကလပ်ထိပ်မှာ လာပြီး အမြဲ
စိုက်တာပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“ဆက်ပြောစမ်းပါဦးဗျား ခင်ဗျားအတွေးက အနမာန အတွေး
ပဲ”

“ဘာအတွေးပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ဗျား ခင်ဗျားတို့ ကြည့်ကြလေဗျား
ဒီလောက် လူအရောက်အဝှမ်းက နည်းလှတဲ့တောင်ထိပ်မှာ အဆောင်
အအုံကြီးတွေ ခိုင်ခိုင်ခန့်ခန့် အတည်တကျ တည်ဆောက်ထားတယ်
ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုခု မရှိဘဲနဲ့ ဘယ်သူမှ ဒီလောက်အပင်ပန်းမခံဘူးလေ”

“ရာသီဥတုကောင်း ကြည့်စမ်းပါဦးဗျား လူတိုင်းလိုလို နှင်ကွေး
တဲ့နေရာ၊ အေးလို့က်တာလဲ လွန်ပါရော၊ မိကျာရရှိ ဆိုတာကလဲ
မလွယ်ဘူး ကိုယ့်သေတွင်း ကိုယ်တူးချင်တဲ့လူမျိုးမှ ဒီတောင်ထိပ်မှာ
လာပြီး အမြဲနေမှာပဲ”

“ဒါပေမယ့် သခင်ကြီးတုတ်ကို ဆိုတဲ့လူဟာ ကိုယ့်သေတွင်း

ကိုယ်တူးမယ့်လူလဲ မဟုတ်ဘူး အခုလဲ မဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်က သူ
အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိနေတဲ့လူပဲ”

လူတစ်လုံး တွေ့လေ့ရှိကြသည်။

+++

မှန်သည်။

အတက်အဆင်းကြီးကြီး ဖြတ်သွားသည်နှင့် တောင်ထိပ်နှင့်
တောင်အောက် အဆက်အသွယ်မှာ လုံးဝ ဖြတ်တောက်သွားသည်ကို
သူတို့အားလုံး သိမြင်ပြီးကြလေပြီ။

ဤမျှ အဆက်အသွယ် ခက်ခဲသောနေရာကို သခင်ကြီး
တုတ်ကိုက အဘယ်ကြောင့် ငွေ့ချွယ်ရသနည်း။

မျက်ခုံဖြူပေါင်ဝှက် ဆက်ပြောနေ၏။

“သခင်ကြီး တုတ်ကိုဟာ ဒေသန္တရ ဘာသန္တရ ဗဟုသုတနဲ့
အင်မတန် ပြည့်စုံတဲ့လူနဲ့ သူလိုလူမျိုးအနေနဲ့ သည်ထက်နေလိုတိုင်းလို
ကောင်းတဲ့နေရာတွေကို ကောင်းကောင်းပြီး ငွေ့ချွယ်နိုင်ပါတယ်”

“အခုတော့ သူက ဒီတောင်ကလပ်ထိပ်ကို လာပြီး အမြဲချ
နေတယ်ဗျား ဒါဘာသဘောလဲဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ပဲ ဆက်စပ် စဉ်းစား
ကြပါဦး။ ကျွန်တို့အထင်တော့ သခင်ကြီး တုတ်ကိုဟာ ရတနာသိုက်
ကို ကောင်းကောင်းပြီး ခြွေးသွားဖို့လို့ ထင်တယ်ဗျား”

ထိုစဉ် လုံပွဲပွဲတို့အနက်မှာမှာ ရုတ်တရက် သွေးသုတ်မြှုပ်
သွားသည်။

ထိုအချက်ကို မှက်ခုံးဖြူပေါင်စုက သတိပြုလိုက်မိ၏။

“နောင်ကြီး လိုယွမ်ဟို့၊ ဘာအချက်များကို စဉ်းစားသိမြဲ လိုက်သလဲလျ”

လိုယွမ်ဟို့က စိုးရိမ်တကြီး ပြောလိုက်၏။

“ကျွန် တွေ့မိတဲ့အချက်ကတော့ တကယ့်ကို ရင်ထိတ်ရောင်မိ ချာ”

“ဘာများလဲဗျာ၊ ကျွန်တို့လဲ ဝိုင်မြို့ကကွယ်တန် ကာကွယ် ရမှာပေါ့၊ ပြောမိဦး”

“ခင်ဗျာ့၊ ပြောတယ် မဟုတ်လား၊ သခင်ကြီး တုတ်ကိုဟာ ရတနာသိုက်သတင်းကို တစ်နေရာရာက ရလာပြီး ဒီမှာ အခြေချနေထိုင် နိုင်တယ်လို့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန် ပြောခဲ့ပါတယ်”

“သူ ဒီမှာ အခြေချနေထိုင်တာလဲ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့် နေပြီ မဟုတ်လား၊ ဒီအောက်အတွဲတွေကိုပဲ ကြည့်သမီးဗျာ၊ အဲဒါဆိုရင် မလွယ်တော့ဘူးဦး”

“သူဟာ ကျွန်တို့ရဲ့ ရတနာတွေကို အကုန်အစင် သယ်ယူပြီး လောက်ရောပေါ့ဗျာ၊ ပုလင်း၊ ကွဲလေးတစ်ခုတောင် ကျန်ရစ်ခဲ့မှာ မဟုတ် တော့ဘူး၊ ကျွန်ပြောတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလားဦး”

သိုင်သမားအားလုံး ထရန်မီကြံတော့၏။

+++

ဆန်း (၄၈)

ခလောကသားတို့ အစုအဝေး

လိုယွမ်ဟို့၏ စဉ်းစားတွေ့တော့မှုကို သူတို့ လက်ခံမိလိုက် ကြလေသည်။

မှက်ခုံးဖြူပေါင်စုက ငြိမ်သက်စွာနေရန် လက်နှစ်ဘက်ကို မြှောက်ပြလိုက်၏။

“ငြိမ်ကြပါ၊ ငြိမ်ကြပါ၊ ဒီလောက်လဲ စိတ်ပူနေကြပါနဲ့”

ထောင်ပိုင်ရွှေက ဝင်ပြော၏။

“ဘာဖြစ်လို့ ငြိမ်ရမှာလဲ၊ ခင်ဗျာက ဒီရတနာတွေ ခို့နေတယ် လို့ သိတားလို့လား”

ပေါင်စုက ပြောရင်း.....

“တပ်အပ်သေချာတော့ မသိဘူးပေါ့ဗျား၊ ဒါပေမယ့် စဉ်းစား
ရသလောက်တော့ ဒီရတနာတွေဟာ မကုန်စင်သေးပါဘူးဗျ”

“ခင်ဗျားတို့ပဲ၊ စဉ်းစားကြည့်ကြပါဦးဗျား၊ ဓားကုန်ကြီး၊ လိမ္မော်ပွင့်
ပဲ့ဓားဟာ ခင်ဗျားတို့ ထန်းလုံအဖွဲ့ထဲက ဘယ်နှစ်နှစ်လောက်ကများ
သူများဆီ ရောက်သွားဖူးလို့လဲ”

“ဒီပုလဲဆံထိုးကလဲ ဒီအတိုင်းပါပဲ၊ သူ့ခွဲကကင်ကြီး ပြောင်ရဲ့
ဖုန်းဆီ ဘယ်သူက သွားလေ့ရှိလဲ၊ ဒီနှစ်ခု မရှိဘဲနဲ့ ရတနာသိုက်ကို
မသိနိုင်ပါဘူးဗျ”

“နောက်တစ်ကြောင်းက သခင်ကြီး တုတ်ကိုနဲ့ ပတ်သက်
ပါတယ်၊ သူဟာ ရတနာတွေကို သယ်ယူပြီး နေပြီဆိုရင် သူဟာ
ဒီလောက် သီခေါင်လှတဲ့နေရာမှာ ဘယ်နေတော့မလဲဗျား၊ သည်ထက်
စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာမို့မယ့်နေရာမှာ နေတော့မှာပေါ့”

ယင်ကြည်နှင့် ယွမ်စစ်ကနူးတို့သည် အားရဝမ်းသာစွာ စာနဲ့
နံကြိုးကို ခြံနီးခနဲ ဇိုက်ချလိုက်သည်။

“မှန်တယ်ဗျို့၊ ခင်ဗျားပြောတာ အများကြီး ခြစ်နိုင်တယ်
ကဲ.....ဘာဖြစ်လို့ ဒီခန့်မကြီးထဲမှာ အချိန်ခြမ်းနေတော့မလဲ၊ အနောက်
ဘက်က ထင်မျှပင်ကြီးတွေဆီ သွားကြရင် မကောင်ဘူးလား”

လူအားလုံးတို့လည်း ပြန်လည်၌ တက်တက်ကြွကြွ ခြစ်လာပြန်
တော့၏။

ထိုစဉ်.....

မျက်နှာပြစ်ပေါင်စုက ပြောင်ယိုလန်အား ခုတ်ဘရက် လက်ညှိုး
ထိုးလိုက်ပြီ.....

“ကျွန်တို့ ရတနာတွေရွာတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဟောဒီ လုံ
ကလေး ပြောင်ယိုလန်နဲ့ သခင်ကြီး တုတ်ကိုနဲ့ ဆိပ်တော်သားတွေကို
ဘယ်လိုလုပ်ခဲ့ကြမလဲဗျ”

ထိုအခါကမူ လူအားလုံးသည် ဘဏ္ဍာရီကြီးယံကို လိုက်ကြည့်
ကြသည်။

ယံကိုလည်း မတွေ့ရတော့၊ အခြားအစေခံများကိုလည်း
မတွေ့ရတော့ပေ။

ဘဏ္ဍာရီကြီးယံနှင့် အစေခံများ မည်သည့်အချိန်က ထွက်သွား
ကြသည်ကို သူတို့ လုံးဝ မသိလိုက်ကြပေ။

လိုယွမ်ဟိုက ညည်းတွားလိုက်သည်။
“ခုကွမ်း ဒီလူတွေက ကျွန်တို့ကို ခုက္ကမေနိုင်တယ်ဗျ သူတို့
ထွက်သွားတာကို ကျွန်တို့ထဲက ဘယ်သူမှ မမြင်လိုက်ကြဘူးလားဗျ”

ထိုအခါ ထန်ချင်ဝင်းက ဝင်၌ အခြေပေး၏။
“ကွန့်မ အနားယူနေတဲ့အခန်းထဲက ထွက်လာစက ဦးဦး
လိုယွမ်ဟိုက ဆံပင်ချည်နဲ့ ပုလဲဆံထိုးကို ခွင့်နေပါတယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ
ဘဏ္ဍာရီကြီးယံဆရာ အစေခံတွေပါ အားလုံး တိတ်တဆိတ်ပဲ ထွက်ခွာ
သွားကြပါတယ်၊ ကွန့်မလဲ အရေးမကြီးဘူး၊ထင်လို့ ဒီအကြောင်းကို
မပြောပါဘူး”

လိုယွန်ဟိုသည် ဆောက်တည်ရာမရအောင် တစ်စုံတစ်ခုကို
လိုက်လံရှာဖွေနေသည်။ ရက်စက်သည့်အမူအရာ ပေါ်လွင်နေသည်။

အခန်း(၄၉)

အေးအေးနီ အကြံကွက်လေစေမိ

လိုယွန်ဟိုသည် မာရုညတစ်စင်းကို ဆွဲလာပြီး ပြောင်ပိုလန်
ရွေ့သို့ လျှောက်လာ၏။

အားနည်းသူ ပြောင်ပိုလန်သည် အထွတ်အမြတ် ဆင်ထားသော
ဆင်ပေါ်ကလေးလဲ ဆုံ။ ဖခင်အတွက်လဲ ပူရ ယခု သူ့ကိုပင် ရန်ပြုတော့
မည်ဖြစ်၍ မနှံ့မရဲ ခြင်နေရှာသည်။

ယင်ကြည်က အရေးတကြီး လှမ်းပေးလေ၏။

“နောင်ကြီး လိုယွန်ဟို သာလုပ်မလိုလဲဗျာ မထိတ်သာ
မလန့်သာရှာ”

လိုယွမ်ဟိုက.....

“ခင်ဗျားကလဲဗျား သိုင်းသဟာရိုင်းဟိုကြီးလုပ်နေပြီ ဒီလောက်
စိုးရိမ်နေရသလားဗျား ဘာမှ မရှိသိပ်နဲ့”

“ကျွန်တို့ဟာ အင်မတန်အရေးကြီးတဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို
ဟောဒီ ပီနီကာလေးတွေမှာ ထုတ်ဖော်ပြီးကြပြီဗျား သူကလဲ မှတ်သား
ပြီဗျားဗျီ”

“သူ မှတ်သားထားတာတွေ မျောက်သွားအောင်လုပ်ဖို့
တစ်ချက်ပဲ ဖို့တော့တယ်”

“သူ့ခေါင်းကို ဖြတ်ပစ်လိုက်ဖို့ပဲ၊ သူ့ကို အသက်ရှင်လျက်
ထားခဲ့ရင် နောက်ပိုင်း တက်လာမယ့် ပြဿနာတွေက မသေးဘူးဗျ”

မြောင်လိုလန်နီ အလုပ်သမားများနာကလေးမှာ သွေးတစ်စက်
မျှ မရှိတော့သလို ပြုံးရောသွားသည်။

သူမသည် သို့သော်ကလေးတစ်ကောင်ကိုသို့ ဘာမှမလုပ်တတ်
ဘဲ ကြောက်လန့်တကြား ကြည့်နေမိတော့သည်။

ထိုစဉ်.....

လိုယွမ်ဟိုက သူ့ခန်းကြီးကို ဖျတ်ခနဲ မြောက်တင်လိုက်၏။
မြောင်လိုလန်နီ အံ့ကိုတင်းတင်း ကြိတ်ထားသည်။

လိုယွမ်ဟို၏ ဓမ္မဓမ္မလက်လက် ဓားဆက်ထက်သည်
အပေါ်သို့ မြောက်တက်သွားရာမှ အနီနီဖြင့် ကွဆင်းလာနေသည်။

သို့သော်မဟာ ကြောက်လန့်လည်စင်း နေရရှာသော မြောင်လို

လန်၏လည်ကုတ်ဆီသို့ လာရောက်မထိတွေ့သေးမီ ကျွန်ုပ်တို့အချို့က
လေးသည် အလွန်အရေးကြီးနေပေသည်။

မြောင်လိုလန်သည် ဘယ်ထိရောက်နေမှန်း မသိသော ဖခင်ကြီး
ကို အတမ်းတကြီး တမ်းတလွှဲကာ အပြောက်ကြီး မြောက်ကာ ကြောက်ရွံ့
ထိတ်လန့်လှ၍ အသည်းကြွေလှအောင် တုန်လှုပ်နှိပ်ငင်ရင်ဖြင့်သာ
မျက်လည်တက်မှန်း တံတွေတွေ စိမ့်သွယ်ကူးလာရရှာလေသတည်း။

လိုယွမ်ဟိုကား ခေါင်းစုံလည်စင်းနေသော မြောင်လိုလန်၏
လည်ကုတ်ဆီသို့ ဓားကိုမြှောက်မိုး၍ မခုတ်ခိုင်းနိုင်မိကလေးတွင်....

ထိုလျှင်တစ်ပြက်အချိန်ကလေးတွင် အခြစ်ဆိုးတစ်ခုဖြင့်
ကြုံရရှာလေ၏။

ထိုအခြစ်ကား အခြားမဟုတ်။

ခုတ်ခိုင်းရန် ဇွယ်နိုးထားသော လိုယွမ်ဟို၏နောက်မှ ရောက်နေ
သူကြောင့်တည်း။

လျှင်တစ်ပြက် တစ်ကျွန်းမျှ အချိန်ကလေးကို အသုံးပြု၍
အပြုသဘော ဓားနှုတ်ကိုကယ်တင်ခွင့်ရသောအဖြစ် သခင်အချစ်ကို
မယူရင်၊ သခင်အဖြစ်ကို မရွံ့မိတ်နိုင်၍ တဟုန်ထိုး ဝင်ရောက်လာပေ
သူတည်း။

ထိုစဉ် မြောင်လိုလန်၏ အခြေအခံမလေး ခင်သည် လှစ်ခနဲ
ဝန်ထွက်လာပြီး လိုယွမ်ဟို၏လက်ပေါင်းကို အားပေးရ ကိုက်ချလိုက်
တော့၏။

သူမ၏ သွားများသည် လက်မောင်းထဲ အတော်ကြီးစိုက်နပ်
ဝင်သွား၏။

“အား”

အမှတ်မထင် အကိုက်ခံလိုက်ရသောကြောင့် လိုယွမ်ဟိုမှာ
တားကိုအထိတ်တလန့်လွှတ်ချလိုက်မိ၏။

“ဇွင်း”

တက္ကသိုလ်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကူးသွားသည်။

နီမိုသော သွားများသည် လက်မောင်းတလျှောက်ပီးဆင်း
လာသည်။

ခင်သည် အားပေါင်းချက်ကိုပြီး ချက်ချင်းနောက်သို့ ဆုတ်သွား
သည်။

သို့သော် သူမသည် လိုယွမ်ဟိုကို လက်ညှိုးခေါက် ခေါက်ဟိုချ်
ရန်တွေ့တော့သည်။

“ရှင် ခွင့်သေချင်းဆိုအံ့ သေသွားချင်းသလား။ ခွင့်ကိုယ်ခွင့်
မန့်ချူးဘုရင်မိုက်ယံမိုက်တော်ဆိုပြီး သိပ်တင်ပြိုင်နေသလား။ ကျွန်မ
သခင်မလေးအံ့ ခန္ဓာကိုယ်မှာ စာခြစ်ရာကလေးတစ်ခုခြစ်သွားရင်တော့
ရှင်အခြေပြားတွေကို လွှာပစ်မယ်။ အကြောတွေကိုတစ်ချင်း ထုတ်
ပစ်မယ်။ အသားကို တားနဲ့နပ်နပ်စဉ်းပစ်မယ်။ ရှင်လုပ်မိ လုပ်ကြည့်
ရှင်တင်မကဘူး ဟောသီမှာ ပို့နေတဲ့လူအားလုံးကို အဲသည်လို လိုက်ပြီး
တုံ့ပြန်မယ်”

ခင်သည် အကြောက်အယှက်မရှိဘဲ သူ့စိတ်ထဲရှိသမျှ စကားလုံး
များဖြင့် ကြိမ်းမောင်းခေါက်ခေါ်နေတော့သည်။

လိုယွမ်ဟိုမှာ မိမိအသား ခွာရသည့်အထဲ မလောက်လေး
မလောက်စား မိန့်မလယ်လေးက သူ့အား အသားလွတ် ကြိမ်းမောင်းခြင်း
မျှောက်နေသဖြင့် လွန်စွာဒေါသထွက်လာသည်။

သူသည် ရှေ့နစ်လှမ်း ခန့်တိုင်းလိုက်ပြီး ခင်၏မျက်နှာကို
မြှင်းထန်လှသော လက်သီးတစ်လုံး ပစ်သွင်းလိုက်သည်။

“ဟီး”

“ဖတ်”

လိုယွမ်ဟို၏လက်သီးသည် ခင်၏မျက်နှာကိုမထိဘဲ လွဲချော်
သွား၏။

ထိမှားထိလိုက်လျှင် ခင်သည်ထိုနေရာ၌ တစ်ချက်တည်းနှင့်
အသက်ထွက်သွားပေလိမ့်မည်။

ဤသို့ လွဲချော်သွားခြင်းမှာ ခွံ့ယွမ်ဓူန်က ဓုတ်တရက်
နုနုဝင်လာပြီး သူ့လက်မောင်းကို ခပ်ဆတ်ဆတ်ကလေး ပုတ်ထုတ်လိုက်
သောကြောင့်ဖြစ်လေသည်။

(စာစဉ်-၄) ပြီး၏။

(စာစဉ်-၅)ကို ဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်

တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

